

STRATEJİNİN STRATEJİSİ:
ÖZ SAVUNMA

Heval CEMAL

Giriş

Devrimci Savaş Doktrinde Öz Savunmanın Önemi

Devrimde Halkın Örgütlü Gücü

Devrimci Halk Savaşına Yanlış ve Yanılgılı Yaklaşım

Çeşitli Mücadele Deneyimlerinden Örnekler

Taliban (Afganistan) Deneyimi

Hizbullah (Lübnan) Deneyimi

Hamas (Filistin) Deneyimi

İRA (Kuzey İrlanda) Deneyimi

Dünya Mücadele Deneyimlerinden Çıkarılacak Dersler

Öz Yönetim Direniş Sürecinden Çıkarılması Gereken Dersler

Devrimci Halk Savaşında Halk Örgütlenmesi

YPS Örgütlenme Tarzı

YPS'nin Hedefleri

Rojava'da Öz Savunma Örgütlenmesi

Eylül 2019

Giriş

Öz savunma konusu hakkında daha önce hazırlanmış broşür ve kitaplarımız vardır. Kuşkusuz bunlar okunmuş, arkadaşlar tarafından bu çerçevede tartışmalar da gelişmiştir. Biz de bu temelde öz savunma konusuna belli bir katkıda bulunmak, tartışmaları daha da somutlaştırmak istiyoruz. Öz savunma dersi, sadece bir-iki akademi için ya da Şehit İbrahim Akademisi için değil, tüm akademiler için gerekli ve önemli bir konudur. Esasen Apocu Paradigma'nın eğitiminden geçen tüm kadrolar *Öz Savunma Dersi* üzerine yoğunlaşmalı ve derinleşmelidir. Çünkü şimdiye kadar bu konuda birçok yanlışlık ve yetersizlik yaşandı. Ve bu yanlışlıklar, yetersizlikler sonucunda ağır bedeller ödedik. Daha da önemlisi bazı tarihi süreçler istediğimiz gibi geliştirilemedi, mevcut imkân ve fırsatlar yeterince değerlendirilemedi.

Öz savunma konusunda da Yeniden Yapılanma Perspektifi'nin tam anlaşılmadığı veya yetersiz anlaşıldığı görülüyor. Çünkü açığa çıkan pratik mevcut perspektifin yeterince içselleştirilmediğini ve bu yüzden de pratiğe geçirilemediğini gösteriyor. Oysa Savaş Doktrinimiz önemli bir devrimci savaş perspektifini içermektedir. Kürdistan özgürlük devrimini gerçekleştirmek için koşulların en fazla elverişli olduğu, imkanların en çok elverdiği bir süreçte nihai zaferi kazanmamız için devrimci savaş doktrinimizi ve yeniden yapılanmayı birlikte ele almamız gerekiyor. Bu çalışma kapsamında öz savunmanın önemi, mahiyeti, taktiği, tarzı ele alınacağı gibi, bunun yanında dünyadaki diğer mücadele deneyimlerinden örnekler ve kendi mücadele pratiğimizden çıkarmamız gereken yakıcı dersler üzerinde de durulacaktır.

Devrimci Savaş Doktrinde Öz Savunmanın Önemi

Savaş doktrinimiz 4 temel ayaktan meydana gelmektedir. Bunlardan birincisi; *profesyonel gerilladır*. İkincisi; *öz savunma*, üçüncüsü; *halk*, dördüncüsü de; *metropoldür*. Aslında metropolü de üçüncü ayak içinde yani halk örgütlemesi çerçevesinde ele almak gerekir. Çünkü metropoldeki kitlemiz de Kürdistanlı olan halkımızdır ve o da halk örgütlülüğüne dahildir. Kürdistan halkını ve metropoldeki halkımızı bir arada ele alırsak, doktrinimiz 3 ayaktan oluşmaktadır. Birincisi; *profesyonel gerilla*, ikincisi; *öz savunma*, üçüncüsü de; *halk örgütlülüğüdür*.

Yeniden Yapılanma Projesi ile gerillada köklü değişiklik ve yenilenmeyi gerçekleştirerek halk örgütlülüğüne, topluma ve öz savunmaya yaklaşımda da değişim yapmayı amaçladık. Ama şimdiye kadarki pratiğe baktığımızda gözle görülür sonuç alıcı bir değişim gerçekleştirilmemiştir. Bundan dolayı konunun iyi anlaşılmadığını düşünüyoruz. Bu yıl başında karar altına alınan Yeniden Yapılanma Projesine göre; bir bölge komutanlığının yarısı öz savunma çalışmaları üzerinde, diğer yarısı da HPG çalışmaları üzerinde durmalı. Mesela komutanlıklar 5 kişiden oluşuyorsa ikisi öz savunmaya, ikisi HPG çalışmalarına bakmalıdır. Bazı bölgeler var ki, mevcut şartlarından ve konumundan dolayı öz savunma çalışmaları daha önemlidir ve ağırlık vermek gerekir. O zaman o bölgelerde öz savunmadan yani YPS'den sorumlu olan yönetim sayısı 3 kişi olur, 2 kişi de gerilla ve eylem çalışmalarına bakar. Belki de bazı yerlerde 3 kişi HPG faaliyetlerinden sorumlu olur, 2 kişi de YPS faaliyetlerinden. Örneğin Mardin'de 5 komutanlık üyesinden 3'ü öz savunma faaliyetlerinden sorumlu olabilir. Zaten komutanlık üyelerinden biri genel sorumlu düzeyindedir. Bu gibi durumlarda genel sorumlu ağırlığını o çalışmaya verebilir. Ama Botan eyaleti gibi bir yerde ağırlığını daha çok askeri çalışmalara verebilir.

Bu temelde alınan karar ve düzenlemeler bizim gerçekten de öz savunma çalışmalarını önemseyiştirmiş, büyük bir ehemmiyet verdiğimizizi gösterir. Zaten daha önce öz savunma çalışmasının stratejik önemde olduğunu belirtmiştik. Ama arkadaşlarımızın halen eskisi gibi yaklaştıklarını görüyoruz. Hayır! Bu husustaki bakışımızda da bir yenilik vardır. Nasıl ki Yeniden Yapılanma Projesi ile gerillayı Demokratik Modernite Gerillası haline getirmek istiyorsak, aynı şekilde güçlü bir öz savunma örgütlülüğü yaratarak mücadelemizi Apocu Paradigma'nın ruhuna uygun şekilde geliştirmek ve devrimci halk savaşına göre pratikleştirmek istiyoruz.

Öz savunma olmadan örgütlü halk olmaz. Örgütlü halk olmadan da devrimci halk savaşı olmaz. Halk ve gerilla arasındaki köprü rolünde olan; öz savunmadır. Halkı ve gerillayı birbirine bağlayan ara halka; öz savunmadır. Çünkü öz savunmanın bir yanı askerdir, bir yanı da halkla birliktedir ve sivildir. Bu anlamda öz savunma; hem gerilladır hem de halktır diyebiliriz. Bu nedenle gerillayı ve halkı birleştiren esas halkadır. Eğer öz savunmayı örgütlemeyiz ve hareket geçirmeyizsen ne halkla buluşabilirsin, ne de devrimci halk savaşı verebilirsin.

İşte şimdi yaşadığımız sorun tam da budur. Gerçekten de şu andaki en ciddi ve esas sorunumuz budur. Mücadelemizi tüm yönleriyle nasıl devrimci halk savaşına dönüştürebiliriz? Devrimci halk savaşı stratejisine göre nasıl hareket etmeliyiz? Hayati önemdeki bu sorulara pratik cevaplar vermeliyiz. Bu, sadece gerilla savaşıyla olmaz. Gerilla profesyonel savaş gücüdür ve çoğunlukla dağlardadır. Bu yüzden devrimci halk savaşı sadece gerilla ile olmaz ve diğer ayaklarının da pratikleşmesi gerekir. Devrimci halk savaşının gerçekleşmesi için her şeyden önce öz savunma ayağının olması gerekir. Biz Bakurê Kürdistan'da buna YPS (*Yekineyên Parastina Sivil*) diyoruz. Bunun yanında bir de halk gücü,

halk örgütlülüğü ve halk serhıldanları olmalıdır. Metropol de adeta bunun yedek rezervi, deposu konumunda olur. Yani metropolden katılımlar olur, orada eylemler olur, soykırımcı sömürgeci faşist rejim darbelenip daraltılır. Metropol bu yüzden daha önce ayrı bir ayak olarak ele alınmıştı. Ama metropol esasen halk örgütlülüğüdür ve eylemsel boyutu da vardır. Çünkü birçok eylemselliği geliştirebilme potansiyeline sahiptir. Devrimci Savaş Doktrinimiz bu çerçevedeki dört ayak üzerindedir.

Metropollerini öz savunma örgütlülüğü biçiminde YPS yoluyla örgütlemek istiyoruz. Hem Bakurê Kürdistan halkımız için hem de metropollerdeki halkımız için YPS büyük bir öneme sahiptir. YPS olmazsa devrim de olmaz! Kesinlikle bu hakikatin bilincinde olmalıyız. Bu konuda HPG'deki bazı arkadaşlarımızda dar askeri yaklaşımlardan dolayı halk örgütlenme çalışmalarına yeterince önem vermeme, YPS çalışmalarını önemsememe durumu vardır. Bundan önce de YPS komutanlığında yer alan arkadaşlar bu durum ve yaklaşımları eleştiriyorlardı. Hatta bazı eyaletlerdeki arkadaşların YPS çalışmasına inanmadıklarını, bundan dolayı da YPS çalışmalarına kadro ve güç vermedikleri belirtilmişti. Öz savunma çalışması için bölge ve eyaletlere gönderilen arkadaşlar farklı çalışmalara düzenlenmiş, asli görevlerine verilmemişti. 2-3 yıl önce bu eleştiriler ağırlıktaydı, şu anda bu eleştirilerde belli bir azalma görölse de, demek ki böylesi yaklaşımlar halen var ki benzer eleştiriler gelişebilmektedir.

Devrimde Halkın Örgütlü Gücü

Bir devrimci olarak her şeyden önce bilmemiz gerekir ki; devrim halk ile olur. Rus devrim önderi Lenin, "devrim kitlelerin eseridir" demiştir. Çin devrim önderi Mao Zedung "halk savaşı halkın katılımıyla kazanılır" demiştir. Önder APO'da bu konuda birçok çözümleme yapmıştır. Önder APO devrimci halk savaşını bizzat halkın katıldığı bir savaş olarak belirtir. Devrim sadece bazı seçkin kadroların gerçekleştireceği bir olay değildir. Devrimler halkın ve halktan milyonların katılımıyla gerçekleşen bir olaydır. Tam bu noktada eğer bazı öncü kadrolar olmasa devrim gerçekleşmez. Bu seçkin kişiler gerilladır, kadrodur, öncülük yapar ve toplum bu öncülük temelinde devrimini gerçekleştirir. Eğer bir toplumun öncüleri yoksa o toplum tümünden ayağa kalksa bile devrim yapamaz. Devrimin gerçekleşmesi için o toplumun örgütlenmesi gerekir. Toplum örgütlülüğü de ancak öncü kurmay kadrolar tarafından gerçekleştirilir. Kadrolar taktik manevralar yaparak halkı adım adım devrime götürür. Demek ki devrimin gerçekleşmesi için seçkin kadrolar gerekir. Fakat burada devrimin sadece seçkin kadrolarla yapılabileceği yanılgısına da düşmemek gerekir. Bazı arkadaşlarımız şimdi böyle düşünüyor ve bizim gerilla olarak tek başımıza devrim yapacağımızı sanıyor. Bu yüzden bakıyorsun halk örgütlenme çalışmasına, şehir çalışmasına hiç önem vermiyor, adeta onu ilgilendirmiyor. Sanki sadece seçkin kadrolarla, gerillayla devrime gidecekmiş gibi bir yanılgının içindedir. Oysa ki gerçeklik öyle değildir.

Özgürlük mücadelemizde gerillanın öncü bir rolü ve stratejik misyonu vardır. Gerillanın bu stratejik misyonu etrafında gelişen toplanma, açığa çıkan moral düzeyi ve cesaret, gerilla tarafından geliştirilen direniş ve eylemler halk için öncülük görevini yerine getirmektedir. Ama yine de devrimi gerçekleştirecek olan halktır. Bunun yanında şöylesi bir gerçeklik de vardır; eğer bir yerde sömürgeci devletler faşizan şiddeti pervasızca yürütmüş, oradaki toplumu teslim almış, çaresizleştirerek sessizliğe mahkum kılmışsa seçkin kadrolar orada önemli bir rol oynar. Böyle bir ülkede seçkin bir grup kadro gerilla tarzıyla hareket edip, hainleri, halka zulüm edenleri cezalandırma gibi basit eylemleri gerçekleştirip, halk içinde propaganda çalışması yürütüp halka cesaret aşılayarak halkta moral ve umut yaratıyorsa, bu

güç büyüyüp geliyorsa, halkın güvenini ve desteğini kazanıp halktan katılımları da gerçekleştirir. Bu aşama eskiden stratejik savunma olarak adlandırılırdı. Bilindiği üzere mücadele stratejimiz eskiden *stratejik savunma*, *stratejik denge* ve *stratejik saldırı-ayaklanma* aşamalarından oluşurdu.

Gerilla stratejik savunma aşamasında öncülük rolünü oynayıp halkın katılımını sağlayarak stratejik denge durumuna geçer. Denge durumu nedir? Gerilla artık bazı yerleri eline geçirmiştir ve düşman buraları alamaz hale gelir. Mesela şimdi içinde olduğumuz şartlar buna örnektir. Eski tabirle ifade edersek, şu anda genel olarak stratejik denge aşamasında olduğumuzu belirtebiliriz. Bazı yerler bizim elimizdedir düşman alamıyor, bazı yerler de düşmanın elindedir ve biz alamıyoruz. Buna orta aşama veya stratejik denge aşaması denilir. Bu aşamada halk daha fazla katılım sergiler, ordu büyür, halk şehirlerde ayaklanır, stratejik denge aşamasına geçilir, ayaklanma gerçekleşir ve devrim olur. Sonuç olarak; eğer halk katılmazsa devrim olmaz. Mesela Çin’de devrim ordusu 2 milyon kişiye ulaşıyor ama Mao yine de “biz tek başımıza devrim yapacağız” demiyor. Halkın da ayaklanması gerektiğini belirtiyor. Zaten öyle de oluyor. Halk ayaklanıyor, gerilla da dağdan şehirlere iniyor ve böylece devrimi gerçekleştiriyorlar. İşte Lenin, bu yüzden “devrim halkın eseridir” demiştir. Nihai olarak ayağa kalkıp devrimi gerçekleştirecek olan halktır.

Halk devrimlerinin bu gelişim diyalektiği biz de aynı şekilde meydana gelmiştir. Kürdistan’da bir diriliş devriminin olduğunu belirtiyoruz. Çünkü eskiden Kürdistan’da umutsuzluk, karamsarlık, inançsızlık ve çaresizlik vardı. Ama 15 Ağustos’ta küçük bir gerilla birimi ilk kurşunu sıktı, ondan sonra bu mücadele zamanla büyüyüp gelişti. Halkta inanç, güven ve umut oluştu. Halkta devrim yapabileceğine dair inanç gelişti. Serhıldana kalkma vakti olduğuna dair genel bir kanaat oluştu ve ondan sonrasını halk üstlendi. Kürdistan’daki Diriliş Devrimi bu temelde gelişti. Demek ki ilk dönemlerde gerillanın oynadığı rolü, ikinci aşamada gerilla ve halk artık devrim sorumluluğunu birlikte üstlenerek yerine getiriyorlar. Ama nihai aşamada ise devrimin sahibi artık halktır.

Tüm ülkelerdeki devrimler bu temelde gerçekleşmiştir. Bazı ülkelerde askeriye içerisinde darbeler gerçekleşmiştir. Ama bunlara “devrim” denilemez, ancak inkılap(değişim, reform) denilebilir. Mesela BAAS partisi Suriye’de ve Irak’ta gerçekleştiği darbelerle iktidara geldi. BAAS, Arap milliyetçisi ve küçük burjuva partisiydi. Kendisini belli düzeyde örgütledi, ordu içinde de örgütlendi ve sonra ordu eliyle iktidara el koydu. Yapılan bu olayın adı devrim değil, darbedir. Fakat halk devrimlerinin gerçekleştiği yerlerde devrim halkın gücüyle gerçekleşmiştir. Sömürge halinde olan bir ülkede ise zaten darbe olmaz, çünkü sömürgeciliğin kendisi katmerli bir darbedir. Sömürge valileri, kaymakamları, ordusu, polisi darbeyi sürdürmek üzere hep devrededir. Bu nedenle sömürge olan bir ülkede ancak devrimci halk savaşı yürütülür ve halkın devrimci devrimi olur.

Özcesi; devrimler halkın katılımıyla, halkın savaşıyla gerçekleşir. Lenin halk devriminin gerçekleşmesi için bazı kriterler belirlemiştir. Eğer halk mevcut rejimiyle artık yaşanamayacağına kanaat getirmişse bu, devrimin gerçekleşmesi için lazım olan ilk kriterdir. İkinci kriter; halk bu rejimin yıkılması için fedakarlığa ve savaşıma hazır olmalıdır. Üçüncü kriter ise; halk bizzat savaşa katılmalı, yani cesurca ayaklanmalıdır.

Devrimci Halk Savaşına Yanlış ve Yanılgılı Yaklaşım

Kürdistan’daki duruma bakarsak, örneğin 2015 yılındaki süreçten halkın haberi bile yoktu. Halkımız başka bir havadaydı. Bu konu üzerinde ayrıca duracağız. Halbuki bir yerde

artık halkın katılımı gerekiyorsa ve devrim süreci o aşamaya gelmişse halkı ikna etmek ve halkta “ben de bu savaşa katılmalıyım” bilincini yaratmak gerekir. Halk öyle bir bilince gelmeli ki, öncünün arkasından cesaretle yürüyebilmelidir. Hatta eğer öncü doğru temelde yürümezse halk onu tutup bir kenara koymalı ve kendi yolunda kararlıca yürümelidir. Yani bizzat halkın kendisi devrime yürümelidir. Eğer özgürlük devriminin gerçekleşmesi için halk bu kararlılığa ulaşırsa ve bunun için her türlü fedakarlığı göze alırsa işte o zaman devrim gerçekleşir.

Fakat şimdi Kürdistan’a baktığımızda çok ilginç bir durum oluşmuş. Halkımızın çoğu devrime sıkı sıkıya bağlıdır, yurtseverdir ama devrime katılmaya ve savaşın bir parçası olmaya hazır değildir. Daha çok direnişçiler ve gerilla savaşçı, mücadele etsin diyor. Burada bir yanlışlık var, çünkü anlamada, kavramada ciddi bir yanlışlık var. Tabi bu bizden kaynaklanıyor, bizim yol yöntemlerimizden dolayı böyle oluyor. Bunun için kalkıp da halkı eleştiremeyiz. Biz yanlış anladığımız için doğru olanı halka da anlatamıyoruz. Çünkü sanki biz gerilla olarak devrimi tek başımıza yapacakmışız, halk bir şey yapmayacakmış gibi sanıyoruz. Biz halka da böyle yanlış kavratıyoruz. O yüzden halk da diyor ki, “zaten arkadaşlar vardır, onlar gereken her şeyi yapar ve bizi savunur.” Halkımızda böyle bir algı var. Bu çok ciddi bir yanlışlık ve yanlışlıktır. Bu yanlışlığı ve yanlış anlamamanın ne tür sonuçlar yarattığını 2015 Öz Yönetim Direnişlerinde ve Afrin Direnişi sürecinde kendi gözlerimizle gördük.

Neden böyle oldu? Çünkü temelinde yanlış anlama, yanlış kavrama ve yanlış yaklaşım var. Bu yanlış algıyı değiştirmeliyiz. Biz devrimi gerçekleştirme yöntemini yanlış algıladığımız için topluma da yanlış anlatıyoruz. O yüzden toplumumuz birilerinin gelip kendisini kurtarmasını bekliyor. Halbuki eğer bir toplum “birileri gelip beni kurtarsın” psikolojisini yaşıyorsa, kendisini bu pozisyonda tutuyorsa o toplum kendi ayakları üzerinde durmuyordur ve kendini bir irade haline getirmemiştir. Eğer kurtuluşunu kendi dışındaki bir güçten bekliyorsa ve arkadaşlar gidip onu kurtarmıyorsa o zaman bir devletin de gelip onu kurtarabileceği yanlışlığını yaşar. Çünkü gözü dışarıdadır, çareyi kendi dışındaki birinden bekler. Ama bu yanlıştır. Toplum “ben kendi kendimi kurtarmalıyım, kendi özgürlüğümü kendim sağlamalıyım” demelidir. Yani kendi gücüne ve iradesine güvenmelidir. Fakat bu yanlış algıdan dolayı toplum kendine değil, kendi dışındaki bir güce inanmakta, ondan medet ummaktadır. Bu kesinlikle yanlıştır ve değiştirilmelidir. Çünkü bu yanlışlıktan dolayı şimdiye kadar hem büyük kayıplar yaşadık, hem de önemli süreçleri kaybettik. Faturası bizim için ağır oldu. Bu yüzden en önemli ve acil şey bu algıyı derhal değiştirmektir. Çünkü dünyadaki tüm devrimler halkın bizzat irade olması, katılımı ve savaşması temelinde gerçekleşmiştir.

Peki nasıl oluyor da biz “sadece gerilla gücüyle devrim yapacağız” diyoruz? Bu doğru değildir. İşte Rojava’da görüyoruz, Daiş çetelerine karşı yalnızca savaşçılar savaştı ve halk da sadece izledi. Sonra ne oldu? Türk devleti geldi, yine aynı şey oldu. Savaşçılar savaştı, halk da izledi. Devrim bu şekilde olmaz! Belki onlar çeteydi, sadece savaşçılar onları yenebiliyordu. Buna bir anlam verilebilir. Ama her zaman böyle olmaz ki! Bir devlet topyekûn işgale geldi mi, o zaman devrimci halk savaşı olmalı. Bu hususta çok yanlış bir algı var, bunu düzeltmek istiyoruz. Bu dersimizde bazı yeni yaklaşımlar geliştiriyoruz. Bu yüzden tüm arkadaşların üzerinde önemle yoğunlaşmaları gerektiğini belirtiyoruz. İlerleyen sayfalarda bu temelde daha başka şeyler de belirteceğiz. Fakat en önemlisi; var olan bu yanlış ve yanlışlığı algıyı düzeltmektir. Bir yanlıştan ne kadar erken dönülürse o kadar iyidir. Belki bu yanlış düzeltmekte geciktik, bu bir eleştiri-özeleştiri konusudur. Ama zararın neresinden dönersek iyidir. Bu yüzden bir düzeltmeye gitmemiz, halkı devrim gücü haline getirmemiz ve çalışmalarımızı bu temelde yürütmemiz gerekmektedir. Halka gidip “biz sizin savaşçıların, ”

fedaiyiz, yiğidiz, sizin için biz savaşacağız, sizi kurtaracağız, bu yüzden sizin savaşmanıza gerek yok” dememeliyiz. Halkımızı ve halkımızın kazanımlarını korumak elbette ki bizim en asli görevimizdir. Ama devrim gerçekleştirmek halkların eseridir, sadece fedailerin savaşıyla olmaz.

Fedailer öncüdür. Ancak en önde yürüyüp, yol gösterip, ruh verip, taktik geliştirebilirler. Bunu yaparken de halkla birlikte olmalıdırlar. Tek başlarına yapmaya kalkarlarsa belki onurlu bir şekilde direnirler ama imha olurlar. Bu tarihsel bir hakikattir. Toplum biliminin, devrim okulunun açığa çıkardığı bir hakikattir. Tarihte hep böyle olmuştur. Bundan 100 yıl önce de, 50 yıl önce de, hatta birkaç yıl önce de bu böyle olmuştur. Biz, bu tarihsel hakikatler ışığında kendimizdeki yanlış algıyı kırmalı, bilimin ve tarihin emrettiği şekilde yürümeliyiz. Zaten Önderliğimizin perspektifi de bu temeldedir. Şimdi de Önder APO ne zaman sözlerini ulaştıracak bir fırsat bulsa, halkın örgütlenmesinin gerekliliğinden, onun öneminden bahsedip “halkı örgütleyin, bu temelde çalışın” diyor. Leyla Güven o kadar gün açlık grevine girdi, Önderlik ona “gidip halkı örgütlesin” dedi. Yani Önderliğimiz her vesileyle yönümüzü halka vererek halkı örgütlendirip harekete geçirmemiz gerektiğini belirtiyor.

Bu gerçekliği şimdiye kadar bilmiyorduk da yeni öğrendik diye bir durum söz konusu değildir. Bunu önceden de biliyorduk ama bu konuda yanlış bir algı var. Biz ilk aşamanın tarzıyla sonuna kadar yürümek istiyoruz. İlk süreçlerden 1990'lara kadar mücadelenin yükünü omuzlayan sadece gerillaydı. Ondan sonra stratejik denge aşamasına geçildi, şimdi de nihai aşamaya doğru gidiyoruz. Ama halen her şeyi gerilla ile yapmak istiyoruz. Bu yanlıştır. Yukarıda da belirttiğimiz gibi halk ve gerilla mücadele sorumluluğunu birlikte üstlenmeli ve son aşamada halk bir bütünen devreye girmelidir. Devrim ancak böyle olur. Önderler ve kadrolar öncülüğünde ayağa kalkan halkın devasa örgütlü gücü ancak devrim yürüyüşünü gerçekleştirebilir. Halk kükredi mi, halk şaha kalktı mı önünde kimse duramaz. Devrim çok büyük bir siyasal ve toplumsal olaydır. Seçkin profesyonel kadroların her şeyi gerçekleştirdiği, tüm görevleri yerine getirdiği bir tarzla devrim olmaz. Bu yüzden meseleyi doğru bir şekilde ele almalı, doğru bir algı ve anlayışa ulaşmalı ve gereklerini bu temelde yerine getirmeliyiz.

Bilim-Teknik Çağında Halkın Gücü

Devrimlerin halkların eseri olduğu gerçeği, tarihsel ve toplumsal bir hakikat olarak günümüzde daha fazla geçerlidir. Bu dönem, kapitalist modernitenin dünyaya tümüyle hâkim olduğunu iddia ettiği bir dönemdir. Reel sosyalizmin çöküşünden sonra kapitalist sistem kendini tümüyle egemen olarak görmektedir. Fakat yaşanan kriz ve kaoslar gösterdi ki; hakikat zannettikleri gibi değildir, demokrasi ve halk devrimleri halen gündemdedir.

Lakin kapitalist modernite bilimsel ve teknolojik gelişmeler ışığında istihbarat toplayabileceği ve toplum üzerinde denetim kuracağı araç ve aygıtları çokça geliştirdi. Böylece toplumu, kurumları ve örgütleri kontrol altına alma sistemini geliştirdi. Sistemin elindeki araçlar, yani telekomünikasyon teknolojileri egemenlere bir devlet veya toplum üzerinde tam anlamıyla denetim sağlama olanağını vermektedir. İşte güya toplumun yararlanması için piyasaya sundukları telefonu, interneti, kamera sistemini şimdi herkes kullanmaktadır. Böylelikle her yerde herkesi izleme, dinleme ve takip etme olanağına kavuşmuş oluyorlar. Eğer birisi onların istediği gibi davranmıyorsa bu teknikleri devreye koyup, onu adım adım izleyip kontrol altına alabiliyorlar. Eğer birisi silahlanırsa koordinatını belirleyip havadan veya karadan onu vurma imkanına sahipler. Özellikle son 20 yılda yaşanan bu gelişmeler devrimlerin halkların eseri olduğu hakikatini çok daha şiddetli bir biçimde

gündeme getirmiştir. Halk milyonlar şeklinde örgütlenip harekete geçerse ancak o zaman hegemon güçler toplum üzerinde hakimiyet kuramaz hale gelir. Sadece birkaç seçkin grup sisteme başkaldırdı mı, sistem onları elindeki teknikle tespit edip imha edebilir.

Rusya, Çin, Vietnam, Nikaragua ve diğer ülkelerde gerçekleşen devrim pratikleri de bize göstermektedir ki; halk olmadan devrim olmaz. Ancak halkı milyonları aşan bir şekilde örgütleyip ayağa kaldırdın mı sistemin bu denetim araçlarını etkisiz kılıp başarıya gidebilirsin. Devrimlerin halkların bir ürünü olduğu, halkların devrim yaptığı gerçeği sistemin bu araçlarının gelişmesinden önce de geçerliydi ama bugün çok daha fazla geçerli hale gelmiştir. Toplum eskisi gibi değildir; bilinçlenmiştir ve bir güç haline gelmiştir. Teknoloji aynı zamanda medyayı, yani TV, gazete, radyo ve interneti de geliştirmiştir. Toplum bunlarla bilinçlenip irade haline de geliyor. Bu yüzden halkı yönlendirmek isteyen çok bilinçli bir şekilde yönlendirmek durumundadır. Çünkü artık eskisi gibi değildir, bir kişi gelip halkı kandırıp peşine takamaz. İnternet sayesinde artık herkesin evinde araştırma, bilgilenme ve öğrenme imkanı vardır. Bu yüzden dünya küçük bir köy haline gelmiştir, herkes her şey hakkında bilgi sahibidir. Çağımızın bilgi çağı olduğu belirtiliyor. Zira artık herkes istediği bilgiye erişebiliyor. Bu bilgilenme toplumda güç ve irade açığa çıkarmaktadır. Toplum kendisi sağlam bir irade haline gelebiliyor, çünkü artık bilinçlenme imkanı vardır. Bilim, sanayi ve teknolojinin gelişmesi, hatta nanoteknoloji ve elektroteknikğin gelişmesi toplumun gücünü daha fazla öne çıkardı. Bugün toplum daha fazla irade haline gelmiştir. Örneğin bir olay oluyor, internette yani sosyal medyada gündem haline geliyor, milyonlarca kişi bunu paylaşınca bir kamuoyu oluşuyor, bu da o hükümet üzerinde ciddi bir baskı yaratıyor ve bir bakıyorsun ki o hükümet kararlar almak zorunda kalıyor. Ortadoğu'da devlet yetkililerinin istifa etmesi gibi bir gelenek yok ama dünyada yanlış bir olay oldu mu, örneğin bir polis şiddet uyguladı mı hemen görevden alınıyor ve onun sorumlusu olan bakan, müdür vb. istifa etmek zorunda kalıyor. Toplumun tepkisi buna yol açıyor. Bu neyle oluyor? Sosyal medya vesilesiyle oluyor. Bu nedenle sosyal medya da artık bir güçtür.

Tüm bunlar neyi göstermektedir? Halkın gücü 50 yıl öncesine göre bugün çok daha fazla rol ve etki sahibidir. Eğer bir şey yapılacaksa halka göre olmalı, tamamen halka ait olmalı. Eğer halk temeli zayıfsa egemen güçler onu elinden alabilirler. Çünkü ellerindeki teknolojiyle, imkanlarla, özel savaş araçlarıyla, propaganda yöntemleriyle bunu pekâlâ yapabilirler. Mesela kapitalist modernite merkezleri topluma karşı özel savaşı çok yoğun ve etkili bir şekilde yürütmektedirler. Özel savaşı ve onun en faal kısmı olan psikolojik savaşı çokça geliştiriyorlar. Psikolojik savaş yöntemleri ve medya aracılığıyla toplumların yönünü istedikleri tarafa verebiliyorlar. Bu yüzden kendi toplumunu ne kadar bilinçlendirip örgütlersen o kadar irade haline gelersin. Bu bilinç ve örgütlülük temelinde toplumu ne kadar harekete geçirirsen o kadar devrim gücü haline gelersin. Eğer devrimci halk savaşı yürütmek istiyorsan o zaman toplumu bu temelde etkili bir şekilde devreye koymalısın. Bu konu gerçekten de çok önemlidir. Hele hele içinde bulunduğumuz bu dönemde halkın iradesi, rol ve misyonu çok daha fazla öne çıkmıştır. Bu yüzden de devrimler tamamen halkların eseri olmak durumundadır. Seçkin bir güçle, askeri bir kuvvetle belki bazı şeyler yapabilirsin ama eğer oranın toplumu bunu kabul edip bir irade halinde katılım göstermezse yaptıkların kalıcı olmaz. Bir devrimin kalıcı olması için halkın da kabul etmesi ve katılması gerekir.

Mesela şimdi Rojava Kürdistan'ında, Kuzey-Doğu Suriye'de bir halk devrimi gerçekleşti. Takriben 5 milyonluk bir nüfusu kapsıyor. Çoğunlukta Kürtler ve Araplar olmak üzere diğer halklardan da az bir sayıda bir nüfus bulunmaktadır. Eğer bu toplum -ister Araplar, ister

Kürtler olsun- devrimi benimsemezse bu devrim kalıcı olmaz. Bu böyledir. Orada askeri güçle, asayişçi çoğaltarak, QSD'nin savaşçı sayısını arttırarak devrimi kalıcı hale getiremezsin. Bu güçlerle devrimi ancak çete saldırıları karşısında koruyabilirsin. Fakat bir devlet saldırdı mı, bu savunma güçleri tek başına yetmez. O zaman halkın katılımına, yani devrimci halk savaşının verilmesine ihtiyaç vardır. Eğer savunma savaşına halk katılırsa devrimi devletler karşısında da koruyabilirsin. Fakat halk katılım göstermezse koruyamazsın. Bir diğer husus ise; devletler saldırmasa bile, eğer halk devrimi içselleştirip kabullenmemişse bu devrimin ömrü kısa süreli olur ve aşıp gider. Bu yüzden de savaş süreçleri de dahil olmak üzere "devrim her süreçte halkların eseridir." Devrimlerin kalıcılığı da halkın kendisine bağlıdır.

Günümüz teknolojisinin hegemon güçlere ve ulus-devletlere topluma daha fazla hükmetme olanağı verdiğini belirtmiştik. Ulus-devletler o ülkenin bütün imkanlarını talan ederek kendisi üretemiyor olsa bile dış güçlerden birçok teknolojiyi alabiliyorlar. Günümüzdeki savaşlarda kullanılan en son teknolojiler belki bugün her devletin elinde yoktur ama gün geçtikçe yavaş yavaş tüm güçlerin elinde olacaktır. Birkaç yıl sonra herkesin elinde olması muhtemeldir. İHA(insansız hava araçları), SİHA(silahlı insansız hava araçları) ve çeşitli savaş teknolojileri herkesin eline geçecektir. Zaten bunları üreten güçler sermaye ve tekeldir. Kâr elde etmek için bu teknikleri her devlete satmaktadırlar. Bugünkü silah tekelinin en güçlü olduğu ve silahların en çok satılıp para kazanıldığı yer Amerika, Rusya ve Avrupa'dır. Şimdi bazıları barış ve huzur ortamının oluşması için çokça çabalasa da bu istekleri gerçekleştiriyor. Çünkü bu silah tekelleri çok güçlü bir biçimde örgütlenmişler. Eğer barış ve huzur olursa silahlarını satamazlar. Dolayısıyla silahlarını satabilmeleri için sürekli savaş, çatışma ve kaosu olması gerekiyor. Bu güçler silah satıp kâr elde edebilmek için gözlerini kırpmadan halkların kanını akıtırlar ve akıtıyorlar da. Siyasete doğrudan etki edebildikleri için de sürekli savaşı teşvik ediyorlar.

Çeşitli Mücadele Deneyimlerinden Örnekler

Bilim-teknik çağındaki gelişmeler sayesinde egemenlerin eline geçirdiği bu aygıtlara karşı mücadele eden devrimci bir güç kendisini nasıl koruyup zafere gidebilir? Özellikle de gerilla savaşı veren güçler bunu nasıl başarabilir?

Gerilla öncüdür, halkını korur, halkta heyecan yaratır ve halk da devrim için gerilla etrafında kenetlenerek devrime yürür. Bu yüzden gerillanın kendisini nasıl koruyabileceği konusu hayati önemdeki bir meseledir. Gerilla kendisini ancak iki şekilde koruyabilir: *Birincisi*; dağdır, yani kendisini coğrafyaya dayandırarak koruyabilir. *İkincisi*; halktır, kendisini halka-topluma dayandırarak koruyabilir. Mesela bazı ülkeler var ki, coğrafi konumundan dolayı dağları yoktur. Bu ülkelerdeki devrimci güçler dağları olmadığı için kendilerini tümüyle halka dayandırarak, halkla iç içe geçerek kendilerini koruyorlar.

Mesela; bir Orta Amerika ülkesi olan Nikaragua böyledir. 1984'te devrimle başa geçen ve devrimin önderi olan Daniel Ortega şimdi de devlet başkanıdır. Devrimlerinin hikayesi biraz ilginçtir. Nikaragua'da 1979 yılında zafer kazandılar. 1984 seçimlerinde Daniel Ortega devlet başkanı olarak seçildi. Fakat Ortega 1990'da yapılan seçimde kaybetti. 16 yıl aradan sonra 2006'da yapılan seçimlerde yeniden seçildi ve şimdi iktidardadır. Nikaragua örneğinde de görüyoruz ki, sen devrimi yapmış olsan bile eğer halkın desteğini almazsan gidersin. Çünkü belirleyici güç her zaman halktır.

Nicaragua'nın, El Salvador'un ağaçlık arazileri olsa da dağları yoktur. Latin Amerika ülkesi El Salvador da uzun yıllar mücadele ettikten sonra herhalde 1987 yılında çözüme gitti.

O zamanlar bir gazeteci El Salvador önderiyle bir röportajında “gerillalarınızı nasıl koruyorsunuz, dağlarınız var mı?” diye soruyor. O da “bizim dağlarımız halkımızdır, biz gerillamızı halkımızın içinde koruyoruz” diye cevap veriyor.

Dağları olmayan ama gerillanın kendisini halka dayayarak koruduğu örneklerden biri de Kuzey İrlanda’dır. Başkenti Belfast olup, nüfusu 2 milyon kişi civarındadır. Kuzey İrlanda küçük bir ülkedir, coğrafik olarak Amed’den küçüktür. Ağaçlık bazı arazileri olsa da esasen ovalıktır ve dağları yoktur. Kuzey İrlanda gerçekten de çarpıcı bir örnektir. İRA (İrish Republican Army - İrlanda Cumhuriyet Ordusu) Kuzey İrlanda’nın bağımsızlığını savunan bir örgüt olarak kuruldu ve yıllarca mücadele etti. Fakat Kuzey İrlanda küçük bir ülke olmasına rağmen, nüfusu az olmasına rağmen ve hatta dağları olmamasına rağmen nasıl oldu da IRA gerilla savaşı yürütüp zafer kazanabildi? Bu sorunun cevabı bize çok öğretici pratik dersler sunacaktır.

Verdiğimiz bu örnekler zafere giden ülkelerdendir. Nikaragua tamamen devrim yaptı, El Salvador ve Kuzey İrlanda ise görüşmelerle çözüme gitti. Bazı ülkeler de var ki, hem ağaçlık arazileri vardır, hem de dağları vardır, yani coğrafyası gerillacılığa uygundur. Bu şekilde olan yerlerde ise gerilla hem dağlara hem de halka dayanmıştır. Fakat kendisini sadece dağa dayandırarak korumak isteyen güçler daralma ve zorlanmayı yaşamışlardır. Çünkü sadece dağlara dayanmak insanı zafere götürmez. Günümüz koşullarında ovada ve şehirde halka dayanmazsan, kendini halk içinde koruyamazsan sonuç alamazsın ve sadece dağ başında bulunmakla zafere gidemezsin. Bu, hem tarihsel bir hakikattir, hem de günümüz şartlarına ve mevcut duruma bakıldığında gözle görülen apaçık bir gerçektir.

Devrim yapan birçok güç kendi halkının şemsiyesi altında, kanatları altında gücünü korumuş ve bu şekilde mücadele etmiştir. Halkının kanatları altında, yani halkının içinde kendini korumayı başaramayan güçler devrime de gidemez. Halkını devrim için örgütlemeyen, halk desteğini her şekilde sağlamayan, savaşçıların kendisini halkın içinde gizlediği ve koruduğu bir örgütlülük düzeyi yaratamayan bir gücün zafere ulaşması mümkün değildir. Toplumunu sağlam örgütleyen, savaşçıları halk tarafından korunan, halkın içinde gizlenen, adeta görünmez olan ama istendiğinde savaşçıları her an dağda, şehirde ve halkın içinde olan bir düzeyi yakalayan güçler kendilerini ayakta tutabilmiş ve bir irade olmuşlardır.

Taliban (Afganistan) Deneyimi

Bu konuda şu anda yaşanan, televizyonu açtığımızda görebileceğimiz bazı güncel örnekler verelim. Bunlardan biri Afganistan’dır. Belki bazı arkadaşlar bilemeyebilir, bu yüzden tarihini kısaca özetleyeceğim: Taliban(talebeler-öğrenciler) hareketi İslami bir örgüttür. Uzun süreli savaşlar sonucunda 1989’da Afganistan’da iktidar oldu. Taliban El Kaide ile ortak çalışıyordu. El Kaide birçok konuda Taliban’ı destekliyordu. Her ikisi de Afganistan’daydı. Ama ne zaman ki El Kaide Amerika’ya karşı saldırılarda bulundu ve en son İkiz Kule’leri imha etti, Amerika da Afganistan’a saldırdı. Amerika Usame Bin Ladin’i teslim etmelerini istedi, Afganistan ise teslim etmedi ve ancak tartışabiliriz dedi. İkiz Kulelerin 11 Eylül 2001’de vurulmasından 40 gün sonra Amerika Afganistan’ı işgal etti ve Taliban’a muhalif olan Özbekleri, Şiaları ve diğer bazı grupları destekleyerek iktidara getirdi. Amerika bu grupları daha 1980’li yıllarda Sovyetlerin Afganistan’ı işgal ettiği dönemden tanıyordu. Bu yüzden bunlarla ilişki kurması zor olmadı, para verdi ve yeniden örgütledi. Bir kabile lideri olan Hamit Karzai’yi de yeniden Afganistan’a çağırdı. Hamit Karzai’nin babası Abdul Ahad Karzai Taliban tarafından cezalandırılmıştı. Hamit Karzai bu yüzden Taliban’a karşı öfkeliydi. Amerika Hamit Karzai ve Taliban karşıtı diğer grupları da örgütleyerek askeri gücüyle Afganistan’ı işgal etti.

Afganistan işgal edildiğinde iktidarda olan Taliban savaşımadı ve şehirlerden çekildi. Bu durum karşısında herkes Taliban'ın tasfiye olduğunu düşündü. Çünkü Taliban birkaç yerde kısmen savaşa da esasen birçok şehri savaşımadan bıraktı ve ciddi bir direniş sergilemedi. O günden şimdiye kadar Afganistan'da 18 yıldır süren bir savaş var. ABD ve NATO Taliban'ı baş düşman ilan etti. Türk askerleri de dahil olmak üzere birçok NATO gücü Afganistan'a asker gönderdi. Bu askerler şu anda da Afganistan'dadır. Kimse bu savaşı kazanamadı. Bu yüzden şimdi ABD ve Taliban Katar'da çözüm için görüşmeler yapıyor. Bugün basına açıklama yapıp, kağıt üzerinde anlaştıklarını belirterek, eğer ABD başkanı da onaylarsa anlaşmanın pratiğe geçeceğini söylediler. Eğer Trump da onaylarsa, anlaşmış olacaklar. Taliban bu anlaşmayı kendisi için bir zafer olarak görüyor.

Amerika Afganistan'a ilk saldırdığında Taliban'ın geri çekildiğini ve Amerika yanlılarının iktidar olduğunu belirttik. Fakat sonrasında Taliban yavaş yavaş köyleri, kasabaları ve şehirleri ele geçirmeye başladı. Şimdiki durumda gündüz Afganistan'ın %40'ı, gece ise %60'ı Taliban'ın elindedir. Bunları yorum olarak belirtmiyoruz, net bilgilerdir. Bazı yerlerde geceleyin hâkim oluyor ama gündüz geri çekiliyor. Bazı yerlerde ise gece-gündüz tümüyle hakimdir. Afganistan'da Hamit Karzai başkanlığındaki diğer gruplar Afganistan'da iktidar olduktan sonra Amerika onların bir ordu ve hükümet kurmasına yardım etti. Fakat tüm bu desteğe rağmen yine de Taliban eylemleri karşısında duramıyorlar. Mesela Taliban dün de büyük bir eylem yaptı. Yani demek ki hem görüşüyorlar hem de savaşıyorlar. Amerika Taliban'a karşı her gün ortalama olarak 15 hava saldırısı gerçekleştiriyor. Bu, şimdi de böyledir. Türk devleti de kendisi için bu yöntemi örnek alıyor. Zaten Türkler de Afganistan'dadır. Orada nasıl ki NATO güçleri her gün Taliban'a vuruyorsa, Türkler de aynı biçimde Medya Savunma Alanlarına sürekli saldırıyor. Buradan da anlıyoruz ki, T.C.'nin kendisine örnek aldığı yer Afganistan'dır, Amerikan taklitçiliğidir.

Peki Amerika ve NATO'nun tümü Taliban'a karşı savaşırken, yerel işbirlikçilerden bir hükümet de oluşturulmuşken Taliban nasıl oluyor da bu kadar şehri alabiliyor, bu kadar alanı kontrolü altında tutabiliyor? İşte şimdi Amerika ile masaya oturmuşlar ve bir çözüme gitmeye de çalışıyorlar. Bu durum Taliban için bir zaferdir. Taliban yetkilileri bazılarıyla yaptıkları görüşmede bu anlaşmayı kendileri için zafer olarak gördüklerini belirtmiş. Çünkü gerçekten de Amerika ve NATO oradan çekilirse diğer güçlerin Taliban karşısında hiçbir şansları yoktur. Belki Taliban onlara biraz yer verir ama esas güç Taliban'da olur. Taliban'ın büyük bir halk desteği de vardır. Peştun halkının %90'ı Taliban ile birliktedir. Zaten Afganistan'ın yarısı Peştun'dur. Diğer halkların da Taliban'a desteği var. Yani Taliban Afgan halkının çoğunluğunu örgütlemiştir.

Taliban yetkilileri diyor ki, *"Amerika ilk geldiğinde halkımız Amerika'nın rahatlık, huzur ve barış getireceğini sandı. Bu yüzden de Amerikalıların gelmesine sevindi. Fakat biz savaşımaya başlayınca Amerika bize karşı hava saldırıları düzenlemeye başladı. Camideyken bize saldırdılar, halkımız kayıplar verdi. Biz de 'Amerika halkımıza karşıdır' dedik. Düşündeyken bize saldırdılar, yine insanlarımız can verdi. Biz yine yoğunca propaganda ettik ve 'bu saldırılar hepimize karşıdır' dedik. Saldırıları oldukça, şehitler verdikçe kaybeden biz olmadık. Tam tersine daha da güçlendik. Saldırıları olunca hayatını kaybedenleri şehit ilan ettik ve halkımızı daha çok kazandık. Kayıp vermediğimiz zamanlarda ise kazanan zaten biz oluyorduk. Saldırıları karşısında hiç kaybetmedik ve her şekilde kazandık."* Bu sözler bizzat Taliban sorumlusuna aittir.

Bu örnekte de görüyoruz ki; Taliban sürekli halk içindedir, kendini halkla koruyor ve halkı örgütliyor. Artık öyle bir hale geliyor ki, Amerika ve NATO onları vuramıyor. Çünkü

nereye vursa orada halk var. Şehirlerde Taliban da var, halk da var. Bu yüzden istese de vuramıyor. Taliban kendisini tek bir biçimde örgütlemiyor. Kendisini 6-7 farklı şekilde örgütlüyor. Mesela savaşçı, fedai, polis, asayiş, eylemci vb biçiminde farklı farklı örgütlenmelere gidiyor. Bunların hepsi de halkın içindedir ve sivil giyiniyorlar. Dağlarda 500 kişinin sığabileceği büyük şikeftler yapmışlar. Bu şikeftlerde eğitim görme ve diğer çalışmalarını yürütüyorlar. Dağlarda kendini şikeftlerle koruyor ama dağlık alan dışındaki köy ve şehirlerdeyse halkla iç içe kalarak kendini koruyor. İşte Taliban bu yol ve yöntemlerle dünya gücü olan NATO karşısında başarı kazandı. Taliban örneği gerçekten de çok ilginç ve dikkat çekicidir. Burada görüyoruz ki, Taliban halkın içine yerleşmiş ve halkı bir şemsiye gibi onu koruyor. Kendini korumak için hem dağlara hem de halka dayanıyor.

Taliban'ın dikkat çeken diğer bir özelliği ise; istihbarat ağını çok güçlü bir biçimde geliştirmiş olmasıdır. Belki dinci bir örgüttür ama Daiş gibi değildir. Mesela Kürtler hakkındaki görüşleri fena değildir. Kürtlere haksızlık yapıldığını belirtiyorlar. Hem sömürgeci devletlerin hem de İslami güçlerin (herhalde Daiş'i kastediyorlar) Kürtlere haksızlık yaptığını belirtiyor. Bizim hakkımızdaki görüşleri böyledir.

Taliban örneği canlı, somut ve güncel bir örnektir. Yapılan hava saldırılarında Taliban güçleri ve Afgan halkı kayıplar verse de, sonuçta bunlar Taliban düşmanlarının aleyhine olmuştur. Eskiden Amerika'dan, yabancı güçlerden medet uman, gelmelerine sevinen Afgan halkı tümüyle onlara karşıt hale geldi ve bir an önce onların Afganistan'dan çıkmasını, artık kendilerini öldürmemesini, havadan saldırmamasını istiyor. Taliban'ı da tamamen haklı görüyor ve destekliyor. Bu yüzden Taliban yetkilileri diyor ki, *"biz saldırılardan dolayı hiç zayıflamadık, kayıplarımız olsa propagandasını yapıyoruz, kayıplarımız olmamışsa zaten başarılı oluyoruz. Her ihtimalde de kazanan yine biz oluyoruz."* Yani öyle bir denklem kurmuşlar ki, koskoca dünya güçleri olan bu devletler, ellerindeki en gelişkin dünya teknolojisine rağmen Taliban ile başa çıkamıyor.

Yeri gelmişken şunu da belirteyim: Bu güçlerin elindeki tekniğin çeyreği de Türklerin elinde yoktur. Amerika'nın şöyle bir ilkesi var; bir şey üretti mi, ilkin kendisi kullanıyor ve 20 yıla kadar hiç kimseye vermiyor ve satmıyor. 20 yıldan sonra ise ancak İsrail ve Türkiye gibi yakın dostlarına veriyor. Tekniğini başka güçlere kolay kolay vermiyor. Yani şu anda Amerika'nın elinde olan ve kimsenin adını bile bilmediği teknikleri her gün Taliban'a karşı kullanıyorlar. Bu kadar tekniğe ve yapılan hava saldırısına rağmen Amerika yine de Taliban ile masaya oturmak zorunda kaldı. İşte Katar'da 6 aydır süren görüşmeler var. Bu görüşmeler sonucunda Amerika'nın Afganistan'dan çekilmesi kararına vardılar. Yapılan anlaşmanın temel gündemi zaten Amerika'nın oradan çekilmesidir. Amerikan askerlerinin Afganistan'dan çekilme hazırlıklarına başladığı haberi bugün basına yansıdı. Hatta kaç haftada kaç bin kişinin çekileceği gibi detayları da netleştirmişler. Bunların hepsini planlanmışlar. Taliban'ı bu düzeye getiren ve böylesine güçlendiren kendisini coğrafyasına ve en önemlisi de halkına başarılı bir biçimde dayandırabilmesidir.

Hizbullah (Lübnan) Deneyimi

Güncel olan ve birebir izlediğimiz somut örneklerden bir diğeri de; Lübnan Hizbullahı'dır. Neden canlı bir örnektir? Çünkü son üç gündür Hizbullah ve İsrail arasında bir savaş var. Birbirlerine uzaktan top ve roket atıyorlar. Yani şu anda da savaş halindedirler.

Lübnan küçük bir ülkedir. Lübnan'ın güneyi dağlık bir alandır. Dağları Botan gibi sarp değildir, daha çok Amed arazisine benzemektedir. Lübnan'ın diğer tarafı ise denizdir. İklimi,

coğrafyası ve bitki örtüsü itibariyle güzel bir ülkedir. Biz PKK Hareketi olarak 1981’de Lübnan’daydık. O zamanlar Lübnan’a Filistinliler hakimdi. 7-8 Filistin örgütü Lübnan’a yerleşmiş, orada askeri güç oluşturmuş ve Beyrut’u merkezleri yapmışlardı. O zamanlar Lübnan halkı çok fakir, gariban ve örgütsüzdü. Sadece Amel örgütü vardı. Lübnan’ın güneyi Şia olduğu için, Amel örgütü de daha çok Şia mezhebi üzerinden kendini örgütlemişti ve Filistinlilerin yanında yer alıyorlardı. Hâkim olanlar Filistinliler olduğu için bunların fazla inisiyatifi yoktu. Birkaç kez aralarında çatışma da oldu. Bir seferinde biz bir yerden başka bir yere giderken baktık ki yolu kapatmışlar. Yolun neden kapatıldığını sorunca Filistinliler ile Lübnanlılar arasında çatışma olduğunu, Lübnanlılardan 4 kişiyi öldürdüklerini belirttiler. O zaman Lübnan halkının durumuna baktığımda gerçekten de yüreğim yanıyordu. Çünkü Filistinliler Lübnan halkına çok hor yaklaşıyordu. Mesela arabalarını tamire götürürlerdi ama parasını vermezlerdi, bağ-bahçelere girip talan ederlerdi. Tatbikatlarını ekin tarlalarının içinde yapar ve hepsini heba ederlerdi. Filistinliler Lübnan halkına, onun malına-mülküne hiçbir değer vermiyordu. Lübnan halkı gerçekten de fakir bir halktı. Bu yapılanlardan dolayı biz çok kızıyorduk, çünkü yaptıkları içimize sinmiyor, bizi rahatsız ediyordu. O zamanlar daha Hizbullah yoktu.

Aradan 7-8 yıl geçtikten sonra 1988-1989 yıllarında silah almak için tekrardan Lübnan’a gittim. Baktım ki orada yeni bazı güçler var. Kim olduklarını sorduğumda Hizbullah olduğunu belirttiler ve silah ticareti yaptıklarını söylediler. Bu vesileyle 3-4 kez Bekaa Vadisine gittim ve onlardan silah aldım. Hizbullah’ın kurulduğunu ilk o zamanlar görüp öğrendim. Yani Hizbullah öyle yıllar öncesinden kurulan bir örgüt değildi, sonradan 1980’lerde kuruldu. Hizbullah daha çok Lübnan’daki Şialar içerisinde örgütlendi.

İsrail devleti Lübnan’a birçok kez girip işgal etmişti. Şimdi Türklerin Güney Kürdistan’a saldırdıkları gibi İsraililer de sürekli olarak Lübnan’a saldırıyordu. Güney Lübnan İsrail’in arka bahçesi gibi olmuştu. İsrail ne zaman istese askerlerini birkaç koldan Güney Lübnan’a sokuyor, baskınlar yapıp birkaç gün kaldıktan sonra geri çekiliyordu. Bazen de ta Beyrut’a kadar geliyordu. Mesela 1982’deki savaşta Beyrut’a kadar geldiler. İsrail Lübnan’a her girdiğinde oradaki bağ-bahçe, köy ve şehirlerin hepsini işgal edip talan ediyordu. İsrail Lübnan’a girerken bir kısım askerini çıkarma biçiminde denizden gönderiyordu, bir kısmını karadan, bir kısmını da indirme şeklinde Lübnan’a götürüyordu. Takip edebildiğimiz kadarıyla Ortadoğu’da ve hatta belki de dünyada en atik ve manevra kabiliyeti yüksek olan ordu İsraililileridir. Çünkü hem askerleri gönüllüdür ve sıradan askerler değildir hem de ellerindeki teknikler yüksek teknolojiye dayalıdır. Bu yüzden çok değişik tarz ve taktikleri vardır. İsrail ordusu böyle bir kabiliyette olduğu için Filistinliler fazla önünde duramıyordu. Mesela 1982’de İsrail saldırdığında Filistinliler geri çekildi ve sadece bizim arkadaşlarımız kaldı. Orada Şikêf Kalesi var. O kale bizim şimdiki çatışma şikeftlerimiz gibi sayıca fazla tünellerden oluşuyordu. Arkadaşlarımız orada İsrail’e karşı savaştı ve bu savaşta 11 arkadaşımız şehit oldu. Bu grubun sorumlusu Şêx (Mehmet Atmaca) arkadaştı. Filistinliler çekildiklerinde arkadaşlara haber vermemişlerdi. Bu yüzden de arkadaşlarımız tek başlarına kalmışlardı. O bölgeyi iyi tanıyorum, çünkü biz de oralarda çok kaldık.

Hizbullah örgütü Şikêf kalesinde değil de, aynı mıntıkada Sur ve Nebatiye şehirleri arasında düşen bir yerde savaşmak için iki tepe hazırlamıştı. 2006 yılında İsrail yine Lübnan’a girmek istediğinde Hizbullah bu iki tepede direndi. İsrail havadan vurdu, Hizbullah bırakmadı. İsrail araziden gelmek istedi ama Hizbullah açtıkları pencerelerden suikastler yaptı ve İsrail yine gelemeydi. Bu süreç yaklaşık bir ay kadar sürdü. Bu örneği farklı kitap ve derslerde verdiğimiz için burada tekrardan genişçe açmıyorum. En sonunda İsrail tehditlerde bulunup

“eğer bu iki tepe bırakılmazsa şehirleri bombalayacağım” dedi. Hizbullah bu iki tepeyi yine bırakmadı. İsrail, Lübnan’ın Sur ve Seyda şehirlerini bombaladı. O dönemde yapılan açıklamalara göre 220 kişi yaşamını yitirdi ve yüzlercesi de yaralandı. Bu savaş o zaman tüm dünyanın gündemine girdi. Herkesin gözü Hizbullah’ın bu direnişindeydi. Neticede İsrail hiçbir sonuç alamadı ve geri çekildi. İsrail tarihinde ilk defa ordusunu soruşturmaya aldı. Ve yine ilk defa genelkurmay başkanını görevden aldı. Çünkü İsrail ordusu tüm gücüyle yüklenmesine rağmen bu iki tepeyi Hizbullah’tan alamadı. Bu iki tepeyi alamadıkları için de Güney Lübnan’a dönük yaptıkları işgal hareketi tümüyle boşa çıktı. İsrail mecburen çekilmek zorunda kaldı. Çekilirken de uçaklarla o şehirleri bombalayarak tümüyle yakıp yıktı.

İşte İsrail devleti 2006 yılındaki bu olaydan sonra artık Lübnan’a girmeye cesaret edemiyor. Peki neden? Çünkü Hizbullah sergilediği bu direnişle kendini kanıtladı. Lübnan halkı “bizi ancak Hizbullah koruyabilir” kanaatine ulaştı ve Hizbullah’a olan inanç arttı. 2006’daki bu savaştan sonra Lübnan’da seçimler oldu ve Hizbullah iktidara geldi. O zamandan şimdiye kadar Lübnan başbakanı Hizbullah’tan birisidir. Şimdi Lübnan’da koalisyon var ve başbakan Hizbullah’tan değildir. Ama yine de hükümette etkili olan Hizbullah’tır ve Lübnan’ın güneyine onlar hakimdir. Lübnan’da Şia, Sünni ve Hristiyanlar var. Dürziler de var ama sayıları fazla değildir. Dürziler daha çok solcu olup, Vatan partisi şeklinde örgütlenerek Müslümanlara yakın duruyorlar. Liderleri Canpolat diye birisidir. Canpolat’ın köken olarak Kürt olduğu söyleniyor. Lübnan’da 3-4 ayrı inanç var ama çoğunlukta olan Şialardır.

Lübnan devleti Hizbullah ordusunu resmen tanımıştır ama Hizbullah Lübnan’ın resmi ordusuna dahil değildir. Hizbullah’ın 60-70 bin civarında askeri olduğu belirtiliyor. Bunlardan 20 bini aktif görev yapıyor, diğerleri ise milis gibidir, ne zaman gerekli olursa o zaman görev başına gidiyorlar. Son 3 gündür İsrail ve Hizbullah arasında top ve roket savaşı olduğunu söyledik. Aralarında çok ciddi çelişkiler var ama İsrail yine de Lübnan’a giremiyor. Yapabilseydi hemen Lübnan’a girerdi, fakat giremediği için ancak uzaktan saldırıyor. Hizbullah ise 10 gün önce İsrail’in iki tane keşif uçağını düşürdü.

Hizbullah’ın bu pratiğine baktığımızda kendisini 4 ayak üzerinden güçlendirdiğini görüyoruz:

Birincisi; istihbaratını çok güçlü bir şekilde örgütlemiştir. O kadar iyi bir şekilde örgütlenmiş ki İsrail’in içinden bilgiler alabiliyor. Yani İsrail’in içine bile sızmış.

İkincisi; siber-elektronik savaşında kendini güçlendirmiştir. Çünkü Hizbullah bu alana yatırım yapıp, kendini geliştirerek İsrail’in hava saldırılarını bu şekilde dengeliyor. Mesela İsrail’in keşif uçaklarını, diğer uçaklarını düşürebiliyor. Bildiğim kadarıyla Hizbullah’ın kendi uçakları yoktur ama öyle bir hava savunma sistemi oluşturmuş ki uçakları düşürebiliyor. Bu konuda arkadaşlarımız araştırma yaptı ve ayrıntılı bilgilerimiz var. Ama burada detaylıca açmayı gerekli görmüyoruz.

Üçüncüsü; Hizbullah roket yapmada oldukça mesafe kaydetmiştir. Birçok roket çeşidini üretebiliyor. Arabaların üzerine bindirilen Kornet füzelerini de üretebiliyor. Bu füzeleri arabaların üzerine bindirdiği için İsrail eskisi gibi tanklarla üzerine gidemiyor. Kornet füzeleri 5 kilometre menzile sahip olup hem sıcaklığa kilitlenebiliyor, hem de atıldıktan sonra hedefe doğru yönlendirilebiliyor. Bu anlamda Konkurs ve benzerlerinden etkilidir. Bunun dışında 120 kilometre gidebilen füzeleri vardır. Zaten şimdi yaşanan top ve roket savaşında bu füzeleri atıyorlar. Ağır silahlarla gerçekleşen bu çatışmanın sonucu neye varır bilemiyoruz. Hizbullah roket, füze ve rampaları üreterek kendisi ile İsrail arasında bir güç dengesi yaratmış durumda.

Dördüncüsü ise; tünel sistemi geliştirmiştir. Güney Lübnan'daki dağlarda Hizbullah'ın nasıl bir sistem oluşturduğunu hiç kimse bilmiyor. Herkes biliyor ki; 2006'da sadece iki tepenin iyi hazırlanması ve orada direnilmesi sonucunda, İsrail ordusu durduruldu, Hizbullah büyüdü, iktidar haline geldi ve tüm dünyada tanınır hale geldi. Eğer iki tepede böyle bir sonucu elde etmişlerse, o zaman diğer tepelerin hepsini de aynı şekilde tahkimli hale getirmişlerdir. Tabi bunun detaylarını kimseyle paylaşmıyorlar. Birisi Güney Lübnan'a gidip baştan başa o bölgeyi dolaşsa bile hiçbir Hizbullah askerini gözle göremez. Orada çerçileri, çobanları, bahçıvanları, çiftçileri, işçileri görebilirsin ama bir tek asker dahi göremezsin. Hizbullah en güçlü donanımına sahip ordulardan olan İsrail ordusu ile arasında bir denge durumu yaratıp bir ülkede iktidar olmasına rağmen ordusu yine de kesinlikle gizlidir. Hatta bir Hizbullah sorumlusu şöyle diyor: "Lübnan Hizbullah'ın merkezidir. Hizbullah'ın askeri gücü hem Lübnan'dadır, hem de Lübnan'da değildir." Yani hem vardır hem de yoktur. Vardır, fakat kimse nerede ve nasıl bir ordu olduğunu bilmemektedir.

Bu örneklere baktığımızda tarzda ne kadar kaba olduğumuzu, yol-yöntemlerimizin ne kadar geride kaldığını görüyoruz. Her şeyden önce bu gerçeği itiraf etmeliyiz. Hizbullah Lübnan'da bir devlet gibidir, iktidardadır ama ordusu tümüyle gizlidir. Ama örneğin Cizre'de bizim 4 arkadaşımız varsa dünya âlem bilir ki, o arkadaşlar YPS'lidir ve oradadır. Fakat Hizbullah'a bakın, o kadar yıldır Lübnan'da iktidardır ama kimse onun gücü hakkında herhangi bir bilgiye sahip değildir. Mesela Suriye'de yürütülen savaşa katılmak için Hizbullah güçleri Suriye'ye geldi. Herkes diyor ki, Suriye'de asıl savaşan ve rejimi destekleyen güç Hizbullah'tır. Fakat kendi memleketlerinde Hizbullah ordusu hakkında bilgi sahibi olan kimse yoktur. Bu derecede sırrıyet, disiplin ve plan sahibi olan bir güçtür.

Hizbullah canlı bir örnektir ve şimdi de faaldir. Temel prensibinin şu olduğu belirtiliyor: *"Kendini sakla, karşı-istihbaratı güçlendir ve böylece düşmanı kontrol altına al."* Biz yıllardır derin kamuflaj diyoruz ama ciddiyetle üzerinde durulmuyor, yaratıcı bir biçimde uygulanmıyor ve çok kaba yaklaşıyor. Hatta bazı arkadaşlarımız bunu alaya bile alıyor. Eğer Hizbullah'ın yönteminin esasına bakarsak kendisini derin bir şekilde kamuflaj ettiğini görürüz. İşte kamuflajın gücü budur. Yoksa nasıl oluyor da, 60-70 civarındaki ordusunu saklayabiliyor? Hizbullah'ın kamuflaj yeteneğini anlamak için şunu da belirtmek gerekiyor; Lübnan ülkesinin topraklarının tümü ancak Urfa'nın yarısı kadardır. Yani öyle büyük bir yer değildir. Ama kamuflaj yol-yöntemlerini o kadar geliştirmişler ki, küçük bir coğrafyada bu kadar askerini gizleyebiliyor. Lübnan'da gezen o çerçi, çoban, bahçıvan ve çiftçilerin asker olmadığı ne malum? Muhakkak hepsinin bir görevi vardır. Bir güç o kadar tepeyi hazırlamışsa, hepsini tünellerle birbirine bağlamışsa arazisini boş bırakmayacağı ve bir şekilde denetleyeceği de açıktır. Demek ki ordusunun bir kısmı yer altına çekilmişken, dışarıdaki ordusu ise çoban, işçi, köylü vb biçimlerde hareket ediyor. Oranın köylüsüdür hem gündelik işini yapıyor, tarlasında çalışıyor, hem de orada nöbetini tutuyor ve araziye koruyor. Çobandır, hayvanlarını otlatıyor ama aslında bir keşifçidir. Avcıdır ama aynı zamanda devriyeye çıkan ve araziye kontrol eden birisidir.

Hizbullah savunma sistemini böyle oluşturmuş. Eğer onların yerinde Kürtler olsaydı, "biz kendi kendimizyiz, kendi topraklarımızdayız, İsrail bizden korktu artık bize saldıramaz, en iyisi gidip kendimize gezelim, nöbet tutmaya ne gerek var" derdi. Hizbullah'ın ne kadar disiplinli olduğuna iyice dikkat etmek lazım. O coğrafyada hâkim olmalarına rağmen hiç kimse onları göremiyor. Bu da canlı ve şu anda birebir yaşanan bir örnektir. Bu örneğe bakıp gizliliğin nasıl olduğunu, kamuflajın nasıl yapıldığını görüp bundan dersler çıkarmalısınız.

Hamas (Filistin) Deneyimi

Hamas Gazze’de resmi bir güçtür. Askeri, asayişi, polisi, bakanlıkları ve hükümeti vardır. Ama Hamas’ın askerleri gizlidir. Kendi şehitleri adına kurdukları tugayları var. Bazen şehitleri için tören yaptıklarında bu askerler yüzleri maskeli bir biçimde törenlerde görülüyorlar. O da az bir sayıdadır ya şehidin taşındığı arabayla birlikte ya da hemen arkasındaki arabadadır. Halk Hamas askerini sadece orada görebiliyor, onun dışında hiçbir şekilde görmüyor. Birisi Hamas askeri ise onun ailesi dahil bundan haberdar olmuyor. Yani gizliliğe o kadar dikkat ediyorlar ki, kendi aileleri bile onların asker olduğunu bilmiyor.

Hamas da Hizbullah gibi bulunduğu alanda hakimdir, halk desteği ve polisi var. Ama yine de orduları gizlidir. Neden böyle yapmışlar? Halkın içine karışarak, halk içinde gizlice örgütlenerek görünmeyen bir ordu oluşturmuşlar ki, İsrail onları hedefleyemesin. Çünkü İsrail istihbarat alıp onları tespit etti mi vurabilecek güce sahiptir. Filistin halkı içerisinde ajanlık yapanlar da vardır. Zira halkın tümü yurtsever değildir, teslim olup İsrail’e bilgi verenler vardır. Ajanlar birisinin Hamas askeri olduğunu öğrendiklerinde aracına çip koyuyorlar. İsrail de havadan sokak ortasında o arabayı hedef alıp vurabiliyor. Hava araçlarıyla arabaları vurma taktiğini ilk geliştiren İsrail’dir. Bu yöntemle Hamas’ın birçok komutanını suikast ettiler. Ama şimdi hiç kimse Hamas’ın komutanlarının kim olduğunu, nerede olduğunu bilmiyor. Hatta Hamas askerlerinin kim olduklarını da bilmiyorlar. Bu derecede gizlidirler.

İRA (Kuzey İrlanda) Deneyimi

Konumuz çerçevesinde verebileceğimiz örneklerden birisi de Kuzey İrlanda’dır. Kuzey İrlanda’nın tarihi ilginçtir. Gerilla savaşını en uzun süreli yürüten ülke Kuzey İrlanda’dır. İRA (İrlanda Cumhuriyet Ordusu) 1916’da kuruluyor ve 1996’da İngiltere ile anlaşarak silah bırakıyor. Yani toplamda 80 yıl boyunca savaşıyor. Tabi bu süre boyunca çeşitli konaklardan geçiyor, bazen zorlanmalar yaşayıp zayıflıyor, bazen ciddi darbeler alıyor, bazen de parçalanıyor. Tüm bu badireleri atlatarak 80 yılın sonunda koca Britanya devleti karşısında pes etti. Britanya İRA ile masaya oturmak zorunda kaldı, görüşmeler başladı ve tüm dünya bu görüşmeleri dikkatle izliyordu. Bu görüşmeler bir yıldan fazla sürdü ve nihayetinde anlaşmaya varıldı.

Britanya Başbakanı Tony Blair adına bu görüşmelere katılan Jonathan birkaç kez Kandil’e gelip bizimle de görüştü. O zamanlar başbakan danışmanıydı ve Britanya hükümetinin görüşme heyeti başkanlığını yürütüyordu. Günümüzde ise barış için girişimlerde bulunmakta ve bu temelde çalışmaktadır. Jonathan bu süreçlerle ilgili bizimle geniş paylaşımlarda bulundu. Bunun üzerine bir kitap da yazdı. Kitabının adı “Teröristle Konuşmak”tır. Bu kitaplardan bir tane bana, bir tane de Cuma arkadaşına göndermişti. En son gelip Cuma arkadaşını gördüğünde, kitabına verdiği isim yüzünden “kusura bakmayın” deyip özür de diliyor. Britanya sisteminde kariyeri olan birisidir. Kuzey İrlanda bu anlaşma sonucunda Britanya devleti içerisinde özerk bir sisteme ve statüye kavuştu. Sinn Féin onların legal partisidir. Parlamenterleri vardır, hatta bazıları bakanlık da yapıyor. Bazı liderleri bu anlaşmadan ve mevcut durumdan rahatsız olsalar da neticede bir anlaşmaya varmışlar.

İRA liderleri Britanya Krallığı ile verdikleri savaş için fil ile pirenin savaşması örneğini vermekteler. “Fili felç ederek bizimle oturmaya mecbur ettik” diye belirtiyorlar. Peki İRA bunu nasıl gerçekleştirdi? İRA militanlarının iki modu (biçim, yöntem, tarz) varmış: *Birincisi*; gerilla yaşamı, *ikincisi ise*; normal yaşamı. Normal yaşamdan kasıt toplumdaki herhangi bir

kişi gibi ekonomik ve toplumsal yaşamda yer alan, çalışan, evi barkı olan birisidir. Mesela lokantası vardır, orayı çalıştırır ama aynı zamanda İRA üyesidir. Bir yerde işçidir, köylüdür veya memurdur ama İRA üyesidir. Fakat bir İRA üyesinin “ben İRA üyesiyim” demesi kesinlikle suçtur. Birisinin İRA’ya üyesi olması için öncelikle başvurusu, sonra incelenmesi ve izlenmesi gerekir. Eğer üyeliği hak ettiğine kanaat getirilirse o zaman üye olabilir. Üye olduktan sonra eğitim için belli yerlere götürürler ama hiç kimse onun İRA üyesi olduğunu bilmemelidir.

İRA’nın bu konuda militanlarına farz kıldığı ilke şudur: *“Konuş, çok konuş, ne konuşursan konuş ama hiçbir şey konuşma. Konuş ama hiç kimseye hiçbir şey söyleme.”* Bu gerçekten de önemli bir ilke oluyor. Çünkü İRA üyesi toplumun içindedir ve konuşması gerekiyor. Konuşacak ama aslında kendisi hakkında hiçbir şey söylemediği için konuşmamış olacak. İRA’lı birisi yakalandığında hiçbir şekilde konuşmamalıdır. Poliste konuşmak ihanettir. Bu yüzden İRA üyesi olduğunu hiçbir şekilde kabul etmemelidir. Nasıl ki dışarıda toplum içinde İRA’lı olduğunu hiç kimseye söylemiyorsa, poliste de bunu asla kabul etmemelidir. İRA’nın böylesi prensipleri var. İşte İRA bu prensipler temelinde kendini halk içinde örgütleyerek yıllarca mücadele etmiştir. Daha detaylı bilgilerimiz de vardır. Komutanlarını tanıyoruz, kendileriyle konuşmuşuz. Bu konuları çeşitli materyallerde işleyerek arkadaşlarla daha önce paylaşmıştık.

İRA’nın prensiplerinden biri de; yanında asla belge bulundurmamaktır. Eline hangi belge geçerse geçsin okuduktan sonra hemen imha eder. Yanında belge bulundurmaz. Aynı şekilde yanında silah da bulundurmaz. Eğer bir eyleme gidecekse kendisine silahları nereden alacağı söylenir ve eylem bittikten sonra silahları nereye bırakacağı belirtilir. Hatta silahı aldığı ve verdiği yerler birbirinden farklıdır ve silahı oraya getiren kişi ile eyleme giden kişi birbirini tanımaz. Silahın eylemcide bulunduğu zaman dilimi sadece eylemden az öncesi ve az sonrasındır. Çünkü silahla işi bittiği gibi yerine teslim eder. Onun dışında normal toplum yaşamındaki sıradan birisidir. Yakalandı mı zaten kimliği var, adresi ve işi bellidir. Belki polis bazen şüphelenip gözaltına alabilir ama elinde somut bir şey olmadığı için sonradan bırakmak zorunda kalır. Zaten İRA komutanlarına dedim ki; “İngiliz istihbaratı o kadar güçlüdür. Nasıl yapıyordunuz da yakalanmıyordunuz?” O da dedi ki; “kolay değildi, hep kedi-fare gibi birbirimizi kovalıyorduk. Ama yine de idare ediyorduk.”

İRA’nın militan sayısı öyle fazla değildir. Eskiden 800 militanı olduğu belirtilse de silah bıraktığında toplam üye sayısı 400 civarındaydı. Bu 400 kişiden de sadece 50 tanesi aktifmiş. Diğerleriyse uyuyan hücre şeklindeymiş. Kuzey İrlanda’nın başkenti Belfast’ta 30.000 İngiliz askeri İRA’nın üzerine geliyor. Ama İRA bu 30.000 İngiliz askerini 50 kişi ile felç ediyor. 50 seçkin militan ile 30.000 askere karşı savaşıyor. İRA üyeleri o kadar profesyoneldi ki, Britanya’nın başkenti Londra şehrinin içinde havan kullanıp kraliçenin sarayını vurdular. Havanlar binaya değmedi, yalnız bahçesine düştü. Fakat burada önemli olan şehir içinde o kadar binanın üzerinden kraliçenin sarayına atış yapabilmektir. İRA’nın her üyesi silah kullanmada, sabotajda ve havanda uzmanı. İRA kendi militanlarını uzmanlaştırıp profesyonelleştirerek 50 kişi ile 30.000 kişiye karşı durarak direnmiştir. Konunun anlaşılması için bu örneklerin yeterli olacağına inanıyoruz.

Dünya Mücadele Deneyimlerinden Çıkarılacak Dersler

Tüm pratiklere baktığımızda hepsinin ortak özelliklerinden birisi; kendilerini halkın şemsiyesi altında korumalarıdır. Dikkat edelim; hiçbirisi halkından ayrılıp, farklı bir grup oluşturup arazinin herhangi bir yerine çekilmiyor. Birebir halklarının içindedirler. Taliban

dağlarda vardır ama halkın içinde de vardır. Bu örgütler böyle tarzlar geliştirerek koskoca devletleri, son teknolojilerle donatılmış orduları çaresiz bırakarak, felç edip boşa çıkartmışlardır. Bu nedenle karşılarındaki güç eninde sonunda onları tanıyıp masaya oturmaya zorunda kalmıştır. Çünkü bu örgütler kendilerini sürekli güçlendirmiştir. Biz hava savunma kuvvetlerini daha yeni yeni oluşturuyoruz ama onlar çok öncesinden bunu geliştirip büyümüştür. Ama biz geç kaldık, daha yeni başlamış sayılırız. Biz daha 2001 yılında Hêzên Taybet bünyesinde bilim-teknik bölümünün açılmasını kararlaştırdık ama arkadaşlarımız sonrasında bunu geliştirmediler. Büyük bir önem verip, araştırıp geliştirme durumu olmadı. Arkadaşlarımız son kaç yıldır belli düzeyde bir derinlik yakaladılar. Fakat diğer örgütler bunu geliştirmiş ve çeşitli dallarda uzmanlar yetiştirmiştir. Eğer Hizbullah o düzeyde uzmanlaşmayı geliştirmeseydi Lübnan'ın şimdiki durumu böyle olmazdı. İsrail birkaç gün içinde Lübnan'ı işgal edip tasfiye ederdi. Ama o tüneller ve kazanılan düzey sayesinde İsrail'i durdurmuş durumdalar. Hatta şimdi diyorlar ki, İsrail kendi askerlerine tünellerde savaşma eğitimi veriyor. Demek ki İsrail bir gün gelip Lübnan'ı alma hesabı içerisinde ki askerini şimdiden eğitiyor. Bu, aynı zamanda Hizbullah'ın tünelleri ne denli geliştirdiğinin de göstergesidir. Biz ise bazı yerleri hazırlamışız ve bunları yeterli görüyoruz. Fakat Hizbullah belki de dağların hepsini delerek tünelleri tepeden tepeye, köyden köye kadar götürüp birbirine bağlamıştır. İsrail de bunu bildiğinden dolayı cesaret edip üzerine gidemiyor.

Kısacası, biz de bu tecrübelerden istifade etmeliyiz. Zira günümüzde yaşanan canlı ve güncel örneklerdir. Belki saydığımız bu örgütlerin ideolojileri, bakış açıları farklıdır ama neticede bunlar da bu tekniğe karşı savaşıyorlar. Bu yüzden birbirine benzeyen yönleri fazladır. Çünkü bize karşı kullanılan savaş tekniği onlara karşı da kullanılıyor.

Suriye'de yürütülen savaşta gördük ki, Daış bile savaşırken halkı savaşa katıyor. Eğer Daış halkı kendi etrafında örgütlemeseydi çoktan yok olup giderdi. En son Baxoz'da direnen ve teslim olmayacağını belirten 200-300 kişilik grup halkla birlikte orada kaldı. Aslında bakarsan 6-7 kişidir, teslim olmak istemedikleri için ailelerini yanında tutuyor ve toplam sayıları 30-40 kişiye çıkıyor. Daış bu yöntemle kendisini uzun süre korudu. Bundan bahsederken 'biz de kendimize bunu örnek alalım' demiyoruz. Yanlış anlaşılmasın. Kitleye dayanmak, kitlenin gücünü kullanmak önemli bir konudur. Burada vurgulamak istediğimiz husus budur. Tamam, halkı kalkan olarak kullandıkları doğrudur ama hepsi öyle değildir. Kendilerine birebir bağlı olan çekirdek kitlesi var, fakat bunun yanında diğer halkı da kalkan olarak kullanıyor. Çünkü sonra gördük ki, halk her yerde onları bırakıp gitti ve sadece çekirdek kitlesi yanında kaldı. Rakka'da, Minbiç'te ve diğer yerlerde böyle oldu. Fakat geride kalan çekirdek kitlesi de az değildir. Bazı yerlerde neredeyse 5-6 bin kişi civarındaydı. Bunlar çetelerden kopmuyordu. İşte şimdi İdlib'in durumunu an be an izliyoruz. Eğer İdlib'de çetelerin yanında kitle olmasaydı Suriye uçakları İdlib'i yerle bir edip El Nusra'yı oradan tasfiye ederdi. Ama Suriye bir hamle yapıyor, bazı yerleri vuruyor, tüm dünya tepki gösterince de mecburen duruyor. Onlar da son 3-4 gündür ateşkes ilan etmiş durumda.

Demek ki, halk gücünün, halk örgütlülüğünün savaşdaki rol ve misyonu bugün sonucu tayin etmedeki en önemli faktörlerden biridir. "Aman halk zarar görmesin, halk savaştan uzak dursun. Afrin'de olduğu gibi nerede savaş çıkacaksa halk oradan çekilsin, 9-10 kilometre savaş alanından uzaklaşsın, ondan sonra yiğitlerimiz, militanlarımız savaşsın" anlayışı tümenden yanlıştır. Sanki yiğitler, kahramanlar ölümsüzdür ve şehit olmuyorlar! Sanki onların canı çelikten yapılmış ve onlara bir şey olmuyor! Halk çekilsin ama savaşçılar da tank, top ve uçaklar karşısında göğsünü siper edip savaşsın. Afrin'de biz Kürtlerin yaptığı şey nerede, örneklerini verdiğimiz diğer ülke ve örgütlerin pratikleri nerede? Birbirine hiç benziyor mu?

Aralarında dağlar kadar fark var. Belki onların ideolojileri farklıdır ama burada önemli olan yöntemdir. İRA böyle yapmadı mı? Belfast'ta sadece 50 İRA militanı 30.000 kişilik İngiliz gücüne karşı direndiyse bunu halkın desteğine dayanarak, kendini halk içinde koruyarak gerçekleştirdi. Ama Cizre Direnişi'ne bakalım; savaş oldu, halk çekildi ve sadece YPS'li yoldaşlar kaldı.

Bu hususlarda biz de artık algımızı, kavrayışımızı, yol ve yöntemimizi değiştirmeli, devrimci halk savaşı hakkında kendimize yeni bir çerçeve belirlemeliyiz ve bu çerçevemiz doğru olmalıdır. Mesela Önder APO diyor ki, "eğer devrimci halk savaşı olursa durumlar çok ciddi olur. Bir günde 5.000 kişi de şehit olabilir." Peki Önderlik niye böyle söylüyor? Çünkü Önderlik devrimci halk savaşına halkın da kitlesel olarak katılacağını öngördüğü için eğer halk topyekûn katılırsa bir günde 5.000 şehidin de olabileceğini belirtiyor. Önderlik perspektifine göre devrimci halk savaşına halk bizzat katılmalıdır. Ama biz halkı savaş alanı dışına çıkarıp bir kenara veriyoruz, işte sonra da Afrin'deki gibi kendimiz pehlivanlar misali meydana çıkıyoruz ve fedai tarzla her şeyi yapmaya çalışıyoruz. Halbuki böyle olmaz!

Sur'daki 60 fedai yoldaş bir araya gelip "hiçbirimiz teslim olmayacağız, teslim olanı da vuracağız ve sonuna kadar savaşacağız" kararı aldıklarında yanlarında halktan 60.000 kişi olsaydı durum nasıl olurdu? Fedai Komutan Çiyager yoldaş komutasındaki 60 arkadaşla birlikte halk da orada olsaydı, bu büyük ve yenilmez bir halk ayaklanmasına dönüşüp zafere gitmez miydi? Ama düşman içeride halkın kalmadığını, sadece fedailerin olduğunu bildiği için teknikle vura vura şehri yerle bir etti ve bu şekilde sonuca gitti. Özcesi; bizim yürüttüğümüz bu yöntem sonuç alacak ve başaracak bir yöntem değildir. Bu yüzden yöntemimizi değiştirmeliyiz. "Halk zarar görmesin, halk şehit düşmesin" söylemi, üslubu ve yaklaşımı doğru değildir. Eğer bir halk devrim yapacaksa o halk şehit de verir. Bir halk bedel vermeden devrim yapamaz, özgürlüğünü kazanamaz. Halk savaşına halkın kendisi de katılmalıdır. Tamam, şimdi gerillamız var. Gerilla öncü güçtür, mevzisini koruyup dağlarda durabilir. Bunları belirtirken, 'gerilla olarak dağları bırakalım, hepimiz gidip halkın içine karışalım' demiyorum. Hayır! Gerillanın Zagros'tan Botan'a, Amed'den Munzur'a, Amanos'tan Serhat'a kadar mevzisi vardır ve belli düzeyde bunu korumaktadır. Ama gerilla tek başına halk devrimi yapamaz.

Toplumu devrimci halk savaşı temelinde örgütleyip ayağa kaldıracak olan öncülerin çok dirayetli, kararlı, inançlı olması, etkileyici üsluba, çözümleyici tarza ve yüksek tempoya sahip olması gerekiyor. Ama öz yönetim direnişleri sürecindeki çalışanların durumu içler acısıydı. Bazılarının gidip saklandıklarını bile duyduk. "Halk içine çıktığımda bana mevcut durum sorulursa ne cevap vereceğimi bilmiyorum. 'Halka git bu sürece katıl' dersem olmaz, çünkü ben kendim inanmıyorum. 'Gidip katılmayın dersem' parti ile karşı karşıya gelirim. En iyisi kendimi saklayayım" diyorlarmış. Bazı şehirlerin bizzat sorumluları böyle yapmış. Bu, açıkça alçaklıktır, devrimi boşa çıkarmaktır. Bir ajan bile devrime bu düzeyde zarar veremez. Sorumludur ama gidip kendisini saklıyor. Devrime inanmadığı için kendisine sorulduğunda halka 'gel devrim sürecine katıl' diyemiyor, partiden korktuğu için 'katılmayın' da diyemiyor. Bunun için de gidip saklanıyor. Bunu yapan da sözüm ona o şehirde KCK koordinasyonu olarak sorumlu olan kişi oluyor. Bunlarla devrim olmaz! Devrim kararlı insanlarla olur. Halk kendi öncüsünün önünde yürüdüğünü görmelidir. Eğer biri sorumluyse illa önde olmasına gerek yok ama halk en azından onun kendisiyle birlikte olduğunu görmeli, yönettiğini bilmeli, herkesi örgütlediğini ve sonuna kadar kendilerini destekleyeceğini bilmeli, buna kanaat getirmeli. Halkta böyle bir kanaat oluşmalı ki, halk devrime katılsın. Fakat öncü kendini saklıyorsa halk nasıl katılsın? Halk diyor ki, "öncü saklanmış, ortada yok, legal parti de

ortalığa tereddüt yayıyor, ben niye sadece bu gençleri dinleyip kendimi tehlikeye atayım?” Bizim arkadaşlarımız gidip, “biz genç değiliz, HPG’liyiz, bize inanmalı ve katılmalısınız” diyor ama halk yine inanmıyor. Çünkü halkımız sözde öncüler tarafından ortada bırakıldı. Şimdi gel de bu halkı ayaklandır!

O süreç böyle geçip gitti. Ama eğer bu süreç hakkında soruşturma açılsaydı daha birçok şey açığa çıkardı. Bunun yerine özeleştirilip geçilmesi kararlaştırıldı. Fakat bu süreçte alenen suç işleyen birçok kişi vardır. Askeri alanda da suç işleyenler oldu ve onlar halen tutukludurlar. Her gün durumlarının ne olacağını soruyorlar. İdam cezası alıp bırakılanlar oldu, bunlar sonradan kaçıp ihanet ettiler. Bunların peşine düşüp cezalandırmak gerekiyor. Sözüm ona bazı şehirlerin komutanları olanlarsa şimdi tutukludurlar. Bu tarzda oportünistçe davrananlar azdı ama kahramanlık örneği sergileyenler sayısızdı.

Gever komutanları olan İslam ve Bêrîtan arkadaşlar buna örnektir. Gever direnişi sırasında cihazda kendilerine devam edip edemeyecekleri soruldu, her ikisi de “parti ne derse onu yaparız” dedi. “Savaşırsanız sonuç alır mısınız” diye sorulduğunda da “sonuç alamayız ama parti söylerse sonuna kadar savaşırız” diye cevap verdiler. Tamamen kahramanca bir duruştur. O zaman kendilerine “şehirden çıkın” denildi. Ancak cihaz yoluyla bağlantı kurulabildiği ve düşman da takip ettiği için “kendinize içeride bir yer hazırlayın, geri çekilmeyi oraya yapın” denilemedi. Bu yüzden arkadaşlar dışarı çıkmaya çalıştılar, fakat bunun imkânı yoktu. O arkadaşlar da onurlarını korumak için sonuna kadar çatışarak şehadete gittiler. Tarih böylesi kahramanları unutmayacaktır. Onların ahı ve intikamı yerde kalmayacak, takipçileri her daim olacaktır. Halkı, ülkesi ve onuru için kendisini feda eden bu yiğitlerin mücadelesi ve soylu direnişi boşa gitmeyecektir.

Halk devriminin gerçekleşmesi için kararlı ve hakiki kadrolar öncülüğünde halkın da devrimci halk savaşına katılması gerekir. *Bu yüzden devrimimizde şöyle bir denklem geçerli olacaktır:* Profesyonel HPG gerillası dağlarda olur. Üzerinde yoğunca durduğumuz yeni gerilla yol, yöntem ve tarzıyla dağlarda kendisini korur. Fakat bunun yanında öz savunma gücü de halkın içinde örgütlenmeli ve halktan ayrı durmamalıdır. Bizzat halkın içinde kalarak savaşmalıdır.

YPS’yi ikinci bir ordu olarak ele alıyoruz. YPS’yi böylesi bir önemle ele aldığımızı daha önce de belirtmiştik. YPS, HPG’den ayırdır ve eskisi gibi bir milis örgütü veya HPG’nin yardımcı örgütü değildir. HPG’nin milisleri yine olur ama YPS ayrı, HPG’nin milis örgütlenmesi ayırdır. YPS kendi başına bir örgüttür, yarı askeri yarı sivil ve halkın içindedir. Yani İRA gibidir. İRA modelini Kürdistan’da YPS biçiminde uygulamalıyız. Belki İRA çok seçkin yaklaşıyordu, sadece 400 kişi ile mücadele ediyordu. Ama bizimki daha yoğun sayıda olur ve ölçüleri o kadar yüksek olmaz. Çünkü İRA’nın ölçüleri çok seçkin kadrolar içindir. Biz YPS için o ölçüler çitasını biraz aşağıda tutabiliriz. Ama profesyonellikte ve savaşta İRA gibi olmalıdır. Esasen araya çok fark koymamak lazım, YPS Kürdistan’da İRA gibi olmalıdır. Bunun için birebir İRA modelini esas alalım. Çok çarpıcı, göz önünde ve sonuç alıcı olan bir pratiktir. Niye esas alıp, faydalanıp, bu yöntemle sonuca gitmeyelim? Önceki sayfalarda da belirttiğim gibi hem İRA komutanlarıyla görüştüm, hem de onlarla masaya oturan Britanya devlet yetkilileri ile görüştüm. Her iki tarafın da görüşlerini, durumlarını, yol yöntemlerini biliyoruz. Bildiğimiz için de gerçekten ciddi anlamda faydalanabileceğimiz bir mücadele deneyimi olduğunu ısrarla belirtiyoruz.

Peki, biz neden sonuca giden ve başaran bu yöntemi esas almayalım? Niye gidip de YPS’yi, öz savunmayı halktan ayrı örgütleyelim? Bu işin böyle olmayacağı aşikar! Diğer halklar böyle yapmamıştır. Devrim yapmanın kanunu, prensibi böyle değildir. Bizim bu konudaki

algımız, kavrayışımız yanlıştır ve derhal düzeltilmesi gerekiyor. Devrimci halk savaşına halk katılmalı ve YPS halk içinde örgütlenmelidir. YPS halka dayanmalı, halkın içinde kendini gizlemeli ve halk gibi yaşamalıdır. Halktan insanlar gibi evi, işi, ekonomisi olmalı ama devrim için mücadele etmeli ve gerektiğinde de savaşmalıdır. Temel örgütlenme biçimi böyle olmalı.

Biz 2015 yılında bu temelde bir adım yaptık, fakat sonra yine birbirinden ayırdık. Çünkü daha işe başlarken algı ve kavrayışımızda yanlışlık vardır. Daha savaş tam başlamamışken direnişçiler ve halk birbirinden ayrılmaya başladı. Konuyu uzatmamak için fazla ayrıntılandırmıyoruz ama kaç kez uyarılarda bulunduk. “Barikatlarda sadece eli kleşli gençler bulunmasın. Gençlerin öylece durup devlete meydan okuması yanlıştır. Onların yerine halkın kendisi oraya gelip, mevzilerde yer almalıdır” şeklinde müdahalede bulunduysak da mevcut durumu değiştiremedik. Çünkü bu iş yamalararak olmaz. Oysa biz ancak yama yaparak durumu kurtarmaya çalışıyorduk, fakat bu yamalar tutmuyordu.

Burada önemli olan mantalitedir (düşünce yapısı, anlayış, zihniyet). Mantalitemizin esası halk olmalıdır. Birisi kalkıp “ben direnişçiyim, her şey benim, yalnızca ben direnirim ve savaşırım” dememelidir. Bunun yerine halkın kendisi toplanıp, “ben halkım, kendi kendimi yönetmek istiyorum” demelidir. Öyle 3-5 gencin toplanmasıyla ve öne çıkmasıyla olmaz. Halk öne çıkmalı ve kitlesel biçimde örgütlenerek sonuca gitmeli. Kalacaksa da, çekilecekse de bunu halkın kendisi yapmalıdır. Eğer halkın savaşma kararı varsa niye çekilsin ki? Bize gerekli olan buydu. Bu nedenle doğru bir mantaliteyi esas almalı ve zihniyetimizi Önder APO’nun perspektifleri doğrultusunda doğru bir şekilde şekillendirmeliyiz. Biz o süreçte bu hususta Önder APO’dan koptuk. Bu noktada Önder APO’dan, Apocu çizgiden kopuş vardır. İşte şimdi çizgiden kopukluğu gidermek, bu yanlışlığı aşmak ve düzeltmek istiyoruz.

Halkı ve savaşı birbirinden ayıran mantalite doğru değildir ve kesinlikle değiştirilmelidir. Halkta var olan “gerilla gelip bizi kurtarır, gerilla bizi savunur ve devrimi sadece gerilla yapar” yaklaşımı da zaten yanlıştır. Halk kendi kendine güvenmeli ve kurtuluş gücünün kendisi olduğuna inanmalıdır. Ülkeyi kurtaracak olan ve özgürlüğe kavuşturacak olan halktır. Bu yüzden savaşma kararını halk vermeli, gönüllü bir biçimde özgürlük savaşımına girmeli, köleliği aşip kurtuluşa ulaşmak için elini taşın altına koymalıdır. Her yurtsever aile ve yurtsever kişi bu uğurda risk ve tehlikeleri göze alarak sorumluluk üstlenmelidir. Sadece çocuklarını parti saflarına katıp seçimlerde oy vermek artık tek başına yetmiyor. Temel yurtseverlik görevi olarak bunlar da gereklidir ama devrimi gerçekleştirmek için yetmemektedir. Bu yüzden halkın katılımı daha da artmalıdır.

Öz Yönetim Direniş Sürecinden Çıkarılması Gereken Dersler

Dünyadaki çeşitli mücadele deneyimlerinden çıkaracağımız önemli dersler vardır. Bundan önceki sayfalarda somut örnekler vererek bu konu üzerinde durmaya çalıştık. Ama en önemli dersleri kendi mücadele pratiğimize bakarak açığa çıkarabiliriz. Doğru ve yetkin bir çözümleme ile yerinde eleştiri-özeleştiriye bulunarak açığa çıkaracağımız dersler önümüzdeki sürecin en gerçekçi öz savunma perspektifini de ortaya çıkaracaktır. Bunun için başvuracağımız güncel ve eğitici dersleri bağrında barındıran en önemli kaynaklardan biri de Öz Yönetim Direnişleri sürecidir.

Bu süreç hakkında belirteceğimiz **birinci husus**; halkımızın bu süreci karşılayacak temelde hazırlanmamasıydı. YPS’nin bilinen tarzda ilan edilmesi yanlıştı. Şehir direnişlerinde toplumun yani halkımızın kendi şehirlerinden göçmesi ve öz yönetim direnişçilerinin yalnız bırakılması da yanlıştı. Direnişçiler düşmanın o tekniği karşısında tek başlarına bırakıldı ve

adeta açık hedef haline geldiler. 2015 sürecindeki çalışma sistemimizde ciddi yanlışlıklar vardı. Her şeyden önce Önder APO inşayı birçok kez gündemimize koyarak, toplumun 8 boyut (sonra 9 boyut oldu) temelinde örgütlenmesi gerektiğini belirtti. Önderliğin savunmalarında genişçe açılmadığı temelde toplumu bu boyutlar şeklinde yeniden inşa etmemiz gerekiyordu. Arkadaşlarımız 4-5 yıl boyunca inşa üzerine tartıştılar, toplantı ve paneller yaptılar. Bu konuda yeterince konuşuldu, tartışıldı. Fakat bu tartışılanlar pratikte uygulanmadı ve sadece teoride kaldı.

Gever, Cizre gibi yerlerde yalnızca düzenli bir biçimde işleyen halk meclisleri vardı. Diğer yerlerde ise meclis de yoktu. Toplumun halk meclisleri biçiminde örgütlenmesi bu 9 boyuttan sadece birisiydi. Halk meclisleri ile birlikte öz yönetimin kurulması, öz savunmanın kurulması, ekonomi, sağlık ve eğitim sisteminin geliştirilmesi, insanın kadın özgürlüğü ve ekoloji temelinde tüm boyutlarda gerçekleştirilmesi gerekiyordu. Her şey muhtemel bir devrimci halk savaşına göre örgütlenilip inşa edilmeliydi. Mesela ekonomik boyut ne anlama gelir? O şehrin en az bir yıl boyunca kendi kendine yetecek erzakının ve ekonomik alt yapısının olması anlamına gelir. Sağlık boyutu nedir? Halkın sağlık anlamında dışa muhtaç hale gelmeden ihtiyacını kendi kendisinin sağlayabilmesidir. Devletler gibi büyük hastaneler yapmaya, binalar inşa etmeye gerek yok. Her mahallede herhangi bir ev bir hastane haline getirilebilir. Devlet o şehir ve halk üzerinde tüm imkanları kesse bile kendi kendine yetip yaşamını idame ettirebilmelidir. Fakat bunlardan hiçbirisi geliştirilmemişti. Düşman elektrik ve suyu kesip, fırınları kapattıktan sonra halk artık orada yaşayamaz hale geldi. Çünkü halkımız bir savaş sürecini kaldıracak biçimde hazırlanmamıştı. Hatta halkın haberi bile yoktu. Halk “bu nedir, neyin nesidir, ne yapılıyor? Önderlik devletle görüşmeler yapıyor, çözümü geliştirmek istiyorken, siz neden gelip hendekler kazıp da savaşa hazırlanıyorsunuz” diye sordu. En fazla şehit veren ve devrime sahip çıkan Şırnak’taki mahallelerimiz bile bu yapılanlara karşı çıktı ve gerekli hazırlıkların yapılmasına izin vermedi. Halk sonradan zor bela ikna edilerek hazırlıklar yapıldı.

Halkımız neden bu yapılanlara anlam veremiyordu? Çünkü halkın olanlardan haberi yoktu ve başka bir havadaydı. Halbuki devrim ustaları Lenin ve Mao kadar söylemiş, hakeza Önderliğimiz o kadar kere dikkat çekip belirtmiştir: *Önce halkı örgütleyeceksin. Halkta kendi isteğiyle gönüllü bir biçimde özgürlüğü için fedakârlık yapmasını ve savaşmasını sağlayacak düzeyi yaratacaksın. Halk bunun için inançlı ve kararlı olmalı.* Ama bizimki neredeyse halka komplo kurma gibi oldu. Birdenbire gidip şehirlere hendek-barikat kurup, “biz burada savaşacağız” dedik. Bu yapılanlarla halkı daha ilk başta bu süreçten koparmış olduk.

Gençlik hareketi ateşkes sürecinde birkaç kez hendekler kazdı, düşman karşısında bir duruş sergiledi. Düşman da o zamanki süreçten kaynaklı fazla üzerine gitmedi. Zaten sonra Önderliğin müdahalesi ve birilerinin araya girmesiyle o durumlar çözüldü. Ama o pratikler genç arkadaşların gözünde çok büyüdü ve öyle bir hale geldi ki, bizim gözümüzde de büyüdü. Sanki kurtuluşun yolu buymuş gibi anlaşıldı. O hendek ve barikat taktikleri üzerinde kimse tartışarak bir karar vermedi. Gençlik zaten önceden yapmıştı ve adeta hepimiz genç arkadaşların peşi sıra sürüklendik. Halbuki uzun boylu tartışıp her şeyi hesaplamamız, halkın ne kadar hazır olup olmadığına bakmamız, hangi yol yöntemleri kullanacağımızı belirlememiz, bunun için ne kadar profesyonel güce ihtiyacımız olduğunu netleştirmemiz gerekiyordu. Fakat bunlar yapılmadı. İlk her şehre 6 arkadaşın gitmesi yeterlidir denildi. Sonra daha fazla arkadaş gerekir denildi ve her şehre 10-12 arkadaş daha gönderildi. Böylece her şehir kendi kendine yetebilir diye anlaşıldı. Ama sonradan görüldü ki, durum öyle değildir ve daha fazla güç göndermek gerekir. O zaman mevsim kıştı, artık kar düşmüştü ve gerillanın

müdahale etme koşulları kalmamıştı. Sadece Şırnak ve Nusaybin'e bazı takviyeler ulaştı, diğer yerlere ise ulaşmadı. Cizre'de yollar kapatılmıştı, Geve tarafında ise kar düşmüştü. 14 Aralık'ta ordu bizzat devreye girdi ve o sürecin nasıl geliştiği zaten arkadaşlar tarafından biliniyor. Burada en önemli husus halkın bu süreç temelinde hazırlanmamasıdır.

İkinci husus; öncülük yapacak olanların devletin yasal çerçevesi içerisinde hareket etmesi, sonradan ortalıktan kaybolması ve toplumun öncüsüz kalmasıydı. Toplumsal alan yönetimi yani halkı örgütleyip bu sürece hazırlayacak olanlar yasal bir yönetim olarak sistemde yer alıyor ve o yasalar çerçevesinde yaşıyorlardı. Süreci yöneten arkadaşlar devletin yasal sınırlarına göre hareket ederken devlete karşı olan bir halk ayaklanmasını nasıl örgütleyeceklerdi? Burada da ciddi bir yanlışlık vardı. Yani sistemimizde eksiklik vardı. Devletin yasalarına karşı çıkıyoruz ama buna öncülük edecek olan arkadaşlar ise bu sistemin ve yasalarının içinde yer alıyordu. Bu ciddi bir eksiklikti. Sistemimiz tek elden, tek merkezli değildi ve parçalıydı. Bir tarafı yarı legal olarak yasal sistem içerisinde yer alıyordu, diğer tarafı ise HPG tarafından öz savunma hücreleri olarak örgütlenilmiş birimler ve YDGH'nin buna benzer güçleriydi. Bu güçler bir araya gelip şehirlerde özerk yönetimi savunacaktı. Bu yapılar arasında bir uyum sağlanana kadar birçok zorlukla karşılaşıldı. Bazı yerlerde ise bu uyum hiç sağlanamadı. Mesela Geve'de sürecin sonuna kadar da uyum sağlanamadı, gençlik ve diğer yapılar arasında ahenk oluşmadı, birlik gelişmedi.

Halk ayaklanması çok ciddi bir meseledir. Herhalde Engels'in sözü olmalı; ayaklanma olgusu için "ayaklanma bir ateştir, oynama. Oynarsan seni yakar" demiştir. O süreç bir ayaklanma tarzında geliyordu. Ama dikkat edelim bu sürecin yönetimi ayrı ayrıydı, her bir yapının yaklaşımı başka başkaydı. Toplumsal alan kadrosu ise zaten bu sürece inanmıyordu. Birçoğu kendisini bir kenara verdi ve ortalıktan kayboldu. Halk öncüsüz kaldı. Ondan önce halka öncülük eden, halkın kulak verdiği ve dinlediği kişiler ortalıkta kalmadı. Onun yerine gerilla ve gençler geldi. Halk da kimi dinleyeceğini şaşırdı.

Üçüncü husus; legal siyasetin bu süreci desteklememesiydi. Şimdi AKP-MHP rejimi sürekli HDP'nin üzerine gidiyor. İşte Selahattin Demirtaş ve daha birçok kişi bu yüzden cezaevindedir. Faşist rejim sürekli onları hendek siyaseti yapmakla suçluyor. Halbuki hakikate bakarsak hiç de öyle değildir. Bunlar o sürece tereddütlü yaklaştı, "bunun doğru olduğuna inanmıyoruz" deyip doğru olup olmadığını dillendirerek tartıştırdılar. Kendileri ikna olmamıştı. Toplum onların bu halini görünce "bazı gençler gelmiş ve bizi tehlikeli bir yere doğru götürüyorlar" şeklinde anladı ve kendini geri çekti. Çünkü toplumumuz baktı ki, kendisi için öncü olarak gördüğü belediye eşbaşkanları, vekiller, legal siyaset sorumluları, parti yöneticileri kendilerini bir kenara vermişler. O zaman halkımız da direniş merkezlerinden çıkmaya başladı. Eğer herkes çantasını alıp direniş merkezlerine gitseydi, "biz buradayız, halkımızla birlikte sonuna kadar direneceğiz ve ölene kadar da kalacağız" dese ydi sürecin rengi kuşkusuz bambaşka olurdu. T.C. devleti şimdi legaldekilerin üzerine gidip "siz o süreci desteklediniz" diye suçlamalarda bulunuyor. Yeni görev başına gelenleri bile bu ithamlarla suçluyor. Fakat esasen onlar bu süreci hiçbir biçimde desteklemedi. Hatta şunu da belirtiyim; Sur Günlüğü'ndeki bazı bölümler redek te edildi ve yayınlanmadı. Bir bölümde arkadaşlar diyor ki; "eğer bu belediye eşbaşkanlarını görürsek ilk yapacağımız şey onlara tokat atmak olacaktır." Farklı tartışmalara yol açmasın diye o bölüm çıkarıldı.

Legal siyaset o süreçte kenarda durdu ve tereddüt yarattı. Bu tereddüt ve ikilemleri toplumda tereddüde yol açtı. Zaten toplum önceden bu sürece hazırlanmadığı için kendi kararını kendisi verecek düzeye gelmemişti. Belirttiğim gibi, toplumun bundan haberi bile yoktu. Bir de halk gördü ki, legal kurumlar ve siyasal parti bu sürece katılmıyor. Bu yüzden

halk da gelişen süreci esaslı bir süreçmiş gibi ele almadı ve kendisini geri çekti. Fakat bilmeliyiz ki; ilk çekilenler, evini alıp götürenler, göçüş sürecini başlatanlar legal temsilcilerdi. Halk onların bu durumunu gördü, sonra düşman da su, elektrik ve gıdanın gelişini durdurunca halk da şehirlerden çıkmak durumunda kaldı. İyi biliyoruz ki, yurtsever halkımız birçok yerde göç ederken ağlayarak gidiyordu. Çünkü gönülleri gitmeye el vermiyordu, halkımız değerlerine, direnişçilerine bağlıydı. Ama biz bir bütünen bu sürece hazır değildik ve halkı da hazırlamamıştık.

Dördüncü husus; kurumlarımızın tümü (ki o zamanlar kurumlar çoktu) bu sürece katılmadı. Mesela basın o sürece katılmadı, sonrasında ise “haberimiz yoktu” dedi. Kültür katılmadı. Halbuki ondan önce o kadar kurum ve bu kurumların çalışanı, geleni-gideni vardı. Bu ve benzeri kurumlar o sürece katılmadı. Tek elden ve birlik olan, her yeri koordine eden, taktiği ve gerekli yaklaşımı belirleyen, herkesi bu temelde yönlendiren ve yöneten bir yönetimimiz yoktu. Böyle bir düzeye kavuşmamış olan kurum ve yapılar ciddi bir savaş ve abluka süreciyle karşı karşıya kalınca döküldüler. Sadece direnişçiler kaldı. Hem HPG’nin hem de gençliğin ateşkes sürecinde örgütlediği ve sonra YPS olarak şekillenen birimlerin de bir kısmı dağıldı ve çoğunlukla kadro olanlarla kararlı gençler kaldı. Direniş mevzisi bu biçimde daraldı. Yoksa koskoca Amed gibi bir şehirde niye sadece 60 direnişçi yalnız başına kalsın ki? 600 kişi de olabilirdi. Fakat birçok kişi ve kurum katılmadı.

Örneğin Amed’de o kadar sağlık kurumu var. Ama Sur Direnişi’nde sağlıktan, tedaviden biraz anlayan bir kişi bile yoktu ki arkadaşların yaralarını tedavi etsin. Bir yaralanma oluyor, arkadaşlar bir doktoru arıyorlar ve ona yarayı nasıl tedavi edebileceklerini soruyorlar. Arkadaşlar yarayı tarif ettikten sonra doktor diyor ki, “dikiş iğnesini şöyle tutun, şu şekilde yaradan geçirin, şöyle bağlayın...” Amed’in ortasında, Sur gibi bir yerde yaralılarımızın tedavisi ancak telefon üzeri tarif edilerek yapıldı. Durum anlaşılсын diye tedavi diyoruz ama aslında o arkadaşlar tedavi olamadılar ve bu yüzden de şehit oldular.

Genel olarak çok ciddi bir olaya karşı çok sıradan bir yaklaşım sergilendi. İşin aslı, hakikati budur. Öncesinden toplum 9 boyut üzerinden örgütlendirilip inşası geliştirilmeli, bu temelde birçok toplantı yapılarak halk süreç ve dönemin karakteri üzerine bilgilendirilip bilinçlendirilmeliydi. Halk bu şekilde hazırlansaydı öz yönetim ilanları yapıldığında arkalarında yalnız birkaç kişi değil, en az on bin kişi olurdu. Fakat gördük ki, Şırnak’ta bile ikna çabalarıyla zor bela ancak 50 kişi toplandı ve bilinen açıklamayı yaptı. O ilan süreci halkın kitlesel olarak katıldığı bir eyleme dönüşmedi. Bazı gençlerin ve militanların geliştirdiği bir çaba ve girişim oldu. Böyle olunca da ancak bilinen şekilde sonuçlanabilirdi.

Fakat çok iyi bilmeliyiz ki; o arkadaşlar her şeye rağmen bu halkın ve hareketin onurunu koruyarak sonuna kadar direndiler ve kahramanlık destanları yazdılar. Çok değerli, yiğit ve kahraman komutanlar olan Çiyager, Xebatkar, Ruken ve Zeryanlar şahsında o şehitlerimizi her zaman saygıyla, minnetle anıyoruz ve hep anacağız. Bu arkadaşlar dışında da sergilenen birçok kahramanlık örneği ve destanı daha vardır. Mesela Çeko Çatak arkadaşın Hezex’teki duruşu ve tutumu kahramancadır. İslam arkadaşın Gever’deki tutumu onurunu korumak için kendini feda etmedir, devrimci onuru çiğnetmemek için şehadeti seçmedir. Geri çekilmeye çalışırken bakıyor ki önü ovalıktır, düşman her tarafı tutmuş ve şehit düşecekler, yardımcısı olan Bêrîtan Amed arkadaş ve yanındaki diğer arkadaşlarla birlikte şehre geri dönüp mevzilenerek şehit düşene kadar çatışıyorlar. Şırnak’taki o genç yoldaşlar şahsında tarihi direnişler sergilendi. Bu yoldaşlar bizim onurumuz oldular, bu halkın ve hareketin şeref ve onurunu korudular. Bunu yaparak düşmanın planlarını çöktürtiler. Bu bir hakikattir. Eğer bu direnişler olmasaydı belki de düşman şimdi yaptığından daha fazla şekilde tüm şehirlerimizi

yerle bir ederdi. Düşmanın beyaz soykırımından dolayı belki de hiç kimse o şehirlerin yakınından bile geçemezdi. Eğer halkımız aynı şehirlerde yine de kendi tutumunda, yurtseverlik çizgisinde ve değerlerinde ısrar ediyorsa, özgürlük davasından vazgeçmemişse bu direnişler sayesinde. Bu direniş sürecinin hakikati böyledir ve herkes gerçeği bilmelidir.

Beşinci husus; tüm çalışmalarımızı devrimci halk savaşına göre örgütlemeliydik. Mücadele stratejimiz devrimci halk savaşıdır. Fakat 2015'te böyle değildi. Toplumsal alan çalışanları ve kurumları devrimci halk savaşından bahsetmiyorlardı bile. Gündemlerinde böyle bir şey yoktu. Bu konuda üst düzeyde tartışmalarımız oldu. Fakat seçimlerin olmasından ötürü "eğer gündemi değiştirirsek seçimler kaybedilir" denilerek gündemleşmesi ve yapılması gereken hazırlıklar ertelendi. Oysa bu hazırlıklar hayatiydi, çok önemliydi. Ama o zaman doğru görülmedi. Bu yüzden de 2015'te şehirlerin direnişe geçmesi istediğimiz temelde sonuç almadı. Neden? Çünkü hem sistemimiz buna hazır değildi, bu temelde örgütlenmemişti hem de halkımız buna göre hazırlanmamıştı. Bilakis halkımız rehavete girmiş, "artık bu sorun çözüldü, Önderlik görüşmeler yapıyor, zaten ateşkes var, bu süreç sonuca gidecek ve artık savaşa gerek yok" diyordu. Halkımızda oluşan kanaat bu temeldeydi.

Eğer ki halkımız gerçekten de devrimci halk savaşı stratejisine göre hazırlanmış olsaydı anlayış ve yaklaşımı bu şekilde olmazdı. Halk artık savaşın bittiğini ve rahatlık döneminin başladığını düşünürken bazı gençler kapılarına dayanıp "kapınızın önünde hendek kazacağız, savaş başladı" diyor. Bu yüzden de halk şok oldu ve ilkin karşı çıktı. Sonra baktı ki arkadaşlardır, karşı çıkmadılar ama katılmadılar da. Halk hiçbir yerde tam olarak katılmadı. Kısmen Cizre ve Nusaybin'de halk katıldı, buraları saymazsak diğer yerlerde halk katılmadı. Halk göçüp gitmeden önce de sadece seyrediyordu. "Bu arkadaşlar acaba ne yapacak" diye dikkatle izliyordu. Zaten birçok yerde planlanan şekilde pratiğe geçmedi. Esas plan direnişin 20 şehirde geliştirilmesiydi ama bu plan sadece 8 şehirde gerçekleşti. Diğer yerlerde gündeme bile girmedi. Neden böyle oldu? Çünkü altyapısı hazırlanmamıştı. Bu yüzden gerçekleşmedi. Farqin, Derik ve Silopi gibi yerlerde ise askeri sorunlar açığa çıktı. Askeri sorumlular örgütün kararı olmadan geri çekildiler. Böylesi yanlışlıklar da oldu. Yani yetersizlikler ve yanlışlıklar sadece toplumsal alanda değildi. Askeri alan da bu sürece tam hazır değildi ve orada yetersizlikler oldu.

İşte tüm bu nedenler birleşince bilinen sonuçlar ortaya çıktı. Açığa çıkan sonucu bir kaybediş ve yenilgi olarak değerlendirmiyoruz. Neden? Çünkü o kahramanların sergilediği direniş bugün de bizim için esas alınması gereken birer direniş timsali olup halkımıza ve hareketimize kazandırdıkları birçok değer vardır. En önemlisi de; düşmanın Çöktürme Planı bu direnişle çökertildi. Cizre'de, Sur'da, Nusaybin'de, Şırnak'ta, Hezex'te, Gever'de ve çekilmeden önce Silopi, Farqin ve Derik'te sergilenen kahramanlık destanları halkımızı ayakta tuttu. Bu yüzden düşmanın diz çöktürme planı sonuç alamadı. Çünkü bu direnişler çok büyük bir direniş, savaşkanlık ve fedailik ruhu yarattı. Eğer ondan önce biraz hazırlık yapılsaydı, toplumsal alanda, örgütsel alanda, siyasi, ekonomi ve sağlık alanında hazırlık olsaydı, halkımız kendi kendine yeterli halde olsaydı o zaman hiç çekinmeden direnirdi. Büyük ihtimalle sonucu da çok daha farklı olurdu.

Düşmanın planı şehirleri boşaltıp direnişçileri yalnız bırakarak teknikle üzerlerine gidip direnişçileri imha etmektir. Zaten direnişçileri imha etmesinin amacı buydu. Yaralı arkadaşlar Cizre'deki bodrumlarda tedavi edilmeyi beklerken devlet kendi içinde bir tartışma yapıyor. Bazı yerlerden aldığımız bilgilere göre devlet yaralıların çıkarılıp tedavi edilmesini tartışıyor. Ama Erdoğan ve çevresindekiler ısrar ediyor ve "mutlaka imha edilmeliler" diyor. Ondan sonra askerler gidip önce pet şişelerle içeriye benzin atıyorlar, sonra da içeriye ateşe verip

hepsini diri diri yakıyorlar. Çünkü kendilerine verilen talimat bu şekildedir. Kendi arkadaşlarımızı böylesine gaddar ve zalim bir düşman karşısında hedef haline getirdik. Halbuki böylesine gaddar ve zalim bir düşman karşısında daha ciddi hazırlıklar yapıp gereken cevabı vermeliydik. En ciddi hazırlık ve çalışma ise halkın örgütlenmesi olacaktı. Direniş sürecinde elbette ki çabalarımız oldu. Mesela Cizre'ye 40 arkadaşı ve bir kısım cephaneyi ulaştırmaya çalıştık. Fakat bu takviye ulaşıyorsa bile sonuç çok farklı olmayacaktı. Çünkü düşmanın kararı halkı çıkarmak ve geri kalan her şeyi tümünden imha etmektir. Bahçeli Nusaybin için "baş üstünde baş, taş üstünde taş kalmamalı" dedi. Faşist rejimin karar ve yaklaşımı böyledir. Bazı arkadaşlarımız "eğer takviye olsaydı, cephane biraz daha fazla olsaydı sonuç farklı olmaz mıydı" diyor. Hayır, sonuç değişmezdi. Bundan önceki sayfalarda da dile getirdiğim gibi, eğer halkın katılımını sağlayabilseydik işte o zaman sonuç farklı olurdu. Halkın tümü orada olsaydı, düşman saldırıp 200-300 kişiyi şehit ettiğinde dünya ayağa kalkardı. Düşman ondan sonra öne gelebilir miydi? Halep'in Şêx Meqsud mahallesinde olduğu gibi halk tümüyle destekleseydi böyle olur muydu?

Şêx Meqsud'da da 250 arkadaş ve 6-7 bin kişilik halkın katılımıyla büyük bir direniş geliştirildi, halk ve direnişçiler aylarca savaştılar. Aylarca kuşatılmış olmalarına rağmen, her yandan üzerlerine saldırı gelmesine rağmen halk ve savaşçılar birbirini destekledi ve direnişleri başarıya ulaştı. Mesela bir ana gözcülük yapıyor, savaşçılara haber verip istihbarat görevi yürütüyor, kimisi ekmek yapıyor, kimisi cephane taşıyor ve her biri bir iş yaparak topyekûn halk direnişini geliştiriyor. Bu yüzden de devrimci halk savaşı konusunda Şêx Meqsud halkı örnektir. Sadece Şêx Meqsud'da devrimci halk savaşı doğru tatbik edildi, onun dışında ne Rojava'da ne de Bakur'da böyle bir örnek yoktur. Diğer yerlerde sadece savaşçılar savaşmış, halk da izlemiştir. Tabi halkımızın hakkını da teslim etmek gerekiyor, direniş büyüdüğünde halkımız desteklemiştir. Biz bu konuda halkımızı eleştiremeyiz. Biz halkımızı böyle bir düzeye ulaştırıp, bu temelde bir form kazandırmadığımız için böyle oluyor. Biraz zorluk oluşunca biz kendimiz halka "artık gitmelisiniz" dedik. Kobani'de böyle olmadı mı? Halkın gitmesine yol açan bizim tarzımızdı. Bu tarzımız da yanlıştı. Yoksa halkımız gerçekten de fedakardır. Biz bu şekilde halkın önünü açmasaydık, önceden hazırlıklar yapsaydık, bir anlayış oluşturup halkta doğru bir algı ve kavrayış geliştirseydik halkımız belki de savaşçılardan daha fazla direnirdi. Ama biz böyle yapmadık, halkı bu şekilde eğitip hazırlamadık.

Ortaya çıkan bu pratik örneklerden ve sonuçlardan sonra 2018'de Afrin'de aynı şeyi tekrar etmek gerçekten de insanın içini acıtıyor. Eğer Afrin pratiğini iki kelimeyle dile getirirsek; içler acısıdır. Aynı şey daha önce Cizre'de, Gever'de olmuştu. Afrin'de de aynı şeyin olması gerekmiyordu. Ama maalesef Afrin'de de aynı şey tekrarlandı.

Devrimci Halk Savaşında Halk Örgütlenmesi

Devrimci halk savaşı şimdi hem Rojava'da hem de Bakur'da gündemimizdedir. Buradaki temel sorunumuz halkı devrimci halk savaşı çerçevesinde nasıl örgütleyeceğimiz konusudur? Çünkü bu konu önemlidir ve hayatidir. Bu bölümde bu konu üzerinde duracağız. TV ve basın üzerinden yapılan çağrılarla, yapılan mitinglerle, çadırlarda veya belli yerlerde toplayıp demeçler vermekle halkı tam anlamıyla örgütleyemezsin. Kuşkusuz bu çalışmaların da halkı örgütlemekte, eyleme geçirmekte bir değeri ve rolü vardır. Ama halk örgütleme faaliyetleri sadece bununla sınırlı tutulursa çok yetersiz olur. Sadece halkı pohpolamakla ve ajite etmekle örgütleme olmaz. Gever Direnişi sürecinde halkın göç ettiği son ana kadar da oradaki insanlar TV'ye çıkıp konuşuyor ve "sonuna kadar burada kalacağız" diyordu. Ama

sonra gördük ki, Gever'in tümü 6 saat içinde boşaltıldı. Diğer yerlerde de böyle oldu. Daiş saldırdığında Kobani'de de aynı şey yaşandı. Çünkü bir şey köklü olarak örgütlenmedi mi, toplumun dokusuna işleyip bir güç ve irade haline gelmedi mi kalıcılığı olmaz, yalnızca geçici etkisi olur.

Halk içinde en temel dayanaklarımız olan çekirdek ailelerimizi doğru temelde örgütlemeliyiz. Öyle genel çağrılarla olmaz. İlk kendi değer ailelerimizi yani çekirdek aileleri doğru örgütleyeceğiz. Bunu nasıl yapacaksın? O ailelere diyeceksin ki, "kendi yerinde kalacaksın, burada yer altı sığınağı ve tünel yapacaksın, gerekli hazırlıklarını tamamlayacaksın ve talimat gelmeyene kadar da hiçbir yere gitmeyeceksin. Harekete gönülden bağlı olan bu şekildeki çekirdek değer ailelerimiz her şehirde mutlaka vardır. Kürdistan'ın her şehrinde en az %20 oranında Apocu Harekete canı gönülden bağlı olan böylesi ailelerimizin olduğunu biliyoruz. Çünkü bunlar her şeyden önce bizim ailelerimizdir. Yani ilk önce şehit aileleri, gerilla aileleri, komite-meclis sorumlularının aileleri ve YPS'lilerin aileleri ile işe başlamalıyız. İlk bu çekirdek aileleri örgütlemeliyiz. Bu aileleri bir komite veya meclis gibi iyice örgütleyip, ihtiyaçlarını karşılayıp, yeraltı hazırlıkları yapmalarını sağlayıp, burada kalacaksınız ve sonuna kadar birlikte direneceğiniz diyeceksin.

Eğer toplumun %15-20'sini bu temelde sağlam ve hazırlıklı bir şekilde örgütledin mi, muhakkak bu ailelerin tutumundan etkilenip onlarla beraber kalacak olan başka aileler de olur. Böylece onlar da bu sürece katılır. Belki göç edip giden bazıları olur ama %50-60 civarındaki halk kalır. Afrin'deki gibi yapılırsa ve hiç kimsenin gitmesine izin verilmezse, hatta bize karşıt olanlar bile zorla tutulmaya çalışılırsa, bu bir çare olmaz. Çünkü sonra gördük ki, kendilerini tutamadılar ve hepsi gitti. Bu yöntem de yanlıştır. Hiç kimseyi zorla tutmamak lazım. *"Siyasi bir yurtseverlik tutumu olarak her yurtsever kendi evinde, sokağında ve şehrinde kalmalıdır; terk edip giden yurdunu, ülkesini terk ediyordur ve bu ihanettir. Gidenler bunu bilmeli ve ona göre gitmeli."* Söylemini bir ilke olarak onların önüne koymak ve bu temelde onları doğru bilinçlendirmek gerekiyor. Eğer halk bu prensip temelinde örgütlenirlerse, halkta direniş tutumu gelişirse, ülkesine, toprağına ve değerlerine sonuna kadar sahip çıkma kararı oluştursa halk her şeye rağmen sonuna kadar kalır.

Suriye'deki Arap halkına bakalım; şehirlerinde, köylerinde kalmakta sonuna kadar ısrar ediyorlar ve gitmiyorlar. O kadar tank, top ve uçak saldırısı altında kalıyorlar ama yine de kendi yerlerini terk etmiyorlar. Biz de Kürdistan'da aynı şeyi yapabiliriz. Eğer halkımız bir şehri terk etmezse o şehri yıllarca savunabilirsin. Çünkü o zaman düşman havadan vuramaz. Karadan ilerlemek isterse, Nusaybin ve Şırnak örneğinde gördüğümüz gibi sokak sokak ilerleyerek de gelemeyiz. Düşmanı her anlamda durdurmak ve halkımızı savunmak için halkı doğru temelde sağlam örgütlemeliyiz.

Mevcut durumda Bakur'da faşizanca bir baskı ve saldırı ortamı vardır. Düşman kontrolü çok aşırıdır. Adeta toplum kafasını kaldıramaz hale gelmiştir. Son günlerde Amed, Wan ve Mêrdin belediyelerine darbe yapıldı ve gasp edildiler. Buna karşı eylem yapmak için ancak parlamenterler ve beraberlerindeki belli kimseler bir araya gelip oturma eylemi yapabiliyor. Onun dışında düşman her yeri tutuyor, tüm yolları kapatıyor ve başka kimsenin gelmesine izin vermiyor. Oraya gelmek için farklı yerlerde girişim ve çabalar var mı, yok mu bilemiyoruz. Çünkü kameralara yansımıyor. Düşman bir korku atmosferi oluşturmuş, kimsenin katılmasına izin vermiyor ve ancak belli başlı 100-200 kişi toplanabiliyor. Baskı ve şiddetle halkta korku yaratmaya çalışıyorlar. Şu anda Bakur'da böyle bir durum var. Bu şekildeki ağır faşizan baskı koşulları altında legal kurumlar ve siyasi parti rol oynamalıdır. Legal kurumlar, seçilmiş eşbaşkanlar, parlamenterler ve parti eşbaşkanları halk içinde dolaşmalı, köylere, mahallelere

gitmeli ve açılımlar yapmalıdır. Halkla konuşup, toplantılar yaparak yaşananlar hakkında halkı bilgilendirip cesaret vermek, önlerini açmak, kendilerini teşvik etmek, ajanlığa karşı tutum almalarını sağlamak, fuhuş, uyuşturucu ve diğer kirli özel savaş politikalarına karşı halkı uyarmak, böylece kendilerini korumalarını ve toplumsal değerlerini savunmalarını sağlamak gerekiyor. Legal kurumlar bu dönemde böyle bir rol oynayabilirler.

Bu kurumlar ve çalışanları halka diyebilirler ki, biz demokratik çözümü savunuyoruz. Fakat “biz barış için mücadele ediyoruz” demek ve sürekli “barış”tan bahsetmek yanlıştır. Özellikle toplumsal alandaki kadın hareketinin geliştirdiği “savaşa karşı barış için sen de ayağa kalk” sloganı, yine gençliğin “gençlik örgütleniyor, barışı kazanıyor” sloganı yanlıştır. Tamam, demokratik çözüm için çalışıp çabalayabilirler. Çünkü yasal kurumlardır, bu temelde çalışma yürütebilirler. “Eğer demokratik çözüm gelişirse zaten barış da gelir” diyebilirler. *Ama bu topraklarda yaşayan herkes bilmeli ki; demokratik çözüm ancak ve ancak mücadeleyle ve savaşıyla gerçekleşir. Savaşmazsan barış olmaz!* Bu bir hakikattir. Ama bu hakikate rağmen toplumumuz her gün barıştan bahsederse, bir barış olacaktı algısı yaratılırsa, biz o zaman bu toplumu devrimci halk savaşına göre nasıl örgütleyeceğiz? İşte önceden de bu yanlış yapıldı, şimdi de aynı yanlış tekrarlanıyor. Özellikle son birkaç aydır bu çok daha iyi görülür oldu. Çünkü aynı yanlışta ısrar ediliyor. Derhal bunun üzerinde durulmalı ve önü alınmalıdır. Biz halkımızı barışa göre değil, savaşa göre örgütleyip hazırlamalıyız. Hakiki olan budur. Legal kurumlar “biz demokratik çözümü hedefliyoruz, Önder APO'nun çağrıları temelinde hareket ediyoruz” diyebilir. Ama illa “barış” söylemini öne çıkarması gerekmiyor. “Barış” yerine “demokratik çözüm” söylemini öne çıkarabilir. Barış kavramı yerinde ve doğru bir kavram değildir. Düşman bize bu denli pervasızca ve şiddetli bir biçimde saldırırken, her yerde bizi tasfiye etmek isterken biz de kalkıp sürekli “barış, barış” dersek, bu doğru olmaz. Bu, düşmana daha çok cesaret verir. Bir de bu söylemi kullandık mı halkımızı geleceğe dair hazırlıklı kılamayız.

Buradan çıkaracağımız en önemli ders şudur: Halkımızı legal kurumların inisiyatifine ve sorumluluğuna terk edemeyiz. Bunun için PKK olarak bizzat kendimiz halkımızı örgütlemeli ve yönlendirmeliyiz. Gerekli kurumları kendimiz kurarak halkımızı harekete geçirmeliyiz. Bunun için de halk meclisleri kuralmalıyız. Meclisler belki eskisi gibi 150-200 kişiden oluşmaz, bir mahallede ancak 8-9 kişiden oluşabilir. Halkımızı bu legal kurumlara teslim edip, onlara bırakmamalıyız. Onlar ayrıdır, yine kendi çalışmalarını sürdürsünler. Yeter ki yanlış şeyleri gündemleştirmesinler ve bir çerçeve dahilinde çalışsınlar. Ama biz PKK, KCK ve HPG olarak bizzat kendimiz halkımızı örgütlemeliyiz. Belki örgütlülüğümüzle her sokağa, mahalleye ve köye ulaşamayız ama önemli yerlere ulaşip temel bir çekirdek örgütleyip, bununla halkımızı devrimci halk savaşına hazırlayabiliriz. Onlara demeliyiz ki; *“değerli arkadaşım, değerli halkım, bu düşman gaddar, iki yüzlü ve acımasız bir düşmandır. Sömürgeci soykırımcı faşist Türk devletinin tüm kadroları Kürt halkını inkâr ve imha etme zihniyeti üzerinden eğitilmişlerdir, bunların zihniyetine göre Kürtler sadece düşmandır. Bunlar öyle kolay kolay masaya gelip barış yapmazlar. Biz güçlü ve etkili bir biçimde savaşarak onları mecbur edersek ancak o zaman masaya gelebilirler. Önderliğimizin elini güçlendirmemiz için, masaya gelmeleri için ciddi bir savaşım verip onları buna mecbur etmeliyiz ki çözüm gelişsin. Çözümü sağlayacak olan devrimci halk savaşıdır. Bunun için de herkes fedakârlık yapmalı, devrimci halk savaşı sürecine katılmalı, direnmeli ve elinden ne geliyorsa yapmalıdır. Özgürlüğü elde etmek öyle kolay değildir. Hatta gerçek barışı gerçekleştirmek de kolay değildir.”* Halkımıza bu gerçeği iyice kavratmalı, örgütleyebildiğimiz kadar örgütlemeliyiz. Sokak ve mahallelerde komite veya meclis adıyla halkımızı örgütlü kılmalıyız. Halkın içerisinde legal kurumların örgütlediği bir kitle olur ama esasen bir de KCK'nin örgütlediği bir kitle olur ve bu biraz

ayrıdır. Örgütlü bu halk kitlesinin bilinir, görünür olmasına gerek yoktur. Sadece kendi meclisi, sokağı ve mahallesi kendini bilir.

Bu çerçevede kullanılacak dil ve üslup da önemlidir. Şimdi bazı arkadaşlar KCK adına konuşuyor ama bir HDP'li gibi konuşuyor. HDP'lilere bakıyorsun onlar da KCK'liler gibi konuşuyorlar. Yani bu konuda üslup iç içe girmiş durumda. Ama birbirinden ayırtırmak gerekiyor. Her kurum ve örgüt mücadele ettiği yer, zemin ve zamana uygun bir dil kullanmalı, buna göre bir üslup geliştirmeli.

Yürüteceğimiz bu çalışmalar kuşkusuz illegal olur. Bunun mutlaka çok dar bir illegal yapılanma olmasına gerek yok. Bazı legal kurumlar bunun için kamufle etme görevi görebilir. Mesela eskiden Özgür Yurttaş Hareketi vardı. Özgür Yurttaş Hareketi bir parti değildi. Dernekleri vardı, orada oturup tartışıyor ve örgütleniyorlardı. Kendilerini legal partilerden ayrı tutuyor ve onlara katılmıyorlardı. Bu hareket birkaç yıl sürdü ve o süreçte belli bir etkisi de oldu. Yine buna benzer yöntemler olabilir veya daha farklı yöntemler olabilir ama önemli olan halkımızı örgütlememizdir. Hatta bunun için bazı dernekler, lokaller (dernek evi) vb şeyler açılabilir. Bu kurumlar aracılığıyla herkese ulaşip kendilerini örgütleyebilirler ama asıl çekirdek hep gizli olur. Bu anlamda legal ve illegal çok ustalıkla bir biçimde birbiriyle buluşturmak, ona göre ilişkilendirmek gerekir. Eğer dikkat edilmezse, ilişkiler gerektiği şekilde kurulmazsa yarardan çok zarar verir. Bu sefer legal illegali tümünden tasfiye eder, illegal de legal gölgesinde bırakır ve yasa dışı konuma düşürür. Bu konuya çok derinlikli, hassas, ölçüp biçerek ve sürekli uyanık şekilde yaklaşmak gerekir. Özcesi; illegal örgütlemek için legal yani yasal çerçevedeki kurum ve kuruluşlardan da yararlanılabilir.

PKK hareketi olarak kendi kitlemizi kendimiz örgütlemeli, bunun yolunu açmalı, bunun için doğru kavrayışı geliştirmeli ve halkımızda devrimci anlayışı geliştirmeliyiz ki; bir baskı, saldırı veya birkaç günlük kuşatma oldu mu halkımız hemen orayı terk edip gitmesin. Halkımız tamamen devrimci halk savaşına göre hazırlanmalıdır. Evinde bir haftalık erzak bulunduracağına, bir yıllık erzak bulundursun. Her gün gidip fırından ekmek almasına gerek yok, kendi ekmeğini kendisi yapsın. Zaten halkımızın çoğu kendini ekmeğini evinde yapıyor. Halkımız her türlü koşul ve zorluğa her anlamda hazır olmalı, kendi evini bir direniş mevzisi olarak görüp buna göre hazırlamalıdır. Halkımızı bu şekilde savaşa göre örgütlemeli ve hazırlıklı kılmalıyız. Fakat legal kurumlar bunu yapamaz. İşte görüyoruz, legal kurumlar gece gündüz kalkıp oturup barıştan söz ediyorlar. Bu yüzden halkı savaşa göre hazırlamaları beklenemez ve bu doğru da olmaz. Bu temelde esaslı bazı düzeltmelere gitmek gerekiyor.

Halkımızı belirttiğimiz bu çerçeve temelinde örgütlersek, yani halkımız savaşçılarıyla birlikte savaşmaya hazır olursa, kendi içindeki ajan yapı ve kişileri tasfiye ederse, onlara yaşam hakkı tanımazsa o zaman YPS'yi çok daha güçlü şekilde örgütleyebiliriz. Bunu belirtirken, 'önce toplumu örgütleyelim sonra da YPS'yi örgütleyelim' demiyoruz. Hayır! Önce YPS'den yani öz savunmadan başlayacağız. Sistemimize göre **halk örgütleme çalışması** iki kısımdan oluşuyor: *Birincisi*; YPS'dir, yani YPS çalışması yürüten arkadaşlardır, *ikincisi* ise; halkla ilişkileri geliştiren ve halkı örgütleyen arkadaşlardır. Yeni dönemde bu çalışmaları ayırtırmak istiyoruz. Şimdiki durumda YPS çalışmaları ve halkla ilişkiler çalışmaları alanlarda aynı arkadaşlar tarafından, yani YPS komutanlıkları adıyla yürütülüyor. Fakat örgütlenme büyüyüp geliştikçe YPS birimleri ile halkla ilişkiler çalışması birbirinden ayrılmalıdır. O zaman herkes kendi işini yapmalı ve her iki çalışma ayrı ayrı yürütülmelidir. YPS hücrelerini şimdiden örgütlemeye başlamalıyız. Bu dönemdeki en acil ve en önemli çalışma budur.

Biz halkımızı devrimci halk savaşı zihniyetine ve anlayışına göre ne kadar iyi örgütlersek, toplum içinde öz savunma birimleri örgütleyebilmenin zemini de o kadar

güçlenir. Çünkü o zaman artık toplumda “barış gelecek, çözüm yakındır, barış için çalışalım” algısı yerine “kendimizi direnişe hazırlamalıyız ve saldırılar karşısında kendimizi her şekilde korumalıyız” kanaati oluşur ve halk bu bilinçle hareket eder. Hatta bu konuda şu hususu da tekrardan belirtelim; bu dönemde barışı fazla gündemleştirmek çok tehlikelidir. Neden? Çünkü sürekli olarak “barış olacak” denildi mi halk daha fazla rehavete kapılır ve kendini koruma ihtiyacı hissetmez. İşte o zaman faşist gruplar ve soykırımcı faşist T.C. rejimi metropollerde halkımıza dönük katliamlar da yapabilir. Bu öyle sıradan bir dönem değildir. Şovenizm dalgası gittikçe büyüyor. Faşist AKP-MHP rejimi Türklerde şovenizmi şahlandırmak ve toplum içinde kutuplaşmayı yaratmak için bazı yerlerde katliamlar da planlayabilir. Hem Kürt toplumunu korkutup baskı altına almak hem de şovenizmi daha da geliştirmek için bunu yapabilirler. Metropollerde halkımıza dönük bu türden katliam yapma ihtimalleri yüksektir. Bu anlamda çok ciddi bir tehlike vardır ve bunu açıkça belirtiyoruz.

Ortada hiçbir gerekçe yokken, durduk yere düşman niye belediyeleri gasp edip, belediye eşbaşkanlarını görevden aldı? Çünkü toplumu sindirmek, korkutmak ve teslim almak istiyor. Asıl amaçları halkın teslim olmasıdır, belediyeleri almak değil. Düşman halkı teslim alarak, gerillayı da daraltıp tasfiye ederek nihai amacına ulaşmak istiyor. Bu anlamda nihai amaç gerillanın tasfiyesidir ama bunun için halkı gevşetmek ve teslim almak istiyor. Düşmanın her gün halkımıza dikte etmeye çalıştığı şey şudur: “Güvenebileceğin, dayanabileceğin bir yer yok. Belediye eşbaşkanlarım diyorsun ama görevden aldık, milletvekillerim diyorsun ama onları kaale bile almıyoruz ve her gün ağızlarını burunlarını kanatıyoruz. Sırtınızı dayayacağınız hiçbir şey kalmadı. Tek yolunuz var, o da bize teslim olmaktır. Tek çıkar yolunuz Kürtlükten, PKK’dan vazgeçmenizdir. Gelin, bize teslim olun ve Türkleşin” diyorlar. Bu yüzden de halkımızı uyarmalı, duyarlı kılmalıyız. Herkes kendini savunmalı, metropollerde, mahalle ve köylerde halkımızın öz savunması olmalıdır. Çok ciddi ve kritik bir sürece girmişiz. Topyekûn savaş dönemidir. Halkımızı bu dönemin karakterine ve gerçekliğine göre yönlendirmek zorundayız.

Şehirlerde düşman etkisinin ve kontrolünün fazla olduğunu biliyoruz. Belki düşman etkisi fazla yoktur, ama denetimi çoktur. Genel olarak bu materyaldeki çerçeveyi belirtirken ve bu değerlendirmeleri geliştirirken sanki Bakur’daki son durumdan ve koşullardan hiç haberimiz yoktur ve biz bunları öylesine söylüyoruz şeklinde anlaşılmasın. Hayır! Bakur’da nelerin yaşandığını gün be gün takip ediyor ve nelerin yaşandığını, durumun ne olduğunu iyi biliyoruz. Düşman her mahalle üzerinde belli düzeyde bir denetim kurmuştur. Ajanlar, bekçiler ve kameralar yoluyla mahalleleri denetime almıştır. Telefonları dinleyerek, interneti takip ederek halkımızı sürekli kontrol ediyor. Düşman bu yol ve yöntemlerle mahallelerde nelerin yaşandığını, durumun ne olduğunu biliyor. Birisi onların istemediği şekilde davrandı mı hemen tutukluyorlar. Facebook’ta, Twitter’da birisi farklı bir paylaşımda bulundu mu, hemen kapısına dayanıp falanca gün falan paylaşımda bulundun diyor ve tutukluyorlar. Düşman bu şekilde bir kontrol oluşturmuştur.

Bir mahalledeki gençler mutlaka siyasi bir oluşum gibi değil de, o mahallenin gençleri olarak kendilerini bir güç haline getirmeliler. Gün geçtikçe örgütlenip o mahallede otoritelerini geliştirmeliler. Bunu nasıl yaparlar? Ahlaksızlık yapanları kovarlar, fuhuş yapanları taşlarlar, esrar-eroin gibi şeyleri satanları mahalleye bırakmazlar. Siyasi olmayan bu şekildeki toplumsal reflekslerle kendilerini bir güç haline getirirler. Gençlik ve kadın toplumda öncü misyona sahiptir. Bu gerçeklik her zaman olduğu gibi bugün de geçerlidir ve mücadeleye öncülük eden de onlardır. Bu yüzden herkesten önce kadın ve gençliği örgütlememiz gerekiyor. Öyle çok fazla siyasi havaya sokmaya gerek yok, çok doğal bir

şekilde örgütlemeliyiz. Bugün Kürdistan'da Önderliğe sahip çıkan her yurtsever normal bir yurtseverliği sürdürebilir. Düşmanın dikkatini üzerine çekmesine gerek yoktur. Ama kendi sokağında, mahallesinde kendini örgütlemeli ve bir güç haline getirmelidir. Önemli olan budur. Çokça slogan atıp, göze batıp düşmanın dikkatini çekersen polis gelip tutuklar. Kendini ifşa edip tutuklattırmak bir maharet değildir, bilakis önemli olan düşmanı boşa çıkartmaktır. Çünkü asıl önemli olan iş yapmak, güç ve örgütlülük açığa çıkartmaktır. Sakin olursan, düşmanın dikkatini üzerine çekecek bir şey yapmazsan, yavaş yavaş kendini örgütlersen, güç haline getirip ajanların gözünü korkutursan, özel savaşın aracı haline gelmiş kişiler üzerinde baskı kurarsan, gittikçe çevreni genişletip örgütlersen gerçekten sonuç alacak olan en önemli çalışma bu olur.

Çok önemli olan ve dikkat edilmesi gereken bir konu da şudur: Yeni dönemde gençlerimiz barutlu silahtan uzak durmalıdır. Geçmiş dönemde, yani 2012'den sonra bence yönetimimizin yaptığı en önemli yanlışlık gençliğin silah kullanmasını meşru görmektir. Hatta sonrasında arkadaşlarımız HPG'nin eylem yapamadığı yerlerde gençliğin eylem yapmasını bile istediler. Oysa savaş uzmanlık, ustalık ve profesyonellik isteyen bir iştir. Gençlik silah konusunda tecrübesizdir, bu konuda uzmanlığı yoktur. Ciddi bir askeri eğitim görmemiş tecrübesiz gençlerin eline silah verirsen bu ne kadar doğru olur? Geçmiş süreçlerde biz de görevliydik ve bunda bizim de payımız vardır. Ama o zaman da bunu doğru görmedik. Çünkü doğru değildir. Eğer şimdi de gençlerin eline silah verirsek gençliğin tasfiye olmasının önünü açmış oluruz. Zaten gençliği tasfiye eden de bu oldu. Yoksa gençlik örgütü gayet güçlüydü. Ama eline silah alınca devletin tüm dikkatini üzerine çekti. Şimdi MİT, polis ve tüm devlet kurumları gençlerin peşine düşmüş durumda. Böyle olunca da gençler altında kaldı.

Bu dönemde herkes kendi misyonuna göre hareket etmelidir. Silah kullanmak isteyen gençler varsa, o zaman gelip YPS'ye veya HPG'ye katılsınlar. Ama Komalên Ciwan'da çalışma yürüten gençler silah kullanmamalı, onun yerine taş, molotof, sopa, zincir gibi şeyler kullanmalıdır. Yani toplumsal malzemeleri, toplumsal şiddette kullanılan araçları kullanmalı ve barutlu şeylerden uzak durmalıdır. Eğer bir yerde hain biri varsa o zaman 50 kişi onun kapısına toplanıp taşlamalı ve rezil etmelidir. Gidip illa mermi sıkmasına gerek yoktur. Bu, gençliğin işi değildir. Eğer o hainin kafasına mermi sıkılması gerekiyorsa o zaman bu işi YPS yapmalıdır. Gençlik, kendi gençlik kimliğiyle toplumsal bir kurum olmalı ve serhildanların öncülüğünü yapmalıdır. Mahallede, sokakta ve her yerde öncülük yapıp kendini güç ve irade haline getirerek hakimiyet sağlamalıdır. Ama gençliği illegalize edip eline silah verirsen erkenden kriminalize olur, devlet de var gücüyle üzerinde durur ve gençlik bir şey yapamaz konuma gelir. Zaten şimdi olan da budur ve gençlik bir şey yapamıyor.

Gençliğin eline silah vermek bir yanıştı, artık bu hatadan dönmek ve yeni dönemde gençliğin eline silah vermemek gerekiyor. Gençlik etkili örgütlenme yol ve yöntemlerini deneyebilir. Örneğin sosyal medyayı yoğun bir şekilde kullanabilir, suç olmayan çeşitli yasal yöntemleri de kullanarak kendini güç haline getirebilir. Mahallede otorite haline gelebilir. Gençlik bunları pekâlâ yapabilir. Ama mutlaka eline silah alıp gidip eylem yapmasına gerek yoktur. Eğer böyle yaparsa karşısındaki güç de aynısını yapar ve o zaman gençlik eylem yapamaz hale gelir. Geçmiş dönemlerde gençliğin silahla haşır neşir olması yanıştı, yeni dönemde de aynı yanlışa düşülmemeli.

Legal ve illegal dengesini iyi kurup örgütlenme biçimini birbirine zarar vermeyecek tarzda geliştirmek de önemlidir. Yasal kurumlarda yer alan gençlerle, KCK kapsamında örgütlenen, Komalên Ciwan bünyesinde çalışan gençler birbirinden ayrı olmalıdır. Illegal olan bu gençler çeşitli yöntemlerle toplumsal şiddeti kullanarak kendilerini irade ve otorite haline

getirmelidir. Yasal kurumlarda yer alan gençler ise aynı şeyi yapmazlar. Onlar biraz daha hesaplı, ölçülü hareket edip yasaları gözetirler. Ama onlar da bu yasal pozisyonlarını çok iyi kullanmalı, sonuna kadar bundan istifade etmeli, bu temelde her yere gitmeli, yoğunca propaganda yapmalı, tüm gençlere ulaşmalı, tüm okul ve üniversitelere girmelidirler. Çünkü tamamen legaldirler ve yasal olmayan hiçbir şeyleri yoktur.

Kısacası; gençlik ve kadın öncülüğünde halkımız içinde örgütlülüğü geliştirmeli ve halkı devrimci halk savaşı perspektifine göre hazırlamalıyız ki gelecekte de halkımız Cizre'deki, Sur'daki, Gever'deki trajedileri tekrardan yaşamasin. Bunun için öz savunma ve toplum bir arada olmalı, birbirinden ayrı ve kopuk olmamalı. Toplumumuz bu şekilde direnişçi bir toplum olmalı. Nasıl gerekiyorsa o şekilde mücadele edip direnmelidir. Eğer toplumu bu şekilde sağlam örgütlersek; halk o zaman bir güç haline gelir ve düşmanın gözünü korkutur. Bu temelde yürütülen genel çalışmalarımız hem düşman üzerinde baskı yapar hem de devrimci halk savaşının geliştirilmesine ve büyütülmesine hizmet eder.

YPS Örgütlenme Tarzı

Halkımızın çok çetin bir biçimde amansızca verdiği varlık ve özgürlük mücadelesinde devrimci halk savaşı vermenin hayati önemini, halkımızın da bu savaşında neden ve nasıl yer alması gerektiğini, halk ve gerillayı buluşturacak olan öz savunma halkasının olmazsa olmaz olduğunu bundan önceki sayfalarda açıklamıştık. Bu bölümde ise halkımızın Bakurê Kürdistan'daki öz savunma örgütlülüğünün adı olan YPS örgütlenmesi üzerinde duracağız. YPS'yi örgütlemek en önemli konulardan biridir. Daha önce de dile getirdiğimiz gibi; en stratejik çalışmadır. Hatta bir dönem YPS için "*stratejinin stratejisidir*" belirlemesini yapmıştık. Neden böyle bir belirlemede bulunduk? Çünkü YPS'nin örgütlenmesi demek aynı zamanda halkla bir olmaktır. Halkın, YPS'nin ve gerillanın birleşmesi ise zafer anlamına gelmektedir. Zira başarmanın yolu budur ve zaferi böyle kazanacağız.

Bütün bu nedenlerden dolayı YPS örgütlenmesi önemli ve hayatidir. Eğer gerçekten de halk, YPS ve gerilla arasında uyumlu ve ahenkli bir örgütlenme geliştirirsek, herkes üzerine düşen sorumluluğu yerine getirip rolünü oynarsa devrim gerçekleşir. "Halkın tümü eline silah alıp gerilla gibi veya YPS gibi savaşsın" demiyoruz. Hayır! Halk hem temel örgütlenme zemini olmalı, hem de bir şemsiye gibi öz savunma güçlerini içine alıp, desteklemeli, korumalı ve katılım sağlamalıdır. Bunu gerçekleştirmek için de halkımız savaşçıların yanında kararlıca durup onları desteklemeli, istihbarat sağlamalı, korumalı, kendi mahallesini, sokağını terk etmemelidir. Yani devrimci halk savaşı temelinde savaşan halk gerçeğine göre davranmalı ve savaşta üzerine düşen rolü oynamalıdır. Kalkıp da bir militan veya savaşçı gibi davranmasını kast etmiyoruz. Mesela gençlerin nasıl rol oynayacağını bundan önce belirttik. Gençliğin silahtan uzak tutulması gerektiğini ama aktif olmasını, kendisini güç ve otorite haline getirmesini, bunun için toplumsal şiddeti kullanmasını, ajan, hain ve özel savaş elemanlarına mahallesinde yaşam hakkı tanımamasını, onların faaliyetlerini engellemesini vurguladık.

Eğer özüne bakarsak aslında bunların hepsi de savaşın birer cephesidir ve halk savaşı böyle verilir. Son kertede halk da savaşa katılır ve elinde ne varsa onu silah olarak kullanır. Topyekûn halk ayaklanması gerçekleştiğinde bu da yapılır. 'Ayaklanma aşamasında halk yine savaşmayacak, dışında duracak ve sadece YPS ile gerilla savaşacak' diye bir şey söz konusu değildir. YPS'yi biraz da halk örgütlenmesi olarak ele aldığımız için kısmen halk da içindedir. Fakat yarın öbür gün ayaklanma aşamasına geçildi mi o zaman herkes katılır. Kısacası; ne kimsenin sorumluluğunu çok ağırlaştıracağız, ne de kimseyi sorumluluk dışında bırakacağız.

Herkes sorumluluk almalı, gücüne göre mücadele yükü üstlenmeli, ona göre rolünü oynamalı.

Şehirlerin düşman kontrolü altında olduğunu, örgütlenmenin kolay olmadığını belirtmiştik. Bu koşullar dahilinde YPS'yi örgütleyebilmek için yeni yaratıcı yol ve yöntemlere yani yoktan var eden tarza, büyük sabra, ciddi ısrara, yüksek kararlılığa ve kesintiye uğramayan sürekliliği sağlayan tempoya ihtiyaç vardır. Çünkü YPS'yi örgütlemek öyle kolay ve sıradan bir iş değildir. Eğer kolay olsaydı zaten iki yıldır arkadaşlarımız uğraşıyorlar ve şimdiye değin örgütlemiş olurlardı. Hatta iki yıl da değil, 2016'dan bu yana bir arayış var, fakat 2016 ve 2017 yıllarını saymıyoruz. Çünkü o süreçten sonra durumun ciddiyeti ve YPS'nin gerekliliği çok daha iyi anlaşıldı. Arkadaşlar şimdi örgütlemek istiyor, bunun için çabalıyor ama çok büyük bir gelişme kaydedemiyorlar. Neden? Çünkü engeller var ve kolay değildir. Fakat bilmeliyiz ki, tüm zorluklara rağmen YPS'yi örgütleme zeminimiz vardır. Halkımız yurtseverdir ve her anlamda böyledir. Ama örgütlenmesi zayıftır, bu konudaki kavrayışı ve algısı yetersizdir. Eğer halkımız devrimci halk savaşı bilincini edinir ve güçlü bir kavrayışa ulaşırsa her şeyi yapabilecek güçtedir. Bunu gerçekten gerçekleştirebileceğimiz inancındayım. Çünkü halkımızda bunun zemini vardır.

YPS hücrelerini İRA tarzıyla çok gizlice örgütlemeliyiz. Bir hücre diğer hücreyi tanımamalı. Herkes sadece kendi hücrendekileri tanımalı. Hücre içinde yer alanların sayısı belli olmamalı. Bunun için 2 kişilik bir hücre de olabilir, 7-8 kişilik hücre de. Aslında bir hücre için 7-8 kişi fazladır ama toplumumuzun sosyal durumuna ve hakikatine bakarak bu sayıyı belirtiyorum. Çünkü bazı aileler var ki; akrabadırlar, birbirlerine güveniyorlar, başkalarını aralarına almıyorlar ama birbirinden ayrı da çalışmıyorlar. Kürdistan'da böyle yurtsever aileler var. Buna benzer çevrelerden örgütlenen hücrelerin sayısı 7-8 kişiye ulaşabilir. Ama bu istisna dışında bir hücrenin sayısı 3 veya 5 kişiyi geçmemelidir.

Her hücre bir tim gibidir. Şehirde, halk içinde örgütlendikleri için adına hücre diyoruz, yoksa YPS'nin örgütlenme modeli tim'dir. Bu yüzden 5 kişiden fazla olmamalıdır. Akrabalık ilişkisi üzerinden örgütlenen timlerde bu sayının artabileceğini belirttik. Mesela bir köyde hepsi yakın akrabadır, birbirlerini tanıyorlar ve güveniyorlar. O zaman onlar örgütlenip bir hücre gibi hareket ederler. Bazen mahallelerde de aynı sokaktakiler bir aile gibidir, birbirlerini tanırlar ve güvenirlir. Oralarda da bu tarz örgütlenmeler gelişebilir. Zaten birçok yerde çalışmalar böyle yürüyor. Bundan önceki sayfalarda Taliban örneğini vermiştik. Taliban örgütü kendisini akrabalık ilişkileri üzerinden örgütlüyor. Bütün çalışmalarını bu şekilde yürütüyor. Bu durum çok abes bir şey değildir. PKK gibi profesyonel, ideolojik bir örgüt elbette ki akrabalık ilişkilerini esas almaz. Ama biz burada halk örgütlülüğünden ve halkımızın sosyolojik gerçekliğinden söz ediyoruz.

Her YPS üyesi toplumdaki sıradan insanlar gibi bir işe ve bir çevreye sahip olmalı, herkes gibi davranmalı ve görünüşte sıradan insanlardan hiçbir farkı olmamalıdır. Öyle sıradan yurtseverler gibi mitinglere, toplantılara, legal kurumlara gitmemeli ve bunlarla uğraşmamalıdır. Kendi halinde, işinde gücünde, bireysel yaşamıyla uğraşan biri gibi yaşamalıdır, görünüşü böyle olmalıdır. Herkes onu yurtsever ama kendi evinde, kendi halinde biri gibi bilmeli, öyle tanımalıdır. Belki bazıları kendilerini çok iyi kamufle ederek yurtsever değilmiş gibi de davranabilir. Bu da olabilir. Gidip başka herhangi bir partiye kaydolup, o çevre içine yerleşip, hiç yurtsever değilmiş gibi davranıp da asıl çalışmasını yapabilir. Tabi bunu yapabilmesi için halkına zarar vermemelidir. Burada önemli olan YPS üyesinin kendisini koruyabilmesidir. Öyle her gün mitinglerde boy gösterip, sloganlar atıp kendilerini düşmanın gözüne sokmalarına gerek yok. Kendisini çok sıradan bir insan gibi göstermelidir. Halk

yürüyüşe kalkmışsa, miting yapıyorsa o uzaktan izlesin, eğer savunulması gerekiyorsa o zaman savunma görevini gerçekleştirsin. Eğer hain biri varsa, halka açıkça düşmanlık edip engel teşkil eden biri varsa ona karşı gerekeni yapmalıdır.

Mesela bundan bir süre önce bir AKP meclis üyesi Mazıdağı'nda belediye eşbaşkanı olan kadın arkadaşına açıkça hakaret etti. AKP'lidir, belinde silah vardır ve devlete güveniyor diye korkmuyor ve açıkça hakaret ediyor. Alçak bir kişi bir kadın arkadaşımıza böyle hakaret ettiğinde eğer ciddi bir YPS üyesi varsa gidip onu tahtalı köye göndermelidir. YPS iş yapmalı ama iş yaptığını kimse bilmemeli ve bunu hiç kimseye söylememeli. YPS birimleri kendi sorumlusunun bilgisi dahilinde inisiyatifli olup iş yapabilir. Ama öyle bir başına davranması doğru olmaz, yalnızca hücre sorumlusunun bilgisiyle, ona danışarak çalışma yürütebilir. Her YPS hücresi kendi bölgesinde inisiyatiflidir. Eğer bulundukları yerde bu tarz şeyler yaşıyorsa gerekeni yapmalıdırlar. Çünkü YPS gerçekten de toplumu her açıdan savunmalıdır.

Gençlerin mahallede otorite olması gerektiğini belirtmiştik. Mesela 20-30 genç toplanır, suçlu olan kişinin kapısına dayanıp "sen hainsin, suçlusun" deyip taşlar ve onu teşhir eder. O da silahını kullanıp gençleri korkutmaya çalışırsa o zaman YPS üyesi bu durumu uzaktan dikkatle izler, o haini bir yerde pusuya düşürüp hakkı neyse onu verir. Bunu kimin yaptığı ise asla bilinmemelidir. YPS'nin görevi budur. YPS gidip hava atma, fors yapma, kendini övme yeri değildir. Buna hiç gerek yoktur. Halkın asıl yiğitleri gizli ve saklıdırlar. YPS de gizli olmalıdır. Hiçbir yerde "ben YPS'liyim" dememelidir. Nasıl ki İRA örgütünden biri "ben İRA'lıyım" dediği zaman bu bir ihanet sayılıyorsa, YPS de aynı ilkeyi kendisi için esas almalı ve hiçbir yerde YPS'li olduğunu belirtmemelidir. Bazıları var ki, dağa bir kez gidip geldiler mi, bunu herkese söylüyorlar. Oysa bu tamamen yanlıştır, asla söylememelidir. Fakat bizim toplumumuz gizli-saklı şeylere alışkın değildir. Halkımızın yapısı buna göre değildir. Eskiden bazı arkadaşları şehre gönderdiğimizde "gittiğinde arkadaş olduğunu söyleme, dağdan geldiğini söyleme, kendini sıradan bir genç gibi tanıtmalısın" diyorduk ama bir bakıyorduk ki, gitmiş ve kendini arkadaş olarak tanıtip, bilmem hangi arkadaşın yanından geldiğini söylemiş. "Heval, seni uyarmıştık, niye böyle söyledin" diye sordüğümüzde, "baktım ki bana inanmıyorlar, inanmaları için öyle söyledim" diyor. Ama halbuki sabırlı olmalı, ısrar etmeli, başka yol-yöntemlerle güven vermeli. Öyle gidip hemen pat diye kendini deşifre etmemeli. Bu hususta da kendi kendimizi terbiye etmeliyiz, halkımızı terbiye etmeliyiz. İnsanlarımız artık gizli-saklı olmayı öğrenmeliler. Gizlenmek, saklanmak, kendini deşifre etmemek korkudan dolayı değildir. Kendini savunmanın yol ve yöntemidir. Bir ilkedir ve biz de bu ilkeye göre gizli olmalıyız. Bu yüzden de bir YPS üyesi asla "ben YPS'liyim" dememeli, "ben bir Kürdüm, bu ülkedenim, başka bir aidiyetim yoktur" demelidir.

Bir YPS'linin üzerinde sürekli silah bulundurmasına gerek yoktur. Sadece eylem anında silah bulundurulmalıdır. Bunun dışında ne üstünde ne de iş yerinde, evinde silah veya herhangi bir örgütsel belge, eşya bulundurmamalıdır. Bir YPS üyesi toplum içinde iken, dağdan gitmiş bir kadro olsa bile sürekli silahlı olmamalı. Bunun yerine kimliği olmalı. Belki kendisini korumak için küçük bir silahı olabilir ama bunun dışında sadece eylem zamanında silahlı olmalıdır. Eline silah al ve gidip Wan'ın ortasında dolaş. Böyle olmaz! Eninde sonunda bir yerde açık verip deşifre olur. Bir bakarsın bir gün evine baskın olur veya yolda üstü aranır, işte o zaman düşman tarafından deşifre olup tutuklanır. Onun yerine gizli bir yeri, zulası olur ve malzemelerini orada saklar. Ne zaman lazım oldu mu gidip çıkartır ve kullanır. Bu tarzdaki bir çalışma yöntemini uygulamalıdır. YPS'nin İRA gibi örgütlenmesi gerektiğini belirttik. Belki her şeyi ile tıpkı İRA gibi olmaz, ama ona benzer şekilde olmalıdır. Her YPS üyesi halkın içine

karışmalı, halktan biri gibi olmalı ve kim olduğunu hiç kimse bilmemeli. Halktan ayrı bir duruş sergilememeli. Toplum nasıl giyiniyorsa, hareket ediyorsa, yaşam tarzı nasılsa, nasıl konuşuyorsa sen de öyle olmalısın. Kadro olsan bile tıpkı toplumdaki biri gibi olmalısın. Bu, çok önemlidir. Bakur’da ancak bu temelde örgütlenebiliriz. Bu şekilde YPS’yi yavaş yavaş büyüyen, sayısını çoğaltan, niteliğini arttıran, tecrübe kazanan ve ustalaşan bir örgüt haline getirmeliyiz.

YPS üyeleri telefon ve interneti kesinlikle kullanmamalı. Şimdi toplumdaki bir insan telefon kullanmadı mı, cebinde telefon olmadı mı düşman şüpheleniyor ve “herkes telefon kullanırken bu niye kullanmıyor” diyor. Bu yüzden YPS’li olan kişinin de bir telefonu olmalı, ailesiyle, akrabalarıyla, sosyal çevresiyle normal, günlük, sıradan konuşmaları yapmalıdır. Ama kesinlikle ve kesinlikle bir YPS’li olduğunu belirten, siyasi, örgütsel ve eylemsel konuları içeren, böyle bir kişi olduğunu hissettiren konuşmaları telefonla yapmamalıdır. Telefon sadece kendisini kamufle etmek için, toplumdaki sıradan bir kişi olduğuna herkesi inandırmak için çok bilinçli ve kontrollü kullanılacak bir araçtır. Bunun dışında telefon ve internet kullanmak yasaktır. Birisi YPS’li oldu mu bu kuralları harfiyen uygulayacağına, buna göre hareket edeceğine dair yemin içmelidir. Eğer buna göre davranmıyorsa hücreden çıkarılır ve çalışmadan atılır. Yoksa hem kendisini hem hücrelerini tasfiye ettirir.

Bir YPS üyesi katılım yaptığında, içine girdiği işin ciddi olduğunu, artık her şeyi istediği gibi yapamayacağını, keyfine göre davranamayacağını, parti ve mitinglere gidemeyeceğini, gösteri amaçlı şeylerden uzak duracağını bilmelidir. İş artık ciddidir ve buna göre hareket etmelidir. Bunu pratikleştirmek için de ciddi olmak, kendine hâkim olmak, kendi kendini terbiye etmek, ona göre ölçülü davranmak gerekir. Bu yüzden YPS’liler ciddi kişiler olmalıdır. YPS’yi örgütleyen arkadaşlar insanları gerçekten de doğru tanımalı ve ona göre seçmelidir. Rastgele şekilde insanları seçerse onlar gider ve kendini iki günde deşifre eder, sonra hücrelerini de deşifre ettirir ve yakalatır. Hatta bazıları var ki, aşırı meraklıdır, başka hücreleri de tanımıştır ve yakalandığında diğer hücrelerin de başını yakar. Böyle olmaz. Bu yüzden YPS hücrelerinde yer alanlar ciddi insanlar olmalı ve söyleneni yapmalıdırlar. YPS ancak bu şekildeki bir ciddiyet ve disiplinle çelik gibi sağlam bir örgütlenmeye kavuşabilir.

YPS’nin gerçekten irade olması ve iş yapabilmesi için YPS’de partileşme gelişmelidir. Bir YPS hücresi 5 kişiden oluşuyorsa onlardan biri mutlaka PKK’li olmalıdır. Bunun nedenlerini daha önce çeşitli materyallerde dile getirmişiz. Kürt toplumunda şöyle psikolojik bir durum var; bir yerde parti, partili olmadı mı orada kararlaşıma ve iradeleşme gelişmiyor. Bu yüzden eğer YPS hücrelerinde partili biri olmadı mı kendi kendine eylem çıkaramaz. Ama şöyle bir formül olabilir: 3 kişilik hücre bir arkadaşına bağlı olur, eylem kararını o arkadaş verir ve bu temelde gidip eylemlerini yaparlar. Öbür türlü de vardır, yani bazı YPS’lilerin partili olmadan irade haline gelmesi, kararlaşıması ve gidip eylem yapması durumu da vardır ama bu istisnadır. Bazı cesaretli kimseler veya partinin söylediklerine bağlı olanlar gidip bu tür eylemleri yapabiliyorlar ama çoğunluğu yapmıyor. Çünkü yapamıyor, birbirini boşa çıkarıyor, birisinin aldığı kararı diğeri uygulamıyor ve orada bir iradeleşme gelişmiyor. Ama bir yerde birisi partileşti mi, o kişi irade haline geliyor. Bundan dolayı YPS hücreleri içinde partili olanlar olmalıdır. Hemen şimdi illa böyle olsun demiyoruz. Ama en azından bu düzeye ulaşmayı hedeflemeli, örgütlenmeyi bu temel bakış açısıyla geliştirmeliyiz.

Örgütlenmiş bir hücre varsa, rolünü oynamasını istiyorsan, sen yokken bile gidip eylemini yapmasını istiyorsan o zaman o hücredeki bir veya iki kişinin kararlaşıması, “partiye katılmak istiyorum, dağa gitmek ve gerilla olmak istiyorum” diyerek katılım kararlılığını sergilemesi için üzerinde yoğunca durman ve bu temelde partileşmeyi geliştirmen gerekir. O

zaman sen de kendisine “tamam” deyip, kendisini uygun bir yere çekip, raporunu alıp kendisiyle tartıştıktan sonra ant içirip ilk eğitimini verirsin. Zaten YPS’nin ilk eğitimi çok kısa olmalı ve bir haftayı geçmemelidir. En uzun eğitim dilimi bir hafta olmalıdır. Azar azar ama sık sık olmalı ki çevresi, ailesi şüphelenmesin, düşman fark etmesin ve deşifre olmasın. Toplumdaki birisi uzun süre ortadan kayboldu mu hemen şüphe çeker. Bunun için ilk eğitimi verdikten sonra, kendisine “sen artık bir partilisin, arkadaşımızsın ve bulunduğun hücrenin komutanısın” demek gerekiyor. Her hücrede en az bir partilinin olması için mutlaka dağdan arkadaş göndermeye gerek yoktur. Mevcut hücre içinde partileşmeyi geliştirebilir, onları partili yapabilirsin. Kürdistan’ın şu anda içinde bulunduğu koşullarda bir YPS hücresine katılmaya cesaret eden ve bunu kararlılığını gösteren bir kimse partiye de katılabilir. Hele hele birisi 1-2 eyleme katılırsa artık tecrübeli bir arkadaş haline gelir. Gidip iki eylem yaptı mı bir komutan gibi olur. Artık onu bir arkadaş gibi ele alıp görev verebilirsin.

Eski süreçlerde daha YPS yokken arkadaşlarla çalışan gençler vardı. O gençler arkadaşlarla birlikte 1-2 eyleme katıldı mı ondan sonra tecrübe kazanıp ustalaşıyorlardı. Böylesi kişiler çekirdekten yetiştikleri için hem katılıp erken geliyordu, hem de saflardaki katılımları daha etkili oluyordu. Eylemsel ve pratik faaliyette bulunmak insanı çok geliştirir. Hatta askeri olmayan eylemlerin bile insan gelişiminde büyük etkisi vardır. Mesela bir açık grevi eylemine girmek, bir yürüyüşe gitmek, mitinge katılmak insanda büyük bir etki yaratıp, gelişmeye yol açıyor. Askeri eylem ise çok daha büyük bir gelişme sağlamaktadır. Eğer bir YPS hücresini eyleme katarsan -illa silah kullanmasına gerek yok- eylemde sadece gözcü olsa bile etkilenip gelişir. İşte bu yüzden YPS üyeleri süreç içerisinde kendisini ustalaştırmalı, erkenden düşman eline geçmemelidir. Çünkü düşman her yerde kontrol sağlayıp, parmak izi alıp, görüntü kaydedip, sesleri dinleyip insanları deşifre etme peşindedir. Bu yüzden her YPS’linin mutlaka maskesi olmalıdır. Bundan dolayı daha önce dedik ki; YPS gündüz külahlı, gece silahlı olacak. Gerçekten de eylem için nereye gitse maskeli olmalıdır. YPS insan yüzünün hatlarını değiştiren gelişkin makyaj tekniklerini kullanabilir. Tabi bu biraz ustalık istemektedir. Kadın-erkek fark etmez, bu makyajı yapabilenler kendini bir başkası haline getirebilir. Bu konuda kadınların avantajları daha fazladır.

YPS bizzat pratiğin içinde çelikleşecektir. Öyle kendiliğinden çelikleşmesini beklemek pek doğru ve gerçekçi değildir. 2015 sürecindeki birimler neden erkenden dağıldı? Çünkü ondan önceki süreçte savaş yoktu, mevcut birimler pratikte kendilerini denememişti ve tecrübe edinmemişlerdi. Savaş yokken herkes katıldı ama savaş başladığında zorluklarla karşılaştılar ve bir dağılmayı yaşadılar. Gençliğin ve HPG’nin örgütlediği birimler bu şekilde dağıldı. Tabi hepsi böyle değildi ama çoğunluğu böyle oldu. Yoksa kahramanca savaşıp şehit düşen, gazi olan, savaştıktan sonra gelip katılan arkadaşlar da oldu. Niçin böyle bir sonuç açığa çıktı? Çünkü pratikte tecrübe edinmemişlerdi, savaş içerisinde pişmemişlerdi. Fakat bilinmelidir ki; en büyük eğitim pratiğin kendisidir. Savaş pratiği insanı netleştirir. Bu hakikat, dağda böyledir. Bir arkadaş pratiğe gitti mi orada netleşir. Aynı şey şehirler için de geçerlidir. Birisi eyleme gitti mi, tecrübe edindi mi ondan sonra gittikçe gelişir. Çünkü o pratik deneyim ona tecrübe olur ve bu da başlı başına bir eğitimidir.

YPS’nin bu temelde pratikleşmesi ve tecrübe kazanması için bir niteliği olmalıdır. Bazı arkadaşlar diyor ki, YPS amatörce savaşsın. Açıkça belirtmek gerekirse: Günümüz koşullarında ve savaş gerçeğinde amatörce savaşmak çok zordur. YPS halk içinde olsun, işi gücü olsun yani bu anlamda amatör olsun ve toplumdaki herhangi bir kimse gibi olsun; fakat mücadele yol-yöntemlerinde ciddi ve profesyonel olmalı, gittikçe ustalaşmalıdır. Mesela YPS teknikten anlamalı. Verilen bir haftalık eğitimin bir günü salt teknik ve teknolojik gelişmeler

üzerine olmalıdır. Parmak izi nedir, kamera sistemleri nasıldır, yüz okuyan kameralar nasıldır, bunlardan nasıl korunur, internet ve telefon bilinçli bir şekilde nasıl kullanılır? Her YPS üyesi bunların tümünü bilmelidir. Ne parmak izini bırakmalı, ne kameralara yakalanmalı ne de telefon-internet takibine girmeli. Bazen televizyondaki haberlere çıkıyor, bakıyorsun acemi birileri gidip bir yeri soyuyor ama kamera olduğunu bilmediği için görüntü veriyor ya da parmak izini bırakıyor. Sonra da yakalanıyorlar. Herhalde YPS hücreleri bunlar gibi acemi ve amatör olamaz. O yüzden de adım adım profesyonelliğe yürüyen nitelikte olmalıdır. Bugün artık herkes tekniğe biraz aşinadır ve belli düzeyde teknik bilgisi vardır. Yani tekniğe öyle tümünden yabancı olma, bilmeme durumu yoktur. Fakat YPS hücrelerine biraz daha ciddi, ayrıntılı bir eğitim verip kendini teknikten korunması öğretilmelidir ki kontrole girmesin.

YPS'lilere iki çeşit eğitim verilmelidir: *Birincisi*; teknik eğitimidir, *ikincisi*; sabotaj eğitimidir. Sabotaj eğitimini öyle her şeyiyle bilmesine gerek yoktur. Halk patlayıcılarını bilmesi, emniyetli bir şekilde bomba yapacak, kaza yapmayacak düzeyi yakalaması yeterlidir. Eskiden Filistin'de eğitim görürken Arapça "mütefecerat şabiye (halk patlayıcısı)" deniyordu. Halk patlayıcısı demek; bir şehre gittiğinde o şehirde satılan normal malzemelerden kendi patlayıcını yapabilmek demektir. Onun formülleri ve yapımı öğrenildi mi kolaylıkla yapılabilir. Tabi bunun eğitimi hemen bir hafta içinde verilemez. O yüzden ilk temel şeyler ve Kürdistan'da yapılabilecek belli başlı formüller öğretilir. Sabotajı halkımıza da öğretmeliyiz. Hatta eğitim alanlar diğer kimselere de öğretmeli ve herkes öğrenmeli. Sabotaj konusunu YPS içerisinde ne kadar geliştirirsek ve YPS'lileri eğitirsek o kadar iyi olur. Daha önce de belirttiğim gibi; YPS'lileri adım adım eğitmek ve nitelikli hale getirmek gerekiyor, zira bir kerede olmaz. Gün geçtikçe, tecrübe kazandıkça zaten bu hücreler çelikleşir.

Bazı YPS hücrelerine eylem yapma görevi verilmemelidir. Bazıları var ki, devlet dairesi içindedir, farklı çevrelere girip çıkabilen biridir, o zaman onlara sadece istihbarat alma görevi verilir. Onların görevi YPS için istihbarat toplamak olur. Kim nerededir, ne iş yapar, nasıl biridir, bunları tespit eder. YPS tespit ettiğinde eğer yapabiliyorsa gerekeni yapar. Ama eğer kapsamlı ve zorlu bir hedefse o zaman HPG'ye devreder ve HPG yapar. Bazı kimseler var ki, onlara bu tür istihbarat görevi vermek ve eylemlere hiç yaklaştırmamak gerekiyor. Bazıları vardır ki, onlara sadece örgütlenme görevi verirsin, yeni YPS hücreleri bulma ve katma görevini yürütür. Bir hücre örgütledi mi, bir başka hücreyi örgütlemeye çalışır. Bu tarzdaki kişilerin doğal örgütlenme yeteneği vardır, insanları tanır ve insanlar da onlara güvenir. Ya da kimileri vardır, çevresi geniştir, akrabaları çoktur, bu yüzden kendi çevresini yoğunca katabilir. Yani herkesin yeteneğine, durumuna ve koşullarına bakarak ona göre görevlendirmek gerekiyor. Herkesi mutlaka eylemci yapmaya gerek yoktur.

Yaratıcılık dediğimizde bunlardan bahsediyoruz. YPS'yi örgütleyiş böyle olmalıdır. Ama arkadaşlarımız yüzeysel yaklaşıyor ve bu yüzden YPS'yi örgütleyemiyorlar. YPS örgütçüsü toplum uzmanı olmalıdır, bir sosyolog gibi toplumu bilmeli, çözümlemeli, toplum psikolojisinden anlamalı, insan sarrafı olmalı, kime ne görev verip vermeyeceğini kestirebilmelidir. Mesela Kürdistan'da aile(bavık) sistemi gelişkindir, kimin ne olduğu, aile çevresinin ve akrabalarının neye meyilli olduğu, genel karakterleri bilinir. Öyle akademik araştırmalara gerek yoktur, Kürdistan toplumunun içine girdin mi, takip ettin mi öğrenirsin. Bu konuda somut bir örnek verelim:

Şehit Demhat Feraşın (Abdurahim Aslan) arkadaş vardı. Çok değerli bir arkadaşımızdı. Gençlik örgütünde yıllarca sorumlu düzeyde faaliyet yürüttü. Sonra Şehit Haki Şiyar (Senar Mete) arkadaşla birlikte "canlı kalkan" kampanyasına öncülük etti. O zaman kendileriyle birlikte 300 kişiyi saflara kattılar. Eğer devlet çözüme gelmezse biz de dağa çıkarız diyerek

tutum aldılar. Şehit Demhat bu sürecin öncülerindendi. Sonra gerillada komutanlık görevi üstlendi ve Botan'a gitti. 2015 yılında Öz Yönetim Direnişleri başlayınca Şehit Demhat Wan'a geçti. Wan'ın Xaçort mahallesinde 60-70 civarındaki arkadaşı bir kış mevsimi boyunca korudu ve bahara sağlam çıkarttı. Bazı kayıplar oldu ama genel anlamda gücü korudu. Fakat gücü ayağa kaldıramadı. Hem dışarıdan cephane ihtiyaçları gitmedi, hem de kendileri bazı eylemler yapmalarına rağmen fazla aktiflik gösteremediler. Bu çerçevede kendisine eleştiriler de geldi. Ama Demhat arkadaş Wan'dan çıktıktan sonra artık kimse Wan'da kalamaz hale geldi. Arkadaşlar artarda darbe yedi ve kalan diğer arkadaşlar da çıkmak zorunda kaldı. Niye? Çünkü Gewda aşiretindendi, Wan halkı kendisini tanıyordu, belli bir aileden geliyordu, ailede saygın bir şekilde büyümüştü. Bu yüzden de kendisi ne deseydi, herkes onu dinliyordu. İşte bu özellikler insana farklı bir misyon verir, büyük bir örgütlenme imkanı ve zemini sağlar. Bu nedenle merkez alana çekilmesini belirttik ama sonra Çatak bölgesinde boşluk olunca oraya gitti ve bilindiği üzere sonra şehit düştü.

İşte YPS halkımızın bu durumunu bilerek ona göre örgütlenme yapmalıdır. Şehit Demhat gibi bir arkadaş Xaçort'ta 100 arkadaş gizleyebilir. Çünkü insanlar onu seviyordu, kendisine bağlıydı ve ne söylese onu yapıyordu. Halk üzerinde belli bir etkisi, otoritesi vardı. Birisi kendisine kötülük yapmak istese de bu nedenlerden dolayı yapamıyordu. Halkımızın gerçekliği böyledir. Bu yüzden sanki toplumun hepsi kadroymuş gibi yaklaşmayalım. Halkımızın özellikleri farklıdır. YPS'yi örgütlüyorsak ve bu temelde birilerine görev ve misyon vereceksek o zaman toplumdaki konumuna, etkisine ve koşullarına bakıp ona göre görev vermek gerekiyor.

Bu anlamda YPS örgütlemesinde YPS-JIN'ı geliştirmenin koşulları daha farklıdır, imkanları fazladır ve büyük bir öneme sahiptir. Kadın arkadaşların kendilerini kamufle etme, topluma karışma ve gizleme noktasında çok daha avantajlı olduğunu belirtebilirim. Kadın arkadaşların kendilerine illa şehirli modernist kadınlar gibi biçim vermesine gerek yok, kendilerini köylü kadınları kılıfına koyup, yöresel giysiler giyip o elbiseler altına silahını gizleme imkânı da vardır. Kendisini toplumdaki sıradan normal bir kadın gibi gösterebilir. Sanki normal bir ev kadınıdır, komşusuna gidiyor, bir dükkâna bir şey almaya gidiyor gibi görünebilir. Ama esasında bir savaşçıdır. Mesela bir kadının evli ve çocuklu olduğunu ama aynı zamanda savaşçı olduğunu düşünelim. Yıllarca çalışsa bile düşman kendisini deşifre edemez. Eğer birisine bu şekilde görev verirsen, bu temelde profesyonelce eğitirsen elbette ki çalışma yürütebilir. Partimiz PKK'nin ahlaki ve ölçüleri temelinde her türlü yol ve yöntemi kullanarak YPS'yi zengin bir tarzla örgütlemeliyiz.

Kadın ve erkek YPS hücreleri ayrı ayrı olmalıdır. Belki bazen ortaklaşa eylem yapabilirler ama birbirinden ayrı olmalıdır. YPS sadece erkeklerden oluşmamalıdır, kadınlar içinde de örgütlenmeli, kadınların YPS hücreleri, yani YPS-JIN örgütü olmalıdır. YPS-JIN illa genç kadınlardan oluşmak zorunda değildir. Orta yaşlı kadınlardan tutalım, çocuğu çocuğu olan annelere kadar tüm kadınlar içinde örgütlenebilir. Tabi bu kadınlar kendilerine verilecek misyonu oynayabilecek eğitime ve kararlılığa sahip olmalıdırlar. Yoksa hemen toplumdaki bir kadına "sen YPS-JIN üyesisin" demekle olmaz. Ama bir eve gittin mi, anne, baba ve çocukların hepsini YPS üyesi haline getirebilirsin. Bunu sağlayabildin mi, büyük başarıdır.

Filistin'de az da olsa bu tarz aileler vardır. Gidip intihar eylemi yapan çocuk sahibi anne bile vardır. Bir ailenin hepsinin savaşa katılması durumu İsrail'de daha gelişkindir. Baba tank şoförüdür, anne gözcüdür, oğul mühimmatçıdır, kızı farklı bir görevdedir. Yani ailenin kendisi bir savaş birimidir. Neden böyledir? Çünkü İsrail halkı bu savaşı vermeleri ve kazanmaları gerektiğine inanmıştır da ondan. Biz de halkımıza bu savaşı kesinkes vermemiz ve

kazanmamız gerektiğini anlatmalıyız. Önderlik çözümün gelişmesi için 26 yıldır o kadar çabılıyor, emek harcıyor, sabır gösteriyor ama T.C. devletinin nasıl karşılık verdiğini kendi gözlerimizle görüyoruz. Önderlik ile görüşme oldu, Önderlik çözüm çağrısında bulundu ama onlar 19 Ağustos'ta 3 büyükşehir belediye eşbaşkanını görevden aldı, yerlerine kayyum atadı, aynı gece siyasi soykırım operasyonu ile 500 kişiyi tutuklayıp, Kıran adı altında askeri operasyonlar yaptı. Karşımızdaki sömürgeci soykırımcı düşman ancak güçten anlıyor. Gücün oldu mu onları her şeye mecbur edebilirsin ama gücün olmadı mı bunlarda vicdan, merhamet yoktur. Kendi iktidarlara için halkımızın tümünü harcayabilirler. Bu yüzden savaşmalıyız ve her yurtsever ailemiz direnmelidir. Kim ne yapabiliyorsa onu yapmalıdır.

Bu başlığı kısaca özetlersek; YPS gizli olmalı, bu gizliliği şekli değil, doğal olmalıdır. YPS içerisinde yer alan herkese yeteneğine ve misyonuna uygun şekilde iş verilmelidir. Eğer böyle yapılırsa Kürdistan'ın herhangi bir şehrine gidip belli bir ailede veya akraba çevresinde bir YPS hücresi örgütlersen o hücre kendisini korur. Ama böyle olmazsa, rastgele şekilde yapılırsa kendisini koruması da mümkün olamaz. Çünkü toplumumuzun bir geleneği vardır, birbirine kolay kolay ihanet etmez. Her ne kadar kapitalist modernite toplumsal doku ve geleneklerde tahribat yaratıp belli bir bozulmaya yol açmışsa da toplumumuzun derinden bağlı olduğu değerleri vardır. Çünkü halkımızın toplumsal gerçekliğinin üzerinde yükseldiği kökler derindedir ve neolitik devrime kadar gitmektedir. Kapitalizm ne kadar tahribat yaratsa da halkımızın toplumsal özelliklerini tümünden bozamaz. YPS de bu tarihsel toplumsal gerçekliği göz önüne alarak, bundan istifade edebilmelidir. Bu yüzden her YPS'li bir sosyolog gibi, toplum uzmanı gibi olmalı dedik.

YPS'nin dağda nasıl ve kim tarafından örgütleneceği de önemli bir konudur. YPS'nin karargâhı dağda, yönetimi ise içeride olmalı. Bir bölgedeki YPS karargâhı dağda olmalıdır. Fakat bu karargâh şehre yakın bir yere gidip, her gün müdahale ederek o hücreleri yönetmez. Bu nedenle YPS'nin bölge karargâhları köylerin, şehirlerin etrafında olmamalıdır. Bundan önce YPS çalışmalarıyla uğraşan arkadaşların büyük çoğunluğu köylerin etrafında kalıyordu, bu yüzden o arkadaşların büyük kısmı maalesef tasfiye oldu. Hepsisi de çok seçkin, değerli arkadaşlardı ama neticede şehit düştüler. Mesela en son bu yıl Cîlo Eyaletindeki YPS birimi hep köylerin etrafındaydı ve sonunda şehit oldu. Çünkü arkadaşlarımız halen eskisi gibi yaklaşıyor, köylerin etrafında dolaşıyor. Fakat düşman da boş durmuyor ve köylerdeki bazıları ikili çalışır hale getiriyor. Bu ikili çalışan düşman ajanları arkadaşların köye gelişini hemen düşmana haber veriyor, sonra keşifler geliyor, zozanlık alan olduğu için arkadaşların görüntüsünü alıyor ve şehadet gerçekleştiriyor. Bu tarzda iki iki şekilde gerçekleşen şehadetler oldu.

Bu nedenlerden ötürü YPS'nin köylerin etrafında olmasına gerek yoktur. YPS sağlam ve güvenli bir arazide karargâhını kurmalı, çalışmaları oradan yürütmelidir. YPS karargâhı diyoruz ama zaten bu karargâhın kendisi de bir birimdir, yeni tim sistemine göre örgütlenir ve en fazla 3-4 arkadaşdır. YPS bölge karargâhından kastımız kalabalık sayıdaki arkadaşların bir araya toplanması değildir; o bölgedeki YPS çalışmalarının örgütlendiği, yönetildiği, gerekli kararların alındığı ve hazırlıkların yapıldığı YPS timi demektir. YPS bölge karargâhı kendisine uygun yerler belirleyerek yanına gelebilen timleri örgütler, gerekli görüşmeleri yapar. Çalışma tarzı böyle olur. Örnekleyerek belirtmek gerekirse; Cudi YPS karargâhı Cudi'de olur. Ama Cizre'nin sorumlusu olan arkadaş Cizre'de, yani içeride olur. Bu yüzden Cizre'den ayda bir rapor gelse ve ona göre talimat, perspektif gitse yeterlidir. Başka türlü oldu mu sürekli gidip gelmek zorunda kalırlar ve böyle olmaz. Yönetimi içeriye yerleştirmek, karargâhı ise dağa kurmak gerekiyor.

YPS alışmaları dağdan yönetilmeli, kararghi dağda olmalı ama sorumlu olanlar kendi yerinde olmalı ve çalışmalarını kendisi yürütmelidir. Karargh dağdadır ama inisiyatif yereldedir. Karargh dağdadır diye inisiyatifi yerelden alıp, her şeyi orada merkezileştirmemek lazım. Eğer Lice’de birkaç kişi rgtlediysen, kendilerini eğittikten sonra perspektiflendirip neyi nasıl yapması gerektiğini belirtip inisiyatifi kendisine verirsin. alışmalar ancak bu temelde verim sağlar. Dağdaki YPS kararghi perspektif verir, timleri eğitir, kadro oluşturur, kadrolardan bazılarını partileştirir ve onların söz vermesini sağlar. Bu temelde çalışarak rolünü oynayabilir. Bunun imkân ve koşulları vardır. Eğer böyle yapılmazsa, her şeyi dağdan yapmaya çalışırsa bu sefer kendisinin darbe yeme olasılığı artar. Bu yüzden mesafeli ve ölçülü yaklaşmalı, kendisini korumayı esas almalıdır. Dağda karargâh oluşturma, yerelde hücre örgütleme, onları partileştirip perspektiflendirerek harekete geçirme şu anda hemen hazır olan bir şey değildir. Biz de mevcut koşulların ve durumun ne olduğunun farkındayız. Fakat bunu gerçekleştirmek bizim temel hedefimiz olmalıdır.

YPS yönetimleri yani içerideki sorumlu arkadaş yerelden olabilir. Bazı yerlerde ise fazla deşifre olmamış, adı çıkmamış, kendini koruyabilen makul bir arkadaş dağdan da gidebilir. şehit Demhat Feraşın arkadaş buna örnektir, yıllarca kendini koruyabilecek düzeydeki bir arkadaştı. Bırakalım kendisini korumayı, kendisiyle birlikte 70 arkadaşı da korudu. Bunu belirtirken o arkadaşın “mutlaka bulunduğu bölgeden olması gerekir” demiyoruz. Hayır, bir arkadaş farklı bir bölgeden de olsa gidip başka bölgede çalışabilir. şu anda bazı bölgeler var ki, o arkadaşlar o bölgeden olmamalarına rağmen çalışma yrtebiliyorlar. Alanı tanıdıktan ve tarzı yakaladıktan orada sonra kendilerini koruyabiliyorlar. Halk da onları tanıyıp güvendiği için kendilerini koruyor. nemli olan bu yeteneği gösterebilmektir. Birisi kendisini koruyabiliyorsa her yerde kalabilir. Hakkında fazla arama yoksa, uygun bir kimliği varsa, yöredeki bir arkadaşın da yardımıyla birlikte o bölgeyi yönetebilir. Tabi kendisinin gidip ev ev dolaşmasına gerek yoktur. Derinlerde bir yerde üslenerek timleri yönetmelidir. Bazen timleri gizlice görebilir ve bu temelde çalışmasını yürütebilir. Bu dönemde YPS’yi bu tarzda daha köklü ve sağlam örgütleyebilmek için risk de göze almalıyız. Bu hususta gerekli olanı yapmalıyız. Madem o kadar ciddi ve stratejik bir çalışmadır, o zaman aynı ciddiyetle yaklaşmalıyız.

Bir kez daha tekrarlamak istiyorum. Çünkü o kadar uyarmamıza rağmen pratikte yine de dikkat edilmiyor ve zarar veriyor: YPS’li arkadaşlar köylerin etrafında durarak halk çalışması yrtmemelidir. Halk alışması yürütecek olan arkadaşlar ayrı, YPS rgtlenmesi ile uğraşan arkadaşlar ayrıdır. Halk alışması yürüten arkadaşlar da sürekli köylerin etrafında olmamalı ve kendilerini hedef haline getirmemelidir. Daha önce farklı perspektiflerde de belirttiğimiz gibi; halk çalışması yürüten arkadaşlar kendileri köylere gitmek yerine, halkı örgütleyip köy dışına çekerek faaliyetini orada daha güvenlikli bir biçimde yürütmelidir. Halktan insanlarla ilişkileri olmalı, milisleri olmalı ve bunun için gerekli örgütlenmeyi yapmalıdır. Milisleri, halkı örgütleyecek olan da halk örgütlenme çalışmasını yürüten birimlerdir, YPS birimleri değil. Güvenilir olan, iş yapan milisler ve sivil kuryeler yoluyla mesajlarını herkese iletebilirsin. Halkın güvendiği iki kişiyle 10 köyü rgtleyebilirsin, her yere mutlaka arkadaşların gitmesine gerek yoktur. Bazılarına yazılı mesaj, bazılarına sözlü mesaj gnderebilirsin. Halk rgtlenme çalışmasını yapanlar çok farklı yol ve yöntemlerle iş yapmalıdır. Güvendiği bir kişiyi farklı alanlara yönlendirerek halk meclisi ve serhıldan komiteleri örgütleme çalışması yapılabilir.

Halk alışması yürüten arkadaşlar ve YPS timleri kendilerini korumalıdır. Sürekli köylerin bahçesinde olmak, etrafında olmak, telefon kullanmak en tehlikeli hareket tarzıdır.

Sürekli olmamakla birlikte zaman zaman işleri kolaylaştırsın diye telefon kullanıyorlar, bu da onların denetim altına girmesine ve tasfiye olmasına yol açmaktadır. Bu yüzden bu tür tarzlara yol vermemek gerekiyor. Bir insan ile ilk ilişkilendiğinde, tanıdığında ona yakın bir yere gidip görüşebilir ve kendisini ikna edebilirsin. Ama daha sonra yürütülecek çalışmaları o örgütlediğin sağlam kişiler aracılığıyla yapmalısın, birebir kendin değil. Mücadelemizin genelinde de artık bu yöntem gelişmeli. Yönetimler gidip her şeyi kendileri yapmamalı, yazılı notlarla, sözlü mesajlarla çalışmalarını örgütlemeli ve yönetmelidir. Mesela Rusya devriminde bu işi bir gazete ile yapıyorlar. 1900'de İskra (Kıvılcım) adıyla bir gazete çıkarıyorlar ve bütün Rusya'yı bu gazete üzerinden örgütüyorlar. Lenin orada makaleler yazarak örgütlenme yapıyor. Makalelerinde perspektif veriyor ve halka doğrultu kazandırıyor. İskra gazetesini dağıtmak için çalışan kişilerin aynı zamanda bir örgütlenme komitesi gibi çalışmasını, gazeteyi dağıttığı kişilerle bir topluluk oluşturmasını belirterek örgütlenmelerini bu şekilde geliştiriyorlar. Tabi o zaman baskılar çok fazlaydı. 1905'te ayaklandılar, iki yıl süren bir süreç oldu ve ardından kaybettiler. Yenildiklerinde bozgunluk baş gösterdi, birçok kişi kaçıp ihanet etti ve düşenler oldu. Ortada örgüt diye bir şey kalmadı. Yeniden bir örgüt oluşturmak gerekiyordu. 1912'den itibaren başlayarak kendilerini yavaş yavaş örgütleyerek 1917'de devrim yaptılar. Diğer halkların ve ülkelerin bu şekildeki devrimci tecrübeleri de vardır.

Biz de şimdi benzer yöntemlerle, falanca yerin eyalet komutanlığı veya halkla ilişkiler komutanlığı imzasıyla insanlara mesaj göndererek her yere ulaşabiliriz. İnsanların nasıl örgütleneceğine, ne yapacağına dair perspektifler verebiliriz. Herkesle mutlaka komutanın kendisinin görüşmesine gerek yoktur, bu risklidir. Birisi bu şekilde hareket etti mi, bir yerde mutlaka düşmanın denetim ağına takılır. Birilerini görmesi gerekiyorsa o zaman kendi belirlediği uygun ve güvenli alanda görebilir. Bu yöntem daha uygundur.

Dağdaki gerilla komutanlıklarımızın yarısı YPS ve halk örgütlenme çalışmalarıyla ilgilenmelidir. Yeniden yapılanma çerçevesinde alınan kararlardan biri de buydu. Demek ki örgütümüz tarafından bu çalışmalara geniş ve kapsamlı bir yer ayrılmıştır. İnsanları eğitmek, yetiştirmek, kadro göndermek, yerelden insanları örgütlemek, onları kadrolaştırmak temel çalışma sahamızdır. *HPG'nin en stratejik çalışması YPS'nin örgütlenmesidir.* Artık savaşı şehirlere taşırmalıyız. Örgüt olarak ve HPG olarak savaşı şehirlere taşırmalıyız. Kuşkusuz savaşı şehirlere taşımak kolay değildir. Bunun için sabır, emek, uzun soluklu çalışma azmi, irade, kararlılık ve gerekli çabayı göstermek gerekiyor. Bunları mutlaka gerçekleştirmeliyiz ve bu çalışmada yer alan her kadro da bu bilinçle yaklaşmalı ve bu temelde çalışmalı. Eğer biz savaşı şehirlere taşırmazsak ve savaşı sadece dağda yürütmeye çalışırsak zamanla daralma yaşarız. Bu, öngörülebilir bir durumdur. Bundan dolayı bu meseleyi çok ciddi bir biçimde ele almalıyız. Dağlarda sıkışmayı yaşamamak ve devrimci halk savaşına zemin açmak için gerekli yaratıcılığı sergilemeli, YPS'yi örgütlemeli ve savaşı şehirlere, metropollere taşırmalıyız.

Artık her eyaletin bir kolunu şehir ve metropollerde örgütlenme görevi vardır. Çeteciliğin gelişmemesi, düşmanın istismar etmemesi ve karışıklığa yol açmaması için metropollere gidenlerin orada para toplamasına gerek yoktur. İhtiyacı olan neyse kendisine verilir veya sonradan gönderilir. Her eyalet bulunduğu yöredeki insanları örgütleyerek metropollere doğru uzanabilir. Kürdistan'daki halkımızın böylesi bir özelliği vardır. Bir şehirdeki halkımız farklı metropollere taşınan hemşerileriyle sürekli ilişki içindedir. İşte biz de bu durumdan istifade edebiliriz. Örneğin Mardin eyaleti Mardinliler üzerinden Çukurova'da veya İzmir'de bir örgütlenmeye gidebilir. Ama şimdiye kadar hiçbir eyaletimiz böyle yapmamıştır. Eğer üzerinde durulursa yapılabilecek bir şeydir. Eskiden bu tarzdaki çalışmalar vardı. Şimdi de

ciddiyetle üzerinde durup şehirlerde ve metropollerde savaşın gelişmesi için gerekli örgütlenmeyi yapmalıyız. Bunun için ciddi çaba göstermek gerekiyor, çünkü öyle kolay bir şekilde olmaz. Bu, şehirlere bir-iki kadro gönderip “git ve eylem yap” demekle olacak iş değildir. Uzun soluklu, adım adım örgütlenme, büyüme ve gelişmeyi hedefleyen, devrimi kesinkes bir biçimde kazanmanın yolunu açan stratejik örgüt kurma olayıdır. Bu yüzden adına “ikinci ordu” diyoruz.

Her eyalet veya bölgenin çalışmalarının yarısını YPS ve halk örgütlenme çalışmasına ayırması gerektiğini belirttik. Ama bazı eyaletlerimiz var ki, çoğunluğu YPS olmalıdır. Mesela Erzurum ve Mardin eyaletleri böyledir. Fırat eyaleti zaten tümüyle YPS’dir. Amed eyaletinin birçok yeri ovalıktır, oralarda YPS tarzıyla örgütlenmelidir. Serhat’ta da YPS çok güçlü bir şekilde örgütlenmelidir.

YPS’nin Hedefleri

YPS’nin hedefleyeceği kişi, kurum ve yapılar için daha önce verilen ders ve hazırlanan materyallerde gereken çerçeve verilmiş, hedefler konusu üzerinde durulmuştu. Fakat kısaca da olsa bu konuya değinmek gerekiyor.

YPS’nin hedefleri basittir, eylem ve hedef çitası çok yüksekte değildir. YPS hangi mahalledeyse oradaki ajanları takip etmeli, gözü üstünde olmalı, fırsatını bulduğunda da gizli bir şekilde 1-2 tanesini ortadan kaldırmalıdır. Özellikle ajan ve kontralar üzerinde durmalıdır. Çünkü bazıları var ki, daha önce saflarımızda yer alırken kaçıp ihanet etmişlerdir, sonra da düşmanın bir kontrası haline gelerek halkımıza ve devrimimize karşı faaliyet içine girmiştir. Veya kaçarken partiye zarar vererek kaçmış ve sonra da gidip kendi keyfine göre yaşamaktadır. Böylesi kişilere yaşam hakkı tanımamalı ve gizlice üzerinde durulmalıdır. Şimdi düşman mahalleleri kontrol altına almak için mobesse kameraları yerleştiriyor. Kimsenin görmediği bir vakitte maskeli bir şekilde bir sabotaj bombasıyla veya başka araçlarla bunlar imha edilmelidir. Baz istasyonları devletin sırtını dayadığı şirketlere aittir, dinleme yoluyla istihbarat toplamada ve keşif uçaklarını birebir yönlendirmede kullanılan merkezlerdir. Bu yüzden tüm baz istasyonları hedeftir. Bir şişe benzinle yakılabilir, bir dinamit atılabilir veya bomba yerleştirilerek imha edilebilir. YPS’nin hedeflerinin temel mantığı, ilk ve en temel görevi kendi mahallesini temizlemek ve düşmana istihbarat taşıyan ajan yapıları, kontraları, dinleme ve gözetleme yapmaya yarayan baz istasyonu, mobesse kameraları vb araçları bertaraf etmektir. Elinin ulaştığı her yerde bunlara dönük eylem yapmaktır. YPS’nin esas hedefi bunlardır.

YPS kendini iyice örgütledikten sonraki hedefi sömürgeci soykırımcı devletin ekonomisidir. Devletin Kürdistan’da pek bir ekonomisi yoktur. Bazı elektrik santralleri, enerji hatları vardır ama genel olarak azdır. Bu yüzden ilk iş toplumda sadeleşmeyi ve temizliği sağlamaktır. Bu görevi icra ederken muhtemelen mahalle bekçileri (şehir korucuları) karşılına çıkabilir. Kimi yerlerde bazı polis komiserleri var, mahalledeki halka baskı yapıp herkese zulmediyor. Bu yüzden bu tür azgın düşman elemanlarının cezalandırılarak tasfiye edilmesi halkın moral alması, güven duyması ve cesaretlenmesi için önemlidir. Eğer YPS’nin imkanları el veriyorsa, kimseye fark ettirmeden bu tür eylemleri gerçekleştirebiliyorsa bunları da yapabilir. Ama bunun dışındaki hallerde T.C.’nin silahlı kuvvetleri olan ordusu, JÖH, PÖH gibi yapıları YPS’nin hedefi değildir. YPS’nin hedeflerinin asıl amacı toplumu düşmanın ajan yapılarından arındırarak sadeleşmeyi sağlamaktır. Tüm teknik ve canlı ajan yapıları buna dahildir. Bir de bunun yanında yapabilirse düşman ekonomisini darbelemektir. Metropollerdeki YPS hücreleri özellikle ekonomiyi hedefleyebilir. Şırnak’taki bir YPS hücresi

aynı şeyi hedefleyemez, çünkü Şırnak'ta devlete ait ciddi bir ekonomik hedef yoktur. Her YPS hücresi hedeflerini bulunduğu yerin konumuna, koşullarına ve düşmanın durumuna göre belirler. Yer yer faşist kişi ve yapıları da hedefleyebilir. Çünkü bazı kişi ve yapılar var ki, sivil görünümlüdür ama askeri düşman yapılarından daha tehlikelidir. Yani yumuşak düşman hedefleri de YPS'nin hedef çerçevesi içerisinde.

YPS kendini adım adım örgütleyip nitelik kazanarak, askerlikte ustalaşacaktır. Sabotaj konusunda adım adım uzmanlaşıp derinleşecektir. Partileşmeyi içselleştirip derinleştirerek profesyonelliğe ulaşacaktır. Bunun için her fırsat bulduğunda eğitim görmelidir. Bazen çevresine "filanca şehre akraba ziyaretine veya işe gidiyorum" diyerek gelip daha uzun süreli eğitim de görebilir. YPS sabırla, emek vere vere, adım adım kendisini savaşta ustalaştırmalıdır. Hem biraz eğitim görmek, hem de biraz pratik yapmak ustalaşmayı daha çabuk sağlar. Ama yaşam tarzı, toplumda yer edinme tarzı ise daha önce belirttiğimiz gibi tamamen amatörce olmalıdır. YPS için daha önce sunulan genel çerçevenin yanında ilave olarak bu değerlendirme ve yaklaşımı belirtebiliriz.

Rojava'da Öz Savunma Örgütlenmesi

Rojava Kürdistan'ında öz savunmanın örgütlenmesi üzerine de bazı şeyler belirtebiliriz. Çünkü Rojava da şu anda yaşanan canlı bir örnektir. Afrin'in durumu gözler önündedir, yakın süreçte yaşandı. Bu pratikten istifade etmeli ve gerekli dersleri çıkarmalıyız. Afrin pratiği tümüyle olumsuz ve yanlış değildi. Büyük kahramanlık destanları yazıldı, Çağın Direnişiydi. Örgütsel açıdan istifade edeceğimiz birçok husus vardır. Bu yazıda dile getirdiğimiz en önemli konulardan biri olan; bizdeki ve halktaki yanlış algı ve yaklaşımın Afrin pratiğinde nasıl sonuçlara yol açtığını görebilmeliyiz. Halkı ve savaşçıları birbirinden ayırmamalıyız. Bu şekilde ele aldın mı, düşman gelmeden önce "halk taşınıp gitsin" dersin ve bu yanlış olur. Çünkü biz halkımızla birlikte savaşmayı esas alıyoruz. Geri çekilme olsa da bir kısmı çekilebilir ama esas olan güç halkın içinde gizlenmelidir. Devrimci halk savaşı böyle olur, öyle cepheden yürütülmez. Cephe savaşı yürüttün mü düşman teknikle vurarak ilerlemeye çalışıyor. Bu yüzden düşmanı hem önünde, hem arkasında hem de içinde vurmak gerekiyor. Bunu yaparken hedef haline gelmemek için de görünmez olacaksınız.

Bu konuda dini örgütler gerçekten de bazı şeyleri iyi başarmışlar. Afganistan örneğini vermiştik. Halklarıyla bir oluyorlar. Bu, kötü bir örnek değildir. Biz de aynısını geliştirebilmeliyiz. Mesela şimdi Rojava'da öz savunmayı halkın içinde ve gizlice örgütlemek gerekiyor. Şimdiki öz savunma örgütü bir şemsiye olarak yine var olabilir, çünkü halktandır. Olduğu gibi kalabilir veya gerekiyorsa lağvedebilir de. Fakat esas önemli olan yeni bir öz savunma örgütlülüğünü çok gizlice gerçekleştirmektir. Böyle yapılmalı ki, gerçekten de ciddi bir savaş verebilsinler. Bunu gerçekleştirebilmeleri için de şimdiden eğitilip hazırlanmalılar. Hepsini sabotajcı, suikastçı yapmak gerekir. Bunun imkanları vardır. Bu örgütlülüğü geliştirmek için gerekli olan kadro ihtiyacını şimdiden vermek gerekiyor ki, hem halk örgütlenmesini hem de öz savunma örgütlenmesini geliştirebilsinler ve devrimci halk savaşına hazırlasınlar. Halka "sizi biz koruyacağız, hiçbir zarar görmeyeceksiniz" dememek gerekiyor. Eğer düşman saldırırsa savaş olur ve halkın da zarar görmesi mümkündür. Çünkü zaten düşmanın yapmak istediği ülkemizi işgal edip sömürge haline getirerek bizi soykırımdan geçirmektir. Bu yüzden halka "kutsal toprağımıza bağlı olmalı, bırakmamalıyız. Köyümüzü, şehrimizi terk etmeyeceğiz. Bunun için ne gerekiyorsa hep birlikte yapacağız" demeliyiz. Bunu gerçekleştirmek için de halk ve savaşçılar bir arada olmalıdır. Halk savaşçıları koruyabilmelidir. Öz savunmayı bu temelde örgütlemek gerekiyor

Rojava'da savaş olma ihtimali yüksektir. Belki bazı diplomatik ve siyasi çabalar var ama bunlara bel bağlayıp dayanmak doğru olmaz. Hatta diplomatik ve siyasi çabaların sonuç almasını istiyorsan, halkını savaşa hazırlamalısın. Savaş %100 ve kesinkes halkla kazanılır. Sadece savaşçıların yürüttüğü bir savaş zafer getirmez. Ancak halkın ve savaşçıların birlikte geliştirdiği bir savaş zaferi getirebilir. Bunun için Rojava'daki halkımız hazırlıklarını bu temelde yapabilir. Örgütlenmesini tamamen halka, halkın desteğine, halkın koruyuculuğuna dayandırarak geliştirmelidir. Onlar halkı değil, halk onları korumalıdır. Halk onları kendi içinde korumalı, onlar da farklı şekillerde kendi halkını korumalıdır. Eğer böyle yapılırsa orada da düşmanı felç edip yenilgiye uğratmak mümkün olur.

Bu temelde devrimci halk savaşına inanmak gerekiyor. Bulundukları yer çok geniştir, sadece Rojava değildir, Kuzey-Doğu Suriye arazisinin tümüdür. Bu hususta Arap halkımızın yaklaşımı çok iyidir. Onlar topraklarına çok daha fazla bağlıdır. Ne olursa olsun topraklarını bırakmıyorlar. Bu çok iyi bir şeydir. Kürtler de Araplara bakarak bunu kendilerine örnek almalı ve onlar gibi olmalıdır. Arap halkı neden böyledir? Çünkü daha önce Filistin'de bunun acısını çok yaşamışlar. Filistin'deki Arap halkı erkenden göç etti, sonrasında hiçbir şekilde yurduna geri dönemedi. Yahudiler onların yerine yerleşti, köylerini kurdu, arazilerini ekti ve içinde kaldı. Ama göç eden Araplar ise halen Suriye, Lübnan ve Ürdün'dedir. 9-10 milyon civarındaki Filistin halkı toprakları dışındadır. İşte Arap halkı bundan ders aldığı için şimdi Suriye'de toprağını asla bırakmıyor. Bu çok iyi bir şeydir. Bu özelliği tüm Kuzey-Doğu Suriye'de hâkim kılmak lazım. Hiç kimse yerini, köyünü, şehrini bırakmamalı, içlerinde öz savunma güçleri olmalı. Hatta düşmanın tuttuğu yerlerde, düşmanın arkasında da savaşçılar olmalı. Tim şeklinde düşmanın yanında, içinde, önünde ve arkasında olmalı. Eğer tim savaş tarzını doğru temelde uygulamaya koyarlarsa kazanırlar.

Tim savaş tarzı, öz savunma savaşı ve halk savaşı bir oldu mu, zafer kesindir. Nasıl ki, bu diyalektik Rojava için geçerliyse aynı şey hemen hemen Bakurê Kürdistan için de geçerlidir. YPS, halkın katılımı ve profesyonel gerilla savaşı birleşirse, gerçekten de devrimci halk savaşı mevzisinde omuz omuza mücadele ederse kendisiyle birlikte büyük zaferi de getirecektir. Bunun için de tüm arkadaşlar, tüm kadrolar büyük bir aşk ve tutkuyla canla başla çalışmalıdır. Devrimci savaş doktrinini çerçevesini yaşamsallaştırıp pratikleştirmemiz için çok çalışmalıyız. Sadece söylemekle, yazmakla olacak iş değildir. Emek verilmedi mi, çaba gösterilmedi mi, bu temelde gece gündüz çalışılmadı mı söylenen sözlerin bir değeri olmaz ve hiçbir gelişme de olmaz. Gelişme olması, sonuç alınması için emek vermek, yaratıcı olmak, çaba sergilemek, bu konuda ısrarcı, inatçı olmak lazım. Gerçekten de bu işe öncülük yapabilecek birilerinin olması lazım. Nasıl ki komuta konusunda öncülük yapabilecek bazı komutanlara ihtiyacımız olduğunu belirtiyorsak, bu konuda da aynı şeye ihtiyacımız vardır.

Öncü demek, komutan demektir. Halkın psikolojisinden anlayan, insanları tanıyan, örgütleyicilikte meselelere yaratıcı yaklaşabilen, taktisyenlik yapabilen, devrimci halk savaşını yürütebilen öncülere, komutanlara ihtiyacımız var. Tarih böylesi öncülerin çıkmasını şart kılıyor. Kendi içimizden böylesi öncü ve komutanları çıkarmalıyız. Eğer bunu gerçekleştirebilirsek, bu düzeyde gelişme sağlarsak, yani gerçekten de bu işin hakkını verebilecek öncüler çıkarırsak zafer halkımızın olacaktır. Daha önce de belirttiğimiz gibi; halkımızın başarısı demek tüm bölge halklarının başarması ve kazanması demektir. Çünkü savaştığımız bu düşman tüm bölge için bir tehlike durumundadır. AKP-MHP ve Ergenekon faşizminin kırılması Ortadoğu bölgesinde kendisiyle birlikte yepyeni bir dönemi getirecektir. Faşizmin kırıldığı bir Ortadoğu halkların baharına gerçek anlamda yol açan demokrasi ve özgürlüğü de yaratacaktır.